

BURMESE
CLASSIC

ရှင်မိထယ်

ကြယ်တစ်ပွင့်ပုံဖြင့်

စိစဉ်သူ
မယမင်းလတ်

ပြန်ဆိုရေး

ရွှေမင်းနီစာပေ

အမှတ် ၂၇၊ ၆-လွှာ(B)၊ ၁၀၉-လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဒို့တာဝန်အရာချမ်းမိုး

ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချွန်အခြာစာအာသာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
 အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး၊
 စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့်ထုထောင်ရေးနှင့် အခြား
 စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 ရေကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်အိမ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
 တည်ဆောက်ရေး။
 နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ
 တို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

ယူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
 အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ရှိသည့် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
 မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု မြင့်မားရေး။

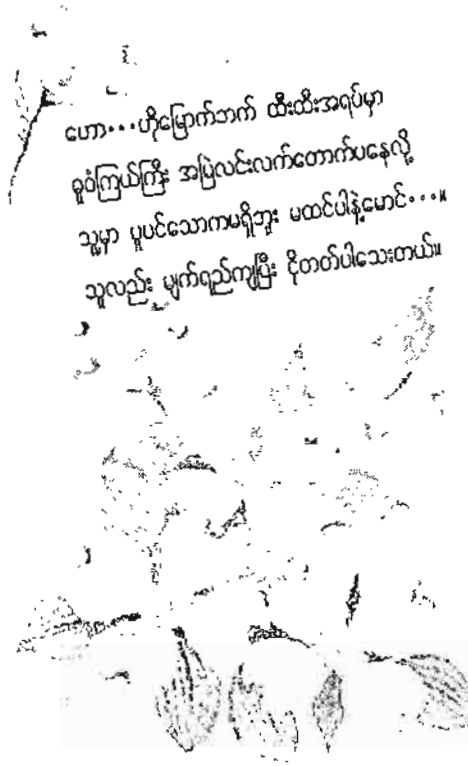

ရှင်မိထယ်

ကြယ်တစ်ပွင့်ပုံပြင်

စိစဉ်သူ - မယမင်းလတ်

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၁၉၀၈၁၀
- အမုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၆၃၁၀၁၀
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ်(၆၃)၊ ဩဘာလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
- အတွင်းနှင့်အမုံးပုဒ်ရည် - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၁၂၊ သရဖီလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၁၊ အောက်တိုဘာလ
- အုပ်ရေး/ စာနိမိတ် - ၅၀၀ အုပ်/ ၁၅၀ ကျပ်

ဟော...ဟိုမြောက်ဘက် ထီးထီးအုပ်မှာ
 မှုပ်ကြယ်ကြီး အပြုလင်းလက်တောက်နေလို့
 သူ့မှာ ပူပင်သောကမဂိုဘူး မထင်ပါနဲ့မောင်...။
 သူလည်း ပျက်စည်ကျပြီး ငိုတတ်ပါသေးတယ်။

ရှင်မိထယ် ၈၉၅-၈၃
 ကြယ်တစ်ပွင့်ပုံပြင် / ရှင်မိထယ် ။ ရန်ကုန်၊
 သိန်းမင်းစာပေ ၊ ၂၀၁၁ ။
 ၂၃၈ - စာ ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ။
 (၁) ကြယ်တစ်ပွင့်ပုံပြင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ
နေမင်းကြီး
လင်းလင်းတောက်ပပြီး
နွေးထွေးချိုပြိုင်ခဲပေမယ့်
ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ထဲက
နှလုံးသားကတော့
ကြယ်တာရာလေးလို
လင်းလက်အား ပရိုတော့သလို
နွေးထွေးချိုပြိုင်မှုတွေလည်း
ပရိုတော့ပါဘူး။

၀

ရုက္ခ မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် နက္ခမုက်နှာက အရင်နေ့တွေနှင့် ဘာမှမဆိုင်အောင် ခက်ထန်မှုတွေနှင့် စိမ်းလွန်းလှတာမို့ ရုက္ခက နက္ခကိုကြည့်ပြီး လှမ်းလက်စခြေလှမ်းတွေတောင် တုံ့ခနဲ ရပ်တန့် သွားရလေသည်။

ရုက္ခ ခြေလှမ်းကလေးတွေ ရပ်တန့်သွားသလို သူ သူမအနား ကို မရောက်ခင်မှာဘဲ နက္ခ မုက်နှာမူ မုက်နှာမောင်းကြီးကို မနှစ်မြို့စွာ ဖြင့် လှမ်းဖမ်းမိသွားရလေသည်။

“ဟဲ့ နက္ခ... နင့်မုက်နှာ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်လာလို့လဲ”

“ကျွတ်... နင် ဒီထက်မြန်ပြီး လျှောက်လာလို့ ဖုရတော့ဘူး”

လား၊ ငါ နောက်ထပ် နင့်ကို ဆယ်စက္ကန့်အပြင် ပိုမစောင့်တော့ဘူး”
ရုက္ခစကားတွေကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ သူပြောချင်ရာ စွတ်
ပြောပြီး ရုက္ခကို မြင်မြင်ချင်းရန်မူလိုက်သည့် နက္ခကို ရုက္ခက မျက်
မှောင်နှစ်ခု တွန့်သွားသည်အထိ စိတ်ကွက်သွားရသည်။

“နေစမ်းပါဦး နက္ခရဲ့ ... နင်က လူကိုတွေ့လိုက်တာနဲ့
အမိန့်ပေး ဆရာလုပ်ဖို့ ကြည့်နေတာ၊ ငါ့ကိုလာကြိုတယ်ဆိုပြီး ဆရာ
ကြီးတော့ လာမလုပ်နဲ့၊ ဒီမှာ ငါ့ကို လာကြိုလာဖို့ချင်တဲ့သူတွေ
ရှိက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူးဟဲ့ ... မှတ်ထား”

“အေး... မှန်ပါတယ်၊ မှတ်ပါတယ်၊ မှတ်လို့လည်း တောက်
... နင်နဲ့ငါ ပြဿနာရှင်းစရာရှိတယ် ရုက္ခ၊ နင် ငါ့ကို ဘာစကားတစ်
ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့နဲ့”

“ဟင်”

ပြောပြောဆိုဆို ရုက္ခလက်တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲ
ပြီး သူ့ကားထဲသို့ အကြမ်းပတမ်း ဆွဲသွင်းလိုက်သည့် နက္ခရဲ့အဇာ
လက္ခဏာကြီးကို ရုက္ခက ဘာမှပြန်မပြောမိတော့ဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ
စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

တစ်ခါ တစ်ခါမှာ နက္ခ စိတ်ကြွရှူးသွပ်ဆေးစားသလို စိတ်
ကြွတတ်တာ သိထားသည့် ရုက္ခက သည်းခံပြီးပဲ သူ တရကြမ်းမောင်
ထွက်လာသည့် ကားပေါ်မှာ အတောင့်လိုက်ကလေး ပါလာရအောင်
သည်။

အခုလို သူ ဒေါသထွက်နေချိန်မျိုးမှာ ရုက္ခ ကိုယ်လုံးကလေး
မလှုပ်၊ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလို့ မဖြစ်။ နက္ခက တစ်ရှူးထိုး တဖောက်
ကန်းဆန်သည့်နေရာမှာ ဘယ်ယောက်ျားလေးနှင့်မှ မတူအောင်
ပြောင်မြောက်သူမို့ ရုက္ခမှာ ရင်ထဲက ပြောချင်သည့်စကားတွေ၊ ရန်
တွေချင်သည့် စကားတွေကို ကျိတ်မျိုချလိုက်ရသည်။

အဲဒီလို ရုက္ခက ဘာမှမပြောဘဲ မျက်စိရုံလုံးမှိတ်ပြီး အသက်
ကိုမျှည်းမျှည်းရှူကာ လိုက်ပါလာသည့် ခဏအတွင်းမှာပဲ ကားက ‘ဂုန်း’
ခနဲ ထိုးရပ်လိုက်သဖြင့် ရုက္ခတော့ သွားပြီ၊ ကား Accident ဖြစ်ပြီ
လို့တွက်ပြီး ပါးစပ်က ကြောက်လန့်တကြား ‘အား’ခနဲ အော်ပစ်
လိုက်ကာ မျက်လုံးကိုလည်း အလန့်တကြား ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

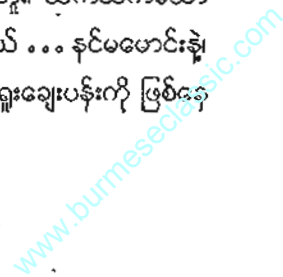
“နက္ခ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

လို့လည်း ကြောက်အားလန့်အား အော်မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ... ကားရပ်တာ”

ရုက္ခ အကြောက်လွန်သွားတာကို သူ့က တစ်စက်မှ ဂရု
မထိုက်၊ ပမာမခန့်မျက်လုံးတွေနှင့် မေးဆတ်သရော်လိုက်ပြန်သဖြင့်
နက္ခရင်ထဲ ဒေါသတွေက ‘ဂုန်း’ခနဲ ပွင့်ထွက်သွားတော့သည်။

“နက္ခ ... နင်လုပ်တာ ပုံစံမကျတော့ဘူး၊ သက်သက်မသာ
ဆီမယ့်ကိန်းဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ၊ ဖယ် ဖယ် ... နင်မမောင်းနဲ့၊
မိမောင်းမယ်၊ ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး၊ အရှူးချေးပန်းကို ဖြစ်နေ

၁၂ ရင်မိထယ်

“အရူးချေးပန်းဖြစ်တာ ငါ မဟုတ်ဘူး... နင်... နင်... နင်... ရကွမေရဲ့”

“ဟင်... ငါက ဘာလုပ်ထားလို့ အရူးချေးပန်းဖြစ်ရမှာလဲ၊ ပြော”

ရကွကလည်း သူ့ကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်အော်လိုက်တော့ သူက ပိုပြီး ဒေါသပွင့်ထွက်သွားလေသည်။

“ဟာ... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ နကွ နင် ဘာတွေ အရူးမီးစိုင်း ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ... နင် ငါ့ကို လာမကြိုမပို့ရင်နေ၊ ငါ စိတ်အနှောင့်အယှက် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ဪ... နင်က အခုတော့ ငါ့ကို စုံလုံးပစ်ကန်ပြီပေါ့၊ နင့်ကို လာကြို၊ လိုက်ပို့ချင်တဲ့ ယောက်ျားတွေက အောလော ဖောလော ဖြစ်နေတာကိုး”

“နကွ”

ရကွကို ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောလာသည့် နကွကို ရကွ အံ့သြမယုံနိုင်သည့် ခံစားချက်တွေနှင့် ရင်ပွင့်သွားကာ တနင့်တနင့် ဝိတ်အော်လိုက်တော့မှ နကွ ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

အဲဒီလို ငြိမ်ကျသွားပေမယ့် အကြည့်တွေကတော့ ရကွကို အထင်သေးလွန်းစွာ ဖျော်ဝင်ကူးခတ်နေခဲ့သည်။ ဒီအချိန်ခဏအတွင်း မှာပဲ သူ့အကြည့်တွေကို ရကွ စက်ဆုပ်လွန်းလို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ရင်ဖွင့်သွားတော့သည်။

“နကွ... ပြောစမ်း၊ ကြိုက်သလောက် ပြောစမ်း၊ ငါက ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ၊ ငါက ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ၊ နင့်မှာ နှမ၊ မရှိတိုင်း နင် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုးစကား မပြောပါနဲ့”

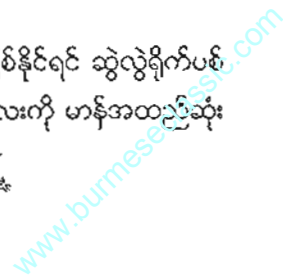
“အေး... နင့်လိပ်ပြာ နင်လုံခြုံပြီး ငါ့ကို လိမ်ညာဖုံးကာ နေခဲ့ပေမယ့် ငါက နှင်အကြောင်းကို အကုန် ခရေစေတွင်းကျ သိပြီး သား၊ မရက်စတမ်း နင် ငါ့ကို လိမ်ညာဖုံးကွယ်လို့ မရဘူး”

နကွ စကားတွေက အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ လွန်မြောက်သွားခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီလို ဘောင်ကျော်အောင်ပြောလိုက်သည့် သူ့ကို ဘာကြောင့်ပြောတယ်ဆိုတာ မသိရသေးသည့် ရကွက သူ့မျက်နှာကို ဒေါသတကြီး လက်ညှိုးထိုးပြီး ရန်တွေ့လိုက်မိတော့သည်။

“နကွ... နင် တော်တော့၊ တော်တော့၊ ဆက်မပြောတော့နဲ့ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ငါက ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့လဲ၊ ငါပြောတာ အမှန်တွေပဲ၊ ငါ့ဘော်ဒါတွေက ငါ့ကို ကားအပို့အကြို လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပဲ တစ်ယောက်တည်းလည်း မဟုတ်ဘူး... အများကြီးပဲ ဒီအထဲမှာ ငါနဲ့မျိုးနွယ်တူ မိန်းမတွေလည်း ပါပါတယ် နကွရဲ့”

ရကွ ဘယ်လိုဝမ်းနည်းမှန်း မသိလို့ မျက်ရည်တွေတောင် ဦးကျသွားရသည်။

ပြောရက်လွန်းတဲ့ နကွကိုလည်း ဖြစ်နိုင်ရင် ဆွဲလွှဲရိုက်ပစ်ခင်ပိတ်တွေကို ကျိတ်မျိုချလိုက်ပြီး မျက်နှာလေးကို မာန်အထည့်ဆုံး

ပင့်မော့ကာ ...

“ငါ သိပါတယ် နက္ခဲ၊ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ရုက္ခမေဆိုတဲ့ မိန်းမကို အပြစ်တွေ တနှင့်တဖိုးနဲ့ ဖိသတ်နေတာ၊ အထူးသဖြင့် နင်က ငါ့ကို အနီးကပ် အပြစ်တင် ကဲ့ရဲ့မှုတွေနဲ့ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ချိုးဖဲ့နေတာ၊ ဒီမှာ နက္ခဲ ... ငါကလည်း ကြေညာလိုက်မယ်၊ ဒီလောကမှာ ငါ ဂရုစိုက်ရမယ့်သူ ဘယ်သူမှမရှိသေးဘူး”

ရုက္ခမေကားကို နက္ခဲက မခိုးမခန့် ပြီးသွားကာ ပခုံးတွန့်လိုက်သေးသည်။

“နင်က ဘယ်ဂရုစိုက်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အရာကို လုပ်နေတဲ့ မိန်းတစ်ယောက်က ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အေး ... နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်လည်း ငါ့ကတော့ ယောက်ျားတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေတဲ့ နင့်ကို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ တားဆီးပိတ်ပင်ရမှာပဲ”

“နက္ခဲ”

ရုက္ခမေ အသံက အော်ရင်းနှင့် တိမ်ဝင်သွားပြီး ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက် စီးကျသွားသည်။

ရုက္ခမေ မျက်ရည်တွေကို သူ့က ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်ပြီးပြောလာခဲ့သည်မှာ ...

“နင်ဟာ အရှက်မရှိဘဲ အရေထူခွဲပေမယ့် ငါကတော့ နင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခု ဒီကိုမလာခင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်နဲ့

အစော်ကားခံလိုက်ရတဲ့ စကားလုံးကို တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ဘူး”

“ဟာ ... ဘာတွေလဲ၊ ဘယ်ကောင်က နင့်ကို ဘာတွေ ပြောလွှတ်လိုက်လို့ နင်က တစ်သက် မမေ့တာတွေ၊ နစ်သက်မမေ့တာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

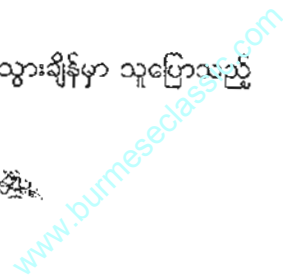
“ရုက္ခ ... စကားကို လေးလေးနက်နက်ပြော၊ ပေါ်ရွှတ်ရွှတ် ဗလပ် ဗလပ် မပြောနဲ့”

ရုက္ခမေကားကို သူ့က ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ကျားဟိန်းသလို ဟိန်းဟောက်လိုက်ပြန်ပြီမို့ ရုက္ခမေ ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းသားကို ပြတ်ထွက်မတတ်ကိုက်ကာ ကားပြတင်းအပြင်ကို အသက်မဲ့သလို ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။

ရုက္ခမေ ငေးကြည့်နေသည့်ခဏအတွင်းမှာပဲ ရုက္ခမေအာရုံက ကြားလိုက်ရသည့်စကားက ရုက္ခမေရဲ့ မိန်းမမာနတွေကို ရိုက်ချိုးလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“နင့်ရဲ့ ဘယ်နှယောက်မြောက်ကောင်လဲတော့ မသိဘူး၊ ငါ့ကို ရန်စလာတာလေ၊ ငါ့ကို ရုက္ခမေရဲ့ အယောင်ဆောင် ပါတနာတဲ့ သူ့ကတော့ ရုက္ခမေရဲ့ စပါယ်ရှယ်ပါတနာပါတဲ့၊ ပြောသွားခဲ့တာ ကောင်းသေးရဲ့လား”

ရုက္ခမေ လုံးတွေ ပြာဝေမူးပိုက်သွားချိန်မှာ သူပြောလျှင် ငါကားတွေက နားမဆုံတော့ချေ။

“ကဲ... နင် ဘာလုံးလုံး ဖြစ်သွားပြီလဲ၊ နင့်ကြောင့် ငါ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ရစရာမရှိတော့ဘူး၊ ငါ့မှာ ကုန်းကောက်စရာ ဘာဂုဏ် သိက္ခာမှ မရှိတော့ဘူးကွ... နားလည်လား၊ ငါက ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်ရဲ့ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သွားပြီ၊ အဲဒါ ငါ မကျေနပ်ဆုံးပဲ”

“ဟာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ၊ တောက်... အဲဒါ ငါ့သိက္ခာကိုမဲ့တာ၊ အဲဒီလိုပြောတဲ့ကောင်က ဘယ် သူလဲ၊ ငါ သွားပြီး ပြဿနာရှာပစ်မယ်”

ရုက္ခ တစ်ခဏအတွင်း ရူးသွားသလို လက်ကလေးမြှောက် ဦး ယမ်းတမ်းတမ်းပြောလိုက်တာကို နက္ခက ဘာမှမပြောဘဲ ဒီအ ဘိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေတာတော့ မျက်စိထဲမှာ မြင်လိုက်ရသေး သည်။

ကျန်တာ ရုက္ခ ဘာမှမမြင်ရတော့။ ရုက္ခရင်ထဲမှာ ရုက္ခကို ထင်မှတ်ဘဲ အခုလို ဘော်ဒါထဲက ပါးစပ်သရမ်းလာခဲ့တာကို ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် မယုံမကြည် ဖြစ်မိသေးသည်။

သို့သော် သူ့ကို စော်ကားခံလိုက်ရပြီမို့ ရုက္ခ မယုံချင်ဘဲ ယုံကြည်လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။

“အဲဒီကောင်က ဘယ်သူလဲ”

ရုက္ခအမေးကို နက္ခကို မခိုးမခန့်ရယ်ပြီး မျက်နှာ ဆတ်ခနဲ ပြွဲပစ်လိုက်ကာ...

“နင့်ရဲ့ Boy friend တွေထဲက တစ်ယောက်ပေါ့၊ ငါ မသိ

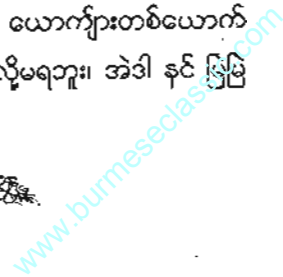
ဘူး နင်က Boy friend ပေါ့တယ်မဟုတ်လား၊ အေး... ငါကလည်း ငါခံလိုက်ရတဲ့ စော်ကားမှုတစ်ခုနဲ့ နင့်ကို အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ဖို့ ကြိုသတိပေးထားတာ၊ ဒါကို နင် လက်မခံတာ၊ လက်ခံတာက နင့် အပိုင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နင့်သတင်းကတော့ လန်နေတာ အမှန်ပဲ”

ရုက္ခ သူ့ကို ဘာမှပြန်ဖြေရှင်းစရာ စကားလုံးမရှိတော့။ ဒီလို ရုက္ခသူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ရုက္ခကို အခုလို ပြောခဲ့လိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားခဲ့မိတာ ရုက္ခ အမှားကြီးမှားသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ရုက္ခ အမှားတွေကို ပြင်ဆင်လို့မရ ဖြစ်သွားရပြီ ဖြစ်သည်။ အဲဒီလို ပြင်ဆင်လို့မရတဲ့ အမှားတွေကိုပဲ နက္ခက အထင်သေးသွားခဲ့ လေပြီဖြစ်သည်။

အထင်သေးလို့လည်း ရုက္ခကို အခုလို မတန်စေး မတန်ရာ ဆိုလာခဲ့တာပေါ့လေ။

“ငါကလည်း နားနဲ့ကောင်ပါကွ၊ ငါမပြောချင်လို့ မျှိုသိပ် ထားခဲ့တယ်၊ အခုဟာက ဘယ်လိုမှ မျှိုသိပ်ထားလို့မရလို့ ပြောခဲ့တာ၊ နင် လက်မခံရင်နေလေ၊ ဂရုမစိုက်ရင်လည်း ရတယ်၊ အေး... ဒါပေ ခဲ့ နင် ငါ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါ့စကားကို လက်မခံဘူးဆိုရင်တော့ ငါ နင့်ကို အရမ်းခင်တွယ်တဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ စွန့်ပစ်ရမှာပဲ၊ နင့်ရဲ့ Boy friend ယောက်ျားတွေထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက် အဖြစ် ငါ့ကို နင် ဘယ်တော့မှ သတ်မှတ်လို့မရဘူး၊ အဲဒါ နင် မြဲမြံ နှုတ်ထား”

ရုက္ခ မျက်နှာကို ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်လိုက်တာထက် နာသည့် နက္ခစကားတွေက ရုက္ခရင်ကို ကွက်လပ်အတိ ဖြစ်သွားတော့သည်။

အို... ပြောရက်လိုက်တာ နက္ခရယ်၊ နှင် ငါ့ဘဝကို အညွန့်ချိုး စော်ကားလိုက်တာပေါ့။

“ဟေ့... ကြားတယ်နော် ရုက္ခ၊ နှင် ဆင်ခြင်ရင် ဆင်ခြင်၊ မဆင်ခြင်ရင် ငါနဲ့အပြတ်ပဲ”

ရုက္ခရဲ့ခံစားရတဲ့ရင်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ ပြောချင်ရာ စွတ်ပြောချလိုက်သည့် နက္ခကို ရုက္ခကလည်း မာနနှင့်တင်းမာသွားရပါပြီ။

နက္ခ မျက်နှာကို ခပ်စိန်းစိန်းစိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲက မာနသံနှင့် တစ်လုံးချင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ နှင် ငါ့ကို စပြီး လက်ဖျောက်တီးလိုက်တာပေါ့၊ ရတယ် နက္ခ... ငါ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်၊ ငါ့ရဲ့မိန်းမကိုယ် ကျင့်သိက္ခာပိုင်းဆိုင်ရာနဲ့တော့ ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ အညွန့်ချိုးမခံခဲ့ရဘူး၊ ငါ့မှာ Boyfriend တွေ ရှိတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံးရိုးသားတဲ့သူတွေချည်းပဲ”

ရုက္ခက ပြောရင်းနှင့် ရင်ထဲမှာ နာလာတာကို တံတွေးတစ်ချက် မသိမသာ မျိုချပြီး မျက်နှာလွှဲကာ သူ့ကို အပြတ်သားဆုံးအသံနှင့် ဆက်ပြောချလိုက်သည်။

“ဒီမှာ နက္ခ... ငါ့ရဲ့ မိန်းမကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ပထမဦးဆုံး စကားနဲ့ အညွန့်ချိုးခဲ့တာ နှင်ပဲ၊ ငါကလည်း နှင်ကို ဘယ်တော့မှ

မကျေနပ်ဘူး၊ ရတယ်၊ နှင်ဟာ ငါ့ဘဝထဲက အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဘယ်တော့မှ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့စွန့်လွှတ်မှုပဲ”

သူ့ကို အနိုင်ပိုင်ကာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ရုက္ခ ကားတံခါးကို ‘ဂုန်း’ခနဲ ဆွဲဖွင့်ကာ ကားပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလိုက်သည်။

အခုချိန်ကစပြီး ငါဟာ တစ်ယောက်တည်း ထီးထီးပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ (အခင်တွယ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုတာလည်း မရှိတော့...)

ဘာဖြစ်သလဲ... ကွယ်။
လောကမှာ နဂိုကတည်းက ရုက္ခမဟာ တစ်ယောက်

တည်းရပ်တည်လာတာပဲ။ ရုက္ခ မဟူပါဘူး။

◀ J ▶

“ငါ အခင်တွယ်ဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်က ငါ့ကို ဟက်ပက်စက်စက် အထင်သေး ရှုတ်ချခဲ့တာ အနာဆုံးပဲ။ ငါ့ဘဝမှာ အနာဆုံးပေးခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ နက္ခကလွဲပြီး နောက်ထပ်ဘယ်သူမှ မရှိစေရတော့ဘူး။”

ဒီကမ္ဘာလောက်မှာ အခင်တွယ်ဆုံးလူတွေကနေ အမှန်ဆုံးဖြစ်ခဲ့ကြတာက ဓမ္မတာပါပဲ။

လူတစ်ယောက်ကို အတွင်းကျကျ နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ ခင်လာခဲ့ပြီးရင် အမှန်းတွေကလည်း ကပ်ငြိပါခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

အခုလည်းပဲ အခင်တွယ်ဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုယ်ကို ကျောခိုင်းသွားသည့်အဖြစ်တွေကို ရုက္ခ ဖြေမဆည်နိုင်

ကာ ဝမ်းနည်းခဲ့မိပေမယ့် ရုက္ခဟာ နက္ခကို ဘယ်တော့မှ အောက်ကျ နောက်ကျ အရှုံးမပေးချင်ခဲ့တာက ရုက္ခကို အလွမ်းဝေဒနာတွေ တိုးစေခဲ့သည်။

ဒီအချိန်မှာ နက္ခကတော့ ရုက္ခကို လျစ်လျူပြုကျောခိုင်းနိုင်ခဲ့ပြီး ရုက္ခရဲ့ဖုန်းကို တိတ်တဆိတ် မျှော်လင့်ကောင်း မျှော်လင့်နေလောက်မည် ထင်သည်။

သူကတော့ အရင်ဆက်ဖို့ စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်ထားဖော်ရေသည့် နက္ခရဲ့ လျစ်လျူပြု ကျောခိုင်းနိုင်မှုတွေကို ရုက္ခ တစ်လတိတ်တိတ် နာနဲ့ တင်းခံနိုင်ခဲ့ပေမယ့် တစ်လပြည့်တဲ့နေ့မှာ ရုက္ခ မာနတွေ သူ့အရှေ့မှာ ခဝါချပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သူ့ဆီသို့ ဖုန်းဆက်မိပြီး သွား ဖြစ်သွားရသည်။

သူ့ hand phone ကို ခေါ်လိုက်သည် ဆိုရင်ပဲ ရုက္ခရင်တွေ အိတ်အိတ်ခုန်က စိတ်တွေ ကတိမ်းကပါးကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

ဒီအချိန်မှာ တစ်ဖက်မှ “ဟယ်လို” ဆိုပြီး ထူးလိုက်သည့် သံဟာက သူ့မေမေအသံဆိုတာ သိလိုက်ရသည့် ရုက္ခက ချက်ချင်း ဖုန်းနားလေးရှုံ့မဲ့သွားရကာ သူ့မေမေကို မဖြစ်မနေ စကားပြော ပြောလိုတော့သည်။

“အန်တီ ... ရုက္ခပါ”

“ဪ ... အေး ... ရုက္ခ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

အန်တီအသံက ရုက္ခမှန်းသိတော့ ပိုပြီးမာထန်သွားလေ

www.burmeseclassic.com

၂၂ ရှင်မိထယ်

သည်။ ဒါဟာ ဘာသဘောလဲ။ ရုက္ခက သူ့သားနဲ့ မပတ်သက်နိုင်
လောက်ရအောင် ဘာတွေစာရိတ္တပျက်နေလို့လဲ။

“ဟယ်လို... ရုက္ခ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

အခုနောက်ပိုင်းမှာ အန်တီစကားသံတိုင်းဟာ ရိုးသားမှုမရှိ
တော့ဘူးဆိုတာ သိထားသည့် ရုက္ခက ခဏကြာ ဝမ်းနည်းသွားတာ
ကို အန်တီက အရေးမစိုက်ဘဲ ခပ်မာမာပဲ မေးလာခဲ့ပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ရုက္ခကလည်း လူသားပါပဲ။ ကြိုတ်မှိတ်ပြီး
တော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ခပ်မှန်မှန်ပင် အန်တီကို ပြန်မေးလိုက်မိ
သည်။

“အန်တီသားရှိလားဟင်”

“မရှိဘူး... သား အပြင်ထွက်သွားတယ်။ ဒါပဲမဟုတ်လား
... အန်တီ ဖုန်းပိတ်လိုက်မယ်”

ဆိုပြီး ချက်ချင်းကြီး အားမနာလျှာမကျိုး ဖုန်းပိတ်သွားသည့်
အန်တီလုပ်ရပ်တွေဟာ အန်တီမဟုတ်ရဲ့လားလို့ ရုက္ခ သံသယနှင့်
ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက အန်တီက ရုက္ခကို ချစ်လိုက်တာ။ လက်
ပေါ်က မချွေစတမ်း ပွေ့ချီခဲ့သည့် အန်တီပုံရိပ်များက အခုလို သူ့စိမ်း
ဆန်လွန်းတဲ့ အပြုအမူအောက်မှာ ရုက္ခနှင့် အစိမ်းဆုံး စည်းခြားသွား
သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဪ... သံသရာဘဝတစ်ကွေ့ဆိုတာ နီးနီးလေးပါလား

ရွှေမင်းနီစာပေ

ဆိုတာကိုလည်း ရုက္ခ နာကျင်စွာ သိရှိပြီးဖြစ်သည်။

ဒီဘဝမှာ လောကဓံအတွေ့အကြုံများစွာကို ကြုံတွေ့သိ
လိုက်ရပြီဆို ရုက္ခ ဘယ်သူ့စိတ် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း အား
လုံး အလုံးစုံ သိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

အဲဒီလိုသိခဲ့သလို အရင်းနှီးဆုံးသူတွေက မိဘတွေရဲ့အကျင့်
စာရိတ္တ ပျက်ယွင်းဖောက်ပြန်မှုကြောင့် အစိမ်းဆုံးသူစိမ်းတွေလို ဖြစ်
သွားခဲ့ရတာကိုလည်း ရုက္ခ အန်တီနဲ့တင် သင်ခန်းစာရသည်။

ဒီသင်ခန်းစာတွေက ရုက္ခအတွက် ဘဝတစ်သက်တာ မှတ်
လောက်သားလောက်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ရုက္ခ မမှတ်နိုင်ခဲ့ဘဲ နက္ခကို ခင်
တွယ်မိသည့် ရင်ထဲကဆန္ဒတွေက အန်တီရှိသည့်အရိပ် နက္ခဆီ
ရောက်သွားခဲ့ရသည်မှာ ရုက္ခ အန်တီကို အသားလွတ်အရှုံးပေးပြီး
သား ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ရုက္ခ အန်တီတို့သားအမိအိမ်ကို ရောက်သွားသည့်အချိန်
မှာတော့ သားအမိနှစ်ယောက်သား ရုက္ခအကြောင်းကို အတင်းအပ်ပြီး
ဆိုဖာတွေမှာထိုင်နေချိန်မှာ ပက်ပင်းတိုးသွားတာဖြစ်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ အန်တီက ရုက္ခကို မတည်မပြုံး မျက်နှာထား
နှင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ဧည့်ခန်းက ထထွက်သွား
လေသည်။

အန်တီ ထထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူကလည်း
ဆီတကြီးမှာ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်တွင် ရုက္ခ

ရွှေမင်းနီစာပေ

www.burmeseclassic.com

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ပွင့်ထွက်သွားတော့သည်။

“နက္ခ ... နင်က ဒါ ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ၊ နင်တို့က ငါ့ကို စကားမပြောချင်ရအောင် ငါက ဝိုင်းအပယ်ခံရတဲ့ အနုမ မဟုတ်ပါဘူး”

ပြောရင်းနှင့် ရုက္ခ မျက်ရည်ကျသွားပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါလည်း ရုက္ခ နက္ခကို မျက်ရည်ကျ အရှုံးပေးလိုက်မိပြီဖြစ်သည်။

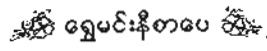
ရုက္ခ မျက်ရည်ကျ ငိုရှိုက်လိုက်တော့မှ သူက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ရုက္ခပခုံးကို ဆတ်ခနဲကိုင်ကာ သူထိုင်သည့် ဆိုဖာကြီးမှာ ဆောင့်ထိုင်ချစေလိုက်သည်။

အဲဒီနောက် ရုက္ခကို အခဲမကျေသည့်အကြည့်တွေနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း မြှောက်ထောင်ပြီး အံ့ကြိတ်သံကြီးနှင့် ...

“ငါ နင့်ကို မကျေနပ်တာ ရုက္ခ၊ နင် အခုမှလာပြီး ပတ်ချွဲနပ်ချွဲ လာမလုပ်နဲ့”

“နင် ငါ့ကို ပစ်စလက်ခတ် မပြောပါနဲ့၊ နင် ငါ့ကို အထင်လွဲနေတာ၊ ငါ ကျိန်ဆို ကျိန်ပြုပါမယ်၊ ငါ နင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မခင်တွယ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါအရှုံးသမားဘဝနဲ့ နင့်ဆီ ရောက်လာခဲ့တာပေါ့၊ နက္ခရဲ့၊ ဒီတစ်လလုံးလုံး ငါ နင့်ကို အရမ်းလွမ်းတာပဲ ... သိလား”

“ငါ မယုံဘူး ရုက္ခ၊ နင် ငါ့ကို လေသံပျော့နဲ့ လာနှူးမနေ

နဲ့၊ ငါ နင့်ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ အေး ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ မနေနိုင်ကြလို့ ပြန်စကားပြောရပေမယ့် အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ တစ်သက်လုံး မကျေဘူး”

“အဲဒါ နင် ငါ့ကို အထင်လွဲနေတာ နက္ခ၊ နင် ငါ့ကို ဘာလို့ အထင်သေးနေရတာလဲ နက္ခရဲ့၊ ငါဟာ ဘယ်လိုမိန်းမစားလဲဆိုတာ နင် မသိဘူးလား၊ ငါ့မှာ မဟုတ်မခံချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လူတွေအပေါ် အရွံ့တိုက်ချင်တာ တစ်ခုတည်းပဲရှိတယ်၊ နင် အဲဒီလို ထင်နေတာကိုက ငါ အခံရခက်နေတာ၊ အဲဒီလို အခံရခက်လေ ပိုပြီးအရွံ့တိုက်လေပဲ ... သိလား နက္ခ”

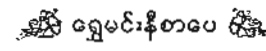
“အရွံ့တိုက်တာ ... ဟုတ်လား”

သူ့မျက်လုံးတွေ ပြူးကြောင်ပြီး မေးလာတာကို ရုက္ခ စိတ်ဖျက်လက်ပျက် စိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ကို ဆတ်ခနဲ ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ ... တော်ပြီ တော်ပြီ နက္ခ ... နင် ငါ့ကို ဘာမှဆက်မပြောတော့နဲ့၊ ရှုပ်တယ်”

ရုက္ခ နက္ခကို ကျောခိုင်းပြီး ဧည့်ခန်းထဲက လှည့်ထွက်ကာ ဧည့်ခန်းအရှေ့က ဗီရိုထဲက အအေးပုလင်းတွေ စီထားတာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီး ခံစားလိုက်ရမှန်းမသိအောင် ဝမ်းနည်းနေပြန်သည်။

အို ... ဘာကြောင့်များ ရုက္ခဟာ ဝမ်းနည်းခြင်းခံစားမှုတွေ

www.burmeseclassic.com

ကို ဆက်တိုက်ခံစားချက် သွင်းချင်နေမှန်းမသိ။

တစ်ခုတော့ သိနားလည်ထားသည်မှာ ဟိုအရင်တုန်းက ရုက္ခ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဒီအအေးပုလင်းလေးကိုကိုင်ပြီး ကိုယ်တိုင်အအေး ဖျော်သောက်ခဲ့ဖူးသလို ထမင်းလက်စုံလည်း စားခဲ့ဖူးပါသည်။

ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကြီးအနံ့ အခန်းတိုင်းကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင်၊ ထွက်ချင်တိုင်းထွက်နှင့် အခွင့်အရေး ရခဲ့သည်။

အခုတော့ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး မပြောနဲ့ ... အန်တီက ရုက္ခ ကို အိမ်လာတာတောင် မကြိုက်တော့ဘဲ ရုက္ခကို ရှောင်နေခဲ့တာ ရုက္ခ ရင်နာမိသလို ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလည်း ဝမ်းနည်းခံစား လိုက်ရသည်။

ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ အအေးပုလင်းကြီးကိုကိုင်ပြီး နှုတ်ခမ်း သားကို တင်းတင်းစေ့ထားသည့် အချိန်မှာပဲ အနောက်ဘက်ဆီက ခြေသံရှုပ်ရှုပ်နဲ့အတူ ရုက္ခပခုံးတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွ သိုင်းဖက်လာသည့် အသိက နုက္ခပဲဆိုတာ သိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရုက္ခ နုက္ခ ရင်ခွင်မှာ ကိုယ်လုံးလေးကို ခပ်ဖျော့ဖျော့မှီချပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

အတန်ကြာ မှီချပြီးမှ မျက်နှာလေးကို ပင့်မော့ကာ လက်ထဲ က အအေးပုလင်းကို ဆန့်ထုတ်ပြပြီး ရင်နာကြေကွဲသံအက်အက်ဖြင့် ဆိုလိုက်မိသည်။

“ဟိုအရင်တုန်းကဆို ဒီနေရာက အအေးပုလင်းတွေကို ငါ ကိုယ်တိုင် ဖျော်ပြီးသောက်ခွင့် ရှိခဲ့တယ်”

ရုက္ခ စကားကို သူက မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာရှိုက်ကာ ခေါင်းဆတ်ပြီး ...

“အခုလည်း သောက်ခွင့်ရှိပါတယ်”

“တော်ပါဟာ၊ အိမ်ကိုလာတာ မကြိုက်လို့ ထရှောင်သွား တဲ့ အန်တီရဲ့ပြောင်းလဲမှုကို ငါတော့ တော်တော်အံ့ဩသွားတယ်၊ ဪ... လူတွေ လူတွေ ... ဟိုအရင်တုန်းက ရုက္ခမေကို နုက္ခ ရွှေနဲ့ တစ်လတည်း၊ တစ်ချိန်တည်းမွေးခဲ့လို့ နာမည်ကိုတောင် သမီးနဲ့မခြား ဆင်တူ နုက္ခရွှေနဲ့ ရုက္ခမေလို့ ပေးခဲ့တာ၊ အခုတော့ လည်း အပြောင်းအလဲ မြန်လိုက်တာ အံ့ဩပါရဲ့”

“ဒါတွေက ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ နင့်ကိုယ်နှင့် ပြန်ဆန်းစစ် သူများကို လက်ညှိုးထိုးပြမနေနဲ့၊ နင့်ကိုယ်နှင့် လက်ညှိုးထိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါပဲ လက်ညှိုးထိုးပါတယ်၊ ရုက္ခမေ ဟာ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ယွင်းတဲ့သမီး ဖြစ်နေလို့၊ ရုက္ခမေဟာ သောကျားလေးတွေနဲ့ တသောသော တဝေါဝေါနေတတ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်မို့လို့ နင့်မေမေ လက်မခံနိုင်တာ၊ ဟုတ်တယ် ... နင့် မေမေလမ်းစဉ်က အမှန်ပါ၊ ငါ့လမ်းစဉ်က အမှားပါ”

“အမှားမှန်းသိရင် ပြင်ပေါ့၊ နင့်လုပ်ရပ်တွေကို အခုမှ ခင်တဲ့ သောကျားလေးဆို ငါ နင့်ကို လှည့်တောင်ကြည့်စရာ မရှိဘူး၊ ငယ် ငယ်ကတည်းက ခင်ခဲ့တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့လို့ ငါ ဒီလောက်အထိ ထက်သင့်ပြန်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်... ငါက နင်တို့ နှင်မထုတ် တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်”

“ရုက္ခ... မင်း စကားကို ထေ့သလို ငေါ့သလို မပြောစမ်းနဲ့”

နက္ခ ဒေါသသံကြီးနှင့် ပြောလိုက်တာကို ရုက္ခ ဂရုစိုက်လို့ ငြိမ်သွားတာ မဟုတ်၊ ရုက္ခ ရင်ထဲမှာ ပြောစရာစကားမရှိတော့အောင် ဝမ်းနည်းသွားလို့ ငြိမ်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ နက္ခကို ဘာစကားမှ မပြောမိ တော့သလို တစ်ချိန်တုန်းက မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း ပြေးမြင်ယောင်သွား ခဲ့သည်။

အဲဒီတုန်းက ရုက္ခ ဆယ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ လုပ်တဲ့နေ့ပေါ့။ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ၊ သူငယ်ချင်းမိဘတွေနှင့် ပျော်ခဲ့ကြသည့် အထဲမှာ နက္ခမေမေက ရုက္ခကို အချစ်အသည်းဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။

မွေးနေ့မှာ ပန်းနုရောင်ဂါဝန်ကလေးနှင့် တောက်ပသစ်လွင် ပြီး ချောမောလွန်းသည့် ရုက္ခမျက်နှာလေးကို တရွပ်ရွပ် ငုံ့ပြီးနမ်းမွှေး ကာ ပြောခဲ့သည့်စကားက ဆယ်နှစ်သမီးလေးရင်ကို စွဲငြိသွားခဲ့ရ လေတော့သည်။

“အန်တီသမီးလေးက နုမူနီပြီး ချောလိုက်တာလေးကွယ်၊ အန်တီ ချစ်လိုက်တာ၊ အန်တီအသည်းစား ရုက္ခလေး ကြီးလာရင် အန်တီသား နက္ခနဲ့ကို ပေးစားရမယ်၊ ဆယ်နှစ်စိမ့်ကိန်း၊ ဆယ်နှစ်

စိမ့်ကိန်းနော် မော်”

ဆိုပြီး သားရှင်ပီပီ ကလေးအရွယ် ရုက္ခအသည်းထဲကို စူး နှစ်ဝင်သွားအောင် ပြောခဲ့သည့် နက္ခမေမေစကားတွေက အခုတော့ လေပဲရှိတော့သည်။

အခုတော့ ကမ္ဘာခြားသွားသလို အရာအားလုံး ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားခဲ့ရပါပြီ။

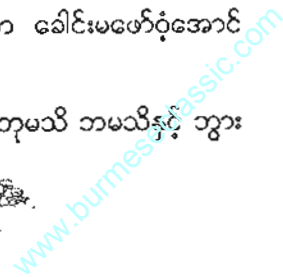
အဲဒီ ဆယ်နှစ်တာကာလကို ဖြတ်ပြီးနောက် လေးနှစ်အကြာ ရုက္ခ ရှစ်တန်းနှစ်မှာ ရုက္ခတို့ရဲ့မိသားစုဘဝလေး ပျက်စီးခဲ့ရလေ တော့သည်။

အကြောင်းဖန်လာတော့လည်း ကွဲကွာရတယ်။ သေကွဲမကွဲ၊ ခိုင်ကွဲကွဲဆိုသည် စကားက ရုက္ခတို့မိသားစု အချစ်ကမ္ဘာကြီးကို ရှင် ကွဲဖြင့် ဖျက်ခဲ့တာ။ အဲဒီနေ့က ရုက္ခ အသည်းကွဲသည့်နေ့၊ ရုက္ခ ရူး မတတ် ခံစားရသည့်နေ့၊ အသည်းပျက်ခဲ့သည့်နေ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရုက္ခ ကျောင်းကနေ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာသည့်အချိန်မှာ မော့ ဘွားဘွားက ရုက္ခကိုဖက်ပြီး...

“ငါ့မြေး... ငါ့မြေးလေးမိဘတွေ ငါ့သားနဲ့ ငါ့ချွေးမ မိုက် လိုက်တာ၊ မိုက်လိုက်တာ၊ ငါ့မြေးလေး သူတို့ကြောင့် မျက်နှာငယ် ခုတ်ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရပြီ၊ လှပုံအလယ်မှာ ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပြီ”

ဆိုပြီး ဖက်ငိုလာတာကို ရုက္ခက ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ဘွား

ဘွားနှင့် အတူလိုက်ခိုပြီး ငိုမေး မေးခဲ့သည့် ပုံရိပ်များနှင့် စကားသံများက အခုထိမထွက်။ နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်နေခဲ့သည်။

“ဟင် ဘွားဘွား... ဖေဖေနဲ့မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ မြေးရဲ့... ဘွားဘွား သေသာပစ်ချင်တယ်။ သင်းတို့ သင်းတို့ ငါ့မျက်နှာ၊ ငါ့မြေးမျက်နှာကို မထောက် မယားယူ၊ လင်ယူ ထပ်လုပ်တာ၊ ငါ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာမပြရဲတော့ဘူး မြေးရဲ့”

ဆိုပြီး ရုက္ခကိုဖက်ပြီး ငိုခဲ့သည့် ဘွားဘွားရင်ခွင်မှာလည်း ရုက္ခ မျက်ရည်ကျ ကြေကွဲခဲ့ရတာတွေ ထိုစဉ်တုန်းက သနားသလိုလို ဖေးမခဲ့တဲ့ နက္ခမေမေရဲ့စကားသံတွေက အခုတော့ ရုက္ခကို ရူးသွပ် ကြေကွဲခြင်းအခြေကို ဆိုက်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်မတွေးချင်ပါဘူးဆိုပြီး မေ့ထားခဲ့ပါမှ ပြန်မတွေးလို့မရသည့် ခံစားချက် ရင်က တနင့်တပိုး ကြေကွဲသွားကာ နက္ခကို ကျောခိုင်းပြီးပြန်ဖို့ ခြေလှမ်းလိုက်မိပါတော့သည်။

အဲဒီလို နက္ခကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ကျောခိုင်းထွက်လာတဲ့ အချိန်မှာ နက္ခကလည်း ဘာစကားမှ ဆိုမလာခဲ့တာက ရုက္ခကို တော်တော်အံ့ဩကြေကွဲခဲ့ရပါသည်။

အဲဒီလောက်အထိ ငါ့ကို မုန်းနေတာလား နက္ခရယ်လို့တော့ မေးပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီစကားကို ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းလိုက်တာက

အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဪ... နက္ခ... နက္ခ နင်ကလည်း နင့်မေမေလိုပဲ အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြဲတတ်တာပါလား။

၂

ခိုင်မာမြဲမြံသည့် သံယောဉ်ထက် ကျော်လွန်သည့် အချစ်
တွေက သူ့ရင်ထဲကို တစ်ဟုန်ထိုး စီးဆင်းဝင်ရောက်သွားချိန်တွင်
သူ ရုက္ခကို တစ်နေ့မတွေ့ရ မနေနိုင်အောင် အရူးအမူး ဖြစ်သွားခဲ့ပါ
သည်။

သူငယ်ချင်းဆိုသည့် ခင်တွယ်မှုထက် ဘောင်ကျော်သည့်
ရင်ထဲက အချစ်တွေက သူမအပြစ်တွေ ဘယ်လောက်လုပ်ခဲ့ လုပ်ခဲ့
အလိုလို နားလည်ပေးခဲ့မိသည်အထိ ဖြစ်သွားခဲ့သည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ
တောင် အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။

တကယ် အံ့ဩမိပါသည်။

သူလို လူတကာအပေါ် သည်းမခံတတ်တဲ့သူက ရုက္ခရဲ့

ပတ်ချဲ့နပ်ချဲ့စကားတွေကို အာရုံကျ သနားပြီး သူမကို ခွင့်လွှတ်နား
လည်ပေးကာ သူမကို ရုံးသွား ရုံးကြို ပြန်ပြီး အခစားဝင်မိပြီတဲ့လေ။

အခုလည်း ရုက္ခဆိုသွားဖို့ တက်ကြွသည့် ခြေလှမ်းတွေနှင့်
သူ့အခန်းထဲက လှမ်းအထွက် ...

“သား ... ခဏ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ဦး၊ သားကို မေမေ စကား
ပြောစရာရှိတယ်”

“ဟင်”

တက်ကြွစွာ လှမ်းထွက်ခဲ့သည့် သူ့ခြေလှမ်းတွေက ဧည့်ခန်း
ဆိုတာမှာ မင့်မင့်ကြီးထိုင်ပြီး သူ့ကို အမိန့်ဆန်စွာ လှမ်းပြောလိုက်သည့်
မေမေစကားသံအောက်မှာ ကျရှုံးသွားရလေသည်။

ချက်ချင်းပင် လေးလံထိုင်းမှိုင်းသည့် ခြေလှမ်းတွေအဖြစ်
ကူးပြောင်းကာ မေမေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုတာကြီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
ပြီး မေမေ့ကို ဘာမှမဖြစ်သလို လုံခြုံစွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာများလဲ မေမေ ... အရေးမကြီးရင် နောက်မှပြောပါ
လား။ ကျွန်တော် အပြင်သွားမလို့”

မေမေပြောမယ့်စကားကို သိလို့ သူက ရှောင်လွှဲလိုက်တော့
မေမေက သူ့ကို တစ်ချက်စူးစူးကြည့်ကာ ...

“အရေးကြီးတယ် သား၊ မေမေ့ဘဝမှာ သားနှစ်ယောက်ရှိ
တယ်၊ အကြီးဆုံးသားက သူ့ဘာသာ နိုင်ငံခြားမှာနေပေမယ့် မေမေ
လိုရာကို ပုံသွင်းလို့ရတဲ့သူကို လက်ထပ်သွားတဲ့အတွက် မေမေ ဖိတ်

www.burmeseclassic.com

ချမ်းသာတယ်၊ အေး... သားအငယ်ကျမှ မေမေ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ မနာကျင်ပါစေနဲ့သား”

မေမေ ဘာကိုဆိုလိုလိုက်တယ်ဆိုတာ တန်းသဘောပေါက် သည့် သူက ရုက္ခမျက်နှာလေးကို ပြင်ယောင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား ရသည်။

မေမေပြောမယ့် စကားတွေအတွက်လည်း ကြိုတင်ကာ ကွယ်လိုက်မိသည်။

“မေမေ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်... ကျွန်တော် မေမေ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ နာကျင်အောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး”

“သား မေမေ့ကို နာကျင်အောင် မနှိပ်စက်ခဲ့ဖူးပေမယ့် မေမေမနှစ်သက်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးကို အခုထိ မစွန့်လွှတ်ရဲသေးဘူး မဟုတ်လား၊ မေမေ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းမစာလို့ ပြောတာမ ဟုတ်ဘူး၊ ရုက္ခမေ့ကို မေမေ မနှစ်မြို့နိုင်တာ အသေအချာပဲ သား”

ရုက္ခမှာ မေမေပြောသလောက်ကြီး အပြစ်မရှိခဲ့တာကို သူ မေမေ့ကို အစီရင်ခံဖို့ မေမေ့ကို တောင်းပန်သည့်မျက်လုံးတွေနှင့် မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူ့အကြည့်တွေကို မေမေက ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲသွားလျှင် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး ရင်ထဲကလာသည့် အသံကြီးနှင့်...

“ရုက္ခကို မေမေ အထင်လွှဲနေတာပါ မေမေရယ်၊ ရုက္ခက မေမေပြောသလို မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ကဲ့ရဲ့မှုအောက်

မှာ ကြီးပြင်းရတဲ့သူဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကောင်းမမြင်ရာကနေ အရွဲ့တိုက်တာ ဖြစ်သွားတာပါ။ တကယ်တော့ ရုက္ခစိတ်အမှန်က ရိုးသားပါတယ် မေမေ”

ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လာသည့် မေမေမျက်လုံးတစ်စုံက သူ့ကို ပြာဖြစ်သွားသလား အောက်မေ့ရသည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို သူ ရုက္ခကို အစီရင်ခံစာတင်တာ အဆင်ပြေ လိမ့်မယ် မထင်တော့ပါ။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် မေမေက ဒေါ်နဲ့မောနဲ့ ပြောလာခဲ့ သည်မှာ...

“ရိုးသားတယ်၊ ဒီလောက် ယောက်ျားတကာရဲ့ ပါးစပ်ဖျား မှာ ရေပန်းစားနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ ရိုးသားမှုဆိုတာ ရှိမလား သားရဲ့၊ အဓိကကြီးဖြစ်တဲ့ မိဘနှစ်ယောက်က ဝိမေကောင်းထားမှ ဆော့ ဒီသမီးကရော ဝိမေကောင်းနိုင်ပါဦးမလား၊ ဖအေက မယားကြီး ငှက်တုတ်ကြီးနဲ့ နောက်မိန်းမ ကောက်ယူပြီး ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသ ချောက်နေမှန်း မသိခင် မအေက နောက်ယောက်ျားယူပြီး နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတယ်လေ”

မေမေပြောနေတာတွေက တစ်လုံးမကျန် ဟုတ်နေတာမို့ သူ ဘာမှမပြောသာတော့ပါ။

မေမေ့စကားတွေကိုပဲ ခေါင်းကြီးဝုံလျက် နားထောင်နေလိုက် သည်။

www.burmeseclassic.com

“ကဲ... ကောင်းသေးရဲ့လား၊ သူတို့မှာ သားသမီးကို ချစ်ဖို့ ခင်ဖို့ ကြင်နာဖို့ စိတ်လည်းမရှိတော့။ ဘယ်ကြင်နာပါ့မလဲ... သူတို့ကိုယ်တိုင်က အပျော်ရှာနေကြတာကိုး။ သူ့အမေက နဂိုကတည်းက အနံ့က ခပ်ထွက်ထွက်ရယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ယောက်ျား သူ့ကို ကျော်လွှားသွားတာ မဆန်းပါဘူး...။”

အခု သူတို့သမီးကိုလည်း ကြည့်လေ... မိခင်မိခင်ဆိုတာ သမီးမှာ အများဆုံးပါတယ် သား၊ ဘယ်နှယ်... ရုပ်ကလေးက လှပနူးညံ့သလောက် စိတ်ဓာတ်က ရင့်ရော်ညစ်ထွေးလိုက်တာ”

“မေမေရာ... ရုက္ခကို အဲဒီလောက်ထိ မတရားမပြောပါနဲ့၊ အဲဒီရုက္ခက မေမေ သမီးတစ်ယောက်လိုချစ်ခဲ့တဲ့ မေမေကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်နာမည်နဲ့ ဆင်တူအောင်ပေးခဲ့တဲ့ မေမေအသည်းစား၊ မေမေတစ်ချိန်ကျ ချွေးမတော်မယ်လို့ မကြာခဏ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“နက္ခရွှေ... မင်းက ငါ့ကို ထောက်ပြတာလား”

“ထောက်ပြတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ထောက်ပြတာမဟုတ်ရင် မင်းပါးစပ်ပေါက် ပိတ်ထား ငါက မကောင်းတဲ့ အခုသမိုင်းကို ပြောပြနေတာ၊ အရင်က ဇာတ်လမ်းကို ငါ ပြန်ခေါက်တဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ရုက္ခမေကိုယ်စား ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်နေတာ ငါ လုံးဝကြည့်မရဘူး၊ အေး... ငါနဲ့ ရုက္ခမေ ပြဿနာအကြီးအကျယ် မဖြစ်ချင်ရင် မင်း အနေအထိုင်

ဆင်ခြင်၊ ငါ ကြိုသတိပေးထားတာနော် နက္ခရွှေ”

သွားပါပြီ။

သူ့မှာ ရုက္ခနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေထံမှ အကောင်းဆုံးစကားတွေ ဘာမှမျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ပါ။

မျှော်လင့်စရာမရှိတော့တဲ့ ရုက္ခဆီကိုပဲ သူ ဒီနေ့ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလားမသိ၊ နိုင်သည့်ခြေလှမ်းတွေက ညှော်ခန်းထဲကနေ ထထွက်လာခဲ့ပြီး အောက်ထပ်ဆီသို့ပဲ ဆင်းလျှောက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

ဒါဟာ ရုက္ခအပေါ်ထားသည့် သူ့ရဲ့ ခိုင်မာမြဲမြံသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ နွေးထွေးမှုတွေပဲလားတော့ မသိပါ။

အိမ်ကနေ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ကားကို တရကြမ်းမောင်းထွက် ထားခဲ့သည့် သူ့ကားအနားကို ယှဉ်မောင်းပြီး အော်လာသည့် သူနှင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သည့်ကောင်ရဲ့အသံက သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ခြင်းစွာ ဖြစ်သွားခဲ့ရတော့သည်။

“ဟိုင်း... ရုက္ခမေရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ကိုယ် ရုက္ခမေအကြောင်း ဘာမှ အတွင်းကျကျ သိချင်တယ်၊ ကိုယ်တို့ ဟိုရှေ့က အဘေးဆိုင်

ကလေးမှာ စကားပြောကြရအောင်လား”

အိမ်ကနေ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ထွက်လာခဲ့သည့်အချိန်မှာပဲ ပြဿနာက ဆင့်ပွားဖြစ်ချင်တော့ သူ့ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စိန်ခေါ်ခဲ့သည့်ကောင်က ကားချင်းယှဉ်ပြီး ထပ်စိန်ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

အခုလို သူနဲ့လုံးဝမသိသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူနှင့်ပတ်သက်သည့် မိန်းကလေးကြောင့် အခုလို အယှဉ်ပြိုင်ခံနေရတာ ဒီတစ်ခါတော့ သူ ရုက္ခကို စိတ်ထဲက တေးပစ်လိုက်မိတော့သည်။ တောက် ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ရုက္ခရယ်။ နင့်ကြောင့် ငါ သိက္ခာကျပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် မေမေကလည်း သူ့ကို သူမနှင့်မပတ်သက်စို့ခါးခါးသီးသီး ကန့်ကွက်လာခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

ဪ ... ရုက္ခ ... ရုက္ခ ... မင်းဟာ အတော်ရှုပ်တဲ့ မိန်းကလေးပါလား။

သူ့အတွေးတွေက ရုက္ခကို ချက်ချင်းကြီး ကိုင်ဆောင်ပစ်ချင်လောက်အောင် အခံရခက်ခက်ဖြစ်သွားချိန် ထပ်ဆင့်ကြားလိုက်ရသည့် သူ့ပြိုင်ဘက်အသံက သူ့ဒေါသကို ပိုပြီးမြှင့်တင်ပေးလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း ... ကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မဆွေးနွေးရဲလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ပြီလား”

“ဘာကွ ... မင်း ဘာကောင်လဲ”

သူ့ရင်ဘတ်ကိုထိသည့် စကားက သူ့ကို နာလုံးပေါက်သွားကာ အိတ်တီနှင့်ကြည့်လာသည့် ရုက္ခသူငယ်ချင်းထဲက တစ်ယောက်ကို ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်ကာ မာထန်ထန်ကြီးမေးလိုက်မိသည်။

သူ့အမေးကို ရုက္ခ Body friend ကလည်း မခေတ္တဖြင့် ပန်းတစ်ဖက်တွန့်ပြီး မခိုးမခန့် ဖြေလာခဲ့သည်မှာ ...

“အအေးဆိုင်မှာ အေးဆေးပြောမယ်လေကွာ၊ မင်းကရော ရုက္ခနဲ့ တာပတ်သက်လို့လဲ၊ သူငယ်ချင်းလား”

“အိုကေ ... ရုက္ခမေဟာ ငါနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲဆိုတာ မင်း သိစေရမယ်၊ အရှေ့က အအေးဆိုင်လေးရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်ကြစို့”

ချက်ချင်းပင် သူ့ရင်ထဲက ယောက်ျားမာနနှင့် မခံချင်စိတ်တွေက ကြွတက်သွားကာ လက်ဖျစ်တီးပြီး အအေးဆိုင်ရှေ့မှာ ကားနစ်စီး ယှဉ်ရပ်ပေးလိုက်သည်။

အဲဒီနောက် သူက ကားတံခါးကို အားပါပါဖွင့်ပြီး အားပါသည့်ခြေလှမ်းတွေနှင့် အအေးဆိုင်ထဲကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး ဆိုင်အဝင်ဝ ထိုင်ခုံမှာပဲ ရန်စလာသည့်ကောင်ထက် ဦးအောင်ဆတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ကာ ပြိုင်ဘက်ကို မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်သည်။

“ကဲ သူငယ်ချင်း ... မင်း ရုက္ခနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို အတွင်းကျကျ ဘာမေးချင်သလဲ ... ပြော”

ဆရာကြီးအိုက်တင်ဖြင့် သူက ခြေတစ်ချောင်းထပ်ချိတ်ထိုင်ကာ ခူးနှံပြီး စီးကရက်မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်တော့ ထိုကောင်က ပိုပြီး အခံရခက်သွားသည်ထင်သည်။

သူ့အရှေ့က မှာထားသည့် အအေးပုလင်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ကွဲမတတ်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရင်ထဲက အခံရခက်နေသည့် အသံကြီးနှင့်

“ရုက္ခမေရဲ့သူငယ်ချင်း... ကိုယ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး အအေးသောက်ရင်းနဲ့ စကားပြောကြတာပေါ့”

အခုထိ သူ့ကို ရုက္ခမေရဲ့သူငယ်ချင်းအဖြစ် တွက်ထားသည့် ဒီကောင်ကို တစ်ကွက်ကြောရဖို့ သူ့ရင်ထဲမှာ အဆန်းဆုံးစကားလုံးတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားတော့သည်။

ဒီတစ်ချိတော့ သူ ဒီကောင်ကိုနှိုင်းမှာ သေချာပေါက် သေချာသွားပြီမို့ ခပ်သာသာပင် စီးကရက်ခဲလျက်က စီးကရက်ခဲသံနှင့်...

“ငါ့ကို ရုက္ခမေရဲ့သူငယ်ချင်းလို့ မင်း တွက်ဆထားရင် မင်းအများကြီး မှားသွားပြီပေါ့၊ မင်း တော်တော်ညံ့တာပဲ၊ ဟေ့ကောင်... ကဲ မင်းသိချင်တဲ့ ရုက္ခမေအကြောင်းကို အလုံးစုံ မေးလို့ရပြီ၊ ကြားရတာ တစ်ခါတည်းနဲ့ အဆင်မပြေတော့လည်း Request ထပ်လုပ်လို့ရတယ်... အားမနာနဲ့”

သူ ပိုပိုသာသာကလေး ကလိလိုက်တာကို ဒီကောင်က အခံရခက်သွားပုံဖြင့် သူ့အကြည့်တွေကို ဆတ်ခနဲ မျက်နှာကြီး လွှဲပစ်လိုက်ကာ ရင်ထဲက လိပ်ခဲတည်းလည်းအသံကြီးနှင့်...

“အိုကေ... ကိုယ့်နာမည် လင်းထန်... မှတ်ထားနော်၊ ရုက္ခ မေရဲ့ နောက်လည်း ပတ်သက်ရမယ့်သူတစ်ဦးအနေနဲ့ပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က”

သူက သူ့နာမည်ကို ချက်ချင်းမဖြေဘဲ စီးကရက်တစ်ရှိုက်ဖွာကာ အကြံထုတ်ပြီးမှ တကယ်ပဲ မဟာဆရာကြီးအိုက်တင်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ကာ...

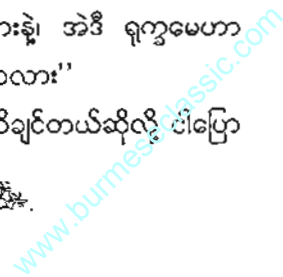
“ရုက္ခက သူ့ချစ်သူရဲ့နာမည်ကိုတောင် ပြောပြမထားဘူးလား၊ မင်းနဲ့ ရုက္ခက သူငယ်ချင်းတွေလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရုက္ခကို Propose လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား၊ Propose လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေရင်တော့ မင်းကို ကိုယ် အကောင်းဆုံးအကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ်၊ မင်း ရှက်တတ်မယ်ဆိုရင် ချစ်သူရှိပြီးသား မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကပ်ပါးအဖြစ် အမည်မခံချင်ပါနဲ့ကွာ... နော်၊ ယောက်ျားအချင်းချင်း ငွေကျပါတယ်ကွာ”

“ဘာကွ... မင်း လူပါးဝလှချည်လား”

လင်းထန်က သူ့လက်ထဲက အအေးပုလင်းကို စားပွဲနှင့် လွှဲချိုက်ချပစ်လိုက်ပြီး သူ့ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ထိုင်နေရာမှ ဝန်းခနဲ ထရပ်ကာ ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြန်သည်။

“မင်း သိပ်ပြီးလူပါးဝစို့ မကြိုးစားနဲ့၊ အဲဒီ ရုက္ခမေဟာ မင်းနဲ့မှ ဆိုင်တာလို့ မင်း သတ်မှတ်ထားသလား”

“ဒါတွေ ငါ မသိချင်ဘူး၊ မင်း သိချင်တယ်ဆိုလို့ ငါပြော

တာနော်၊ ဟေ့ကောင် ... ငါ ကြော်ငြာဝင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“မင်း ကြော်ငြာဝင်လည်း ငါက လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး”

“ဟား ဟား ... ဂရုမစိုက်ဘူးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါနဲ့ မကြာခင်လက်ထပ်မယ့် ငါ့ရဲ့ဇနီးလောင်းကိုတော့ မင်း နှောင့်ယှက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်၊ မင်းကို ကိုယ်ထပ်ပြီး အကြံပေးချင်တယ် ... မင်း အေးအေးဆေးဆေး နောက်ဆုတ်လိုက်ပါကွာ”

သူ့ လင်းထန်ကို ကျေနပ်အောင်ပြောပြီး စားပွဲမှထရပ်ကာ ကားဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် မာန်ပါပါ စတိုင်လ်အပြည့်ဖြင့် ပေါင်ကို တဖတ်ဖတ်ရိုက်ပြီး လျှောက်သွားလိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖတ်ခနဲ လှမ်းပုတ်လိုက် သံနှင့်အတူ ...

“ဟိတ်ကောင် နေဦး ... မင်း မှတ်ထားလိုက်ပါ၊ မင်းချစ်သူ ရုက္ခမေက ငါ့ချစ်သူ ရုက္ခမေ ဖြစ်လာဦးမယ်ဆိုတာ မကြာစေရဘူး၊ မင်း စောင့်ကြည့်နေလိုက်”

“ဟား ဟား ... ကြောင်တောင်လုချင်သေးတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“လှသင့်ရင် လုရမှာပဲလေ၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် ကို ယောက်ျားဘယ်နှယောက်ချစ်ချစ် ချစ်ပိုင်ခွင့်ရှိသလို ယောက်ျား တွေကိုလည်း မိန်းမတစ်ယောက်က တစ်ယောက်တည်းပဲ ချစ်ရမယ် လို့ ကန့်သတ်ချက်မရှိပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် Choice လုပ်ခွင့်ရှိ

တယ်၊ ဒီမှာဟေ့ကောင် ... မင်း မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက် ... မင်းချစ်သူ ရုက္ခမေကို မင်း နိုင်အောင်ထိန်းနိုင်မလား၊ ငါ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာ မလား၊ မင်း စောင့်သာကြည့်လိုက်၊ ကဲ ... မင်း သွားလို့ရပြီ”

သူ့ပခုံးကို တွန်းတွန်းလွှတ်လွှတ်လုပ်လိုက်သည့် ဒီကောင် မျက်ခွက်ကို စုတ်ပြတ်သွားအောင် ထိုးလိုက်ချင်စိတ်တွေက ပြဿနာ ဖြစ်မှာစိုးလို့ လက်သီးကိုပဲ အားနဲ့တင်းတင်းဆုပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

တောက် ... လုပ်ထည့်လိုက်ရရင် အခွက် အေးဆေးပြုတ် ထွက်နိုင်တယ်။

လို့ပဲ စိတ်ထဲကကြိမ်းဝါးရင်း သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး ကားထဲ ဝင်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ရုက္ခသူငယ်ချင်းကို သူကလည်း မာန်ပါပါပင် ကား ထဲကနေ လှမ်းသရော်ပစ်လိုက်သည်။

“သူများချစ်သူကို လုချင်တဲ့ကောင် ... မင်း မကြာခင် ရူးတော့မယ်၊ ဟေ့ ... မင်းမင်းမိဘတွေကို စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ လိုက်ပို့ပေးဖို့ ကြိုတင်ပူဆာထားလိုက်ဦး၊ မင်း မကြာခင် ရူးတော့မှာကွာ အရူးတောင်မှ တဏှာရူး ... ဟား ဟား”

သူ့ကလည်း လူပါးပိပီ ကားမှန်တွေ အကုန်ချပြီး လောဘ် ချကာ ကားကို တရကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ဟိုကောင်ကတော့ သူ့စကားကို အထိနာသွား ပြီး ယောင်ကန်းကန်းကြီးပဲ ကျန်ခဲ့မလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကားနှောက် ကနေ လိုက်လာပြီး သူ့ကားကို လိုက်တိုက်ဖို့ ကြိုးစားမလား မသိ။

သူကတော့ ကားကို မိုင်နှုန်းမြင့်ပြီး တရကြမ်း မောင်းချလိုက် .
တော့သည်။

သူ ဦးတည်လိုက်သည့် နေရာကတော့ ...။

“ဒီကောင် ငါ့ကို အသားလွတ်ကြော့ခဲ့တာ၊ ငါ လုံးဝ လုံးဝ
နှင့်ကို မကျေနပ်ဘူး ရုက္ခ”

ရုက္ခ ဒီရက် ဒီလအတွင်းမှာ နက္ခရဲ့အထင်လွဲမှုတွေကို ဆက်
တိုက်ချည်း ခံနေခဲ့ရတာမို့ အရေထူပြီး သူ့ကို ဘာစကားမှ ပြန်မပြော
မိတော့ဘဲ သူပြောတာကိုပဲ ခပ်ငေးငေး စိုက်ကြည့်နားထောင်နေလိုက်
သည်။

နှင့် ကျေနပ်သလောက် ပြောပစ်စမ်းပါ နက္ခရယ်။ ငါ ခေါင်း
ငုံ့ခံပါ့မယ်။

“ငါ့ဘဝမှာ နင်နှုတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မယှဉ်ပြိုင်ချင်
ပေမယ့် ငါ ဒီကောင်ကို ယှဉ်ပြိုင်စိန်ခေါ်လိုက်ပြီ ရုက္ခ၊ နင်ဟာ ငါနဲ့
မကြာခင် လက်ထပ်မယ့် ငါ့ချစ်သူလို့ ငါ သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။
ငါ အဲဒီလိုလည်းပြောလိုက်ရော ဒီကောင်မျက်နှာ တရွှေကြီးကြီး
အခြောက်ခံလိုက်ရသလို လန့်သွားလိုက်တာဟာ ... ဟား ဟား

... တကယ့်ဟာသပဲ”

ရုက္ခကိုချစ်သည့် ခံစားချက်နှင့် ပြောနေတာမဟုတ်ဘဲ မခံ
ချင်စိတ်နှင့် ရန်သူကိုအနိုင်လိုချင်လို့ ပြောခဲ့သည့်စကားတွေက ရုက္ခကို
ရင်ခုန်မှုသက်သက် ဖြစ်မလာခဲ့တော့ပါ။

ရုက္ခ သူ့စကားကို ရင်မခုန်ခဲ့မိသလို နှလုံးသားတစ်ခုလုံး
လည်း ပူလောင်အက်ရှသွားလေသည်။

ဪ နက္ခရယ် ... နင်က ဒီလိုပြောခဲ့တာကို ကျေနပ်နေ
ခဲ့ပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲမှာတော့ ကျေနပ်ဖို့ နေနေသာသာ ဝမ်းနည်းမိတယ်
ဟာ။

“ဟင် ရုက္ခ ... မင်း ငါ့ကို ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံနိုင်တယ်
မဟုတ်လား”

ရုက္ခ ဘာတွေခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို သူက မသိဘဲ မေး
လာတော့ ရုက္ခ မျက်လုံးတွေ သွေ့ခြောက်သွားလေသည်။ ဒီအချိန်မှာ
ရုက္ခက ‘ငါလိုချင်တာ ဒီလိုချစ်သူဘဝမျိုး မဟုတ်ဘူး’ လို့ ပြောခဲ့
ပြန်ရင်လည်း သူက လက်ခံမှာမဟုတ်။

လက်မခံတဲ့အတူတူ မပြောဘဲ ရင်ထဲမှာ တိတ်ဆိတ်လျှို့
ဝှက်စွာ မျှီသိပ်လိုက်တာပဲ ကောင်းပါသည်။

“ဟင် ရုက္ခ ... ငါ မေးနေတယ်လေဟာ”

သူ့အသံက စိတ်မရည်စွာ ခပ်ပြတ်ပြတ် ထွက်လာခဲ့သည့်
သွင် ရုက္ခ လွင့်မြောနေသည့်စိတ်တွေကို စုစည်းပြီး သူ့လက်ဖဝါးထဲ

ကို သူ့မလက်ဝဲလေး ထည့်သွင်းပေးလိုက်ရင်းက ရင်ထဲကလာ
သည့် သံဆွေးဆွေးသံလေးနှင့် တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်မိပါတော့
သည်။

“နင် ပြိုင်ဘက်ကို စိန်ခေါ်ပြီး အနိုင်ရဖို့ ငါ့ကို ချစ်သူတော်
တယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် နင့်ရင်ထဲက
တကယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့ ငါ့ကို ချစ်သူတော်ခဲ့တာဆိုရင်တော့ ငါ
ကျေနပ်လက်ခံပါတယ် နက္ခ”

“ဟာ ... အရူးမ ကျနေတာပဲ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေ
တာလဲ၊ ငါက ပြိုင်ဘက်ကို ယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့ ချစ်သူတော်ခဲ့တာမှ
မဟုတ်တာ၊ ငါ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နင့်အရှေ့ကနေ သူ့ရဲ့
ကောင်းအဖြစ် ရပ်တည်ပေးခဲ့တာတွေကို နင် မေ့သွားပြီလား ရုက္ခ”

“မမေ့ပါဘူးဟာ ... ငယ်ငယ်တုန်းက ငါ့ကြောင့် နင် လက်
သီးအထိုးခံရတာတွေကို ငါ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး
နက္ခ”

“အေး ... မမေ့သေးဘူးဆိုရင် ငါ့စကားကို နင့်နလုံးသား
ထဲ သွင်းပိုက်လိုက်၊ ငါက နင့်ဘဝအတွက် ချစ်သူ သူ့ရဲကောင်းတစ်
ယောက်ပဲ၊ နင့်ရဲ့ချစ်သူ သူ့ရဲကောင်းအဖြစ် ငါ ဒီကောင့်ကို အလဲထိုး
အနိုင်ယူလိုက်တာ မဆန်းပါဘူးနော် ရုက္ခ”

မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြောနေသည့် နက္ခကို ရုက္ခ စိတ်ပျက်လက်
ပျက် ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကောင်းပြီ နက္ခ ... နင့်ယုံကြည်မှု သက်သေတစ်ခု ငါပေး
ပါ့မယ်၊ ငါဟာ သူနဲ့ လုံးဝ လုံးဝ ရိုးသားခဲ့ပါတယ်၊ သူဟာ ငါ့သူ
ငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆိုခဲ့ပေမယ့် ငါ့ရဲ့ပိန်းမဘဝကို အနစ်နာဆုံး
ဖြစ်တဲ့စကားနဲ့ စော်ကားခဲ့တဲ့အတွက် ငါ သူ့ကို ပြန်ပြီး စော်ကားချေပ
အနိုင်ယူရမယ် နက္ခ၊ အဲဒီအချိန်မှာ နင် ငါ့ဘက်ကနေ ဝင်ရောက်
ကာကွယ်ပေးပါ နက္ခ၊ ငါ့ဘက်ကနေ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေး
တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ပေါ့နော်”

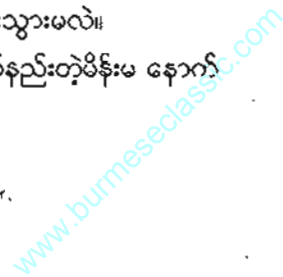
ရုက္ခတို့နှစ်ယောက် မမျှော်လင့်၊ မထင်မှတ်ဘဲ ချစ်သူဖြစ်
သွားခဲ့တာသည် ယောက်ျားနှစ်ယောက်ရဲ့ အပြိုင်စိန်ခေါ်မှုတစ်ခု
ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့် ရုက္ခ ဒီခံစားချက်ကြီးကို မုန်းတီးခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို နက္ခနှင့်တရားဝင်
ချစ်သူဖြစ်ခွင့် ရခဲ့တာကိုပဲ ရုက္ခ ကျေနပ်သည်။

ရုက္ခက သူ့ကို ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက တိတ်တဆိတ်
မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရတော့လည်း သူ ယခုပေးလာခဲ့သည့် အချစ်
တွေက ဘယ်လိုပုံစံပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ရုက္ခ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်
ခံစားလို့ကောင်းပါသည်။

အဲဒီလောက်အထိ နက္ခကို ရုက္ခ ချစ်ခဲ့တာပါလို့ ပြောင်ဖွင့်
ပြောခဲ့ရင်ရော နက္ခက ရုက္ခကို ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ။

သေချာတာကတော့ ရုက္ခကို အရက်နည်းတဲ့ပိန်းမ နောက်
ပိုးလို့ စွပ်စွဲမှာ သေချာသည်။

အဲဒီတော့ ရုက္ခက သူလည်း စိတ်ကျေနပ်၊ ရုက္ခလည်း သိက္ခာရှိမည့် သူ ကြိုက်နှစ်သက်မည့် စကားမျိုးကို နက္ခ လက်နှစ် ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကတိပေးသလို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝန်ခံ လိုက်မိပါတော့သည်။

“ငါ ဒီနေ့ကစပြီး ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ သူငယ်ချင်း အဖြစ် မပေါင်းတော့ဘူးနော် နက္ခ”

“အင်း... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ရုက္ခ”

“နင့်အပေါ်မှာ ထားခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့အချစ်တွေကို သက်သေပြ လိုက်တာပေါ့ဟာ၊ နင် ယုံသလားဟင် နက္ခ”

ရုက္ခက အသံနုလေးဖြင့် ခပ်နဲ့နဲ့ ပြောလိုက်သည်တွင် နက္ခက ထိုအမူအရာကို ပိုပြီးအသည်းခိုက်သွားသည်လားမသိ။ ရုက္ခ မျက်လုံး တည့်တည့်ကို အတောက်ဆုံး အချစ်ရည်မျက်ဝန်းတွေဖြင့် အကြာ ကြီး စိုက်ကြည့်ကာ လျှာတစ်ချက်သိမ်းပြီး...

“တကယ် သေချာတယ်နော်”

ဟု ဆိုပြီး လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ ချစ်စဖွယ်မေး လာခဲ့သေးသည်။

အဲဒီလိုမေးလိုက်သည့် အမေးကို ရုက္ခက မကျေမနပ် မျက် စောင်းခဲလိုက်ချင်ပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ နက္ခရင်ကို အထိဆုံး စကား လုံးလေးနှင့် ပစ်သွင်းချလိုက်ပါတော့သည်။

“အိုး... သေချာတာပေါ့ နက္ခရယ်၊ ဘယ်တော့မှ မပြောင်း

လဲဘူး”

“အစဉ်အမြဲနော်”

“အင်း... အစဉ်အမြဲပေါ့ကွယ်”

“What a lovely one”

“နက္ခ”

ရုက္ခ အသံတိုးတိုးလေးနှင့် တားမြစ်လိုက်ပေမယ့် အရူးအမူး ဖြစ်သွားသည့် နက္ခက အပျော်ရွှင်ဆုံး ခံစားချက်တွေနှင့် ရုက္ခကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခပ်တင်းတင်း ပွေ့ဖက်ကာ စကားစခန်း သိမ်းပေး လိုက်လေတော့သည်။

ဒီအချိန်မျိုးမှာ နက္ခအပျော်တွေကိုလည်း ရုက္ခ မဖျက်ဆီး ဇက်သလို ရုက္ခကိုယ်တိုင်ကလည်း နက္ခရင်ခွင်မှာ ပျော်ရွှင်ခိုလှုံခွင့် ချခဲ့တာကို အကျေနပ်ဆုံး ရင်ခုန်မြူးဖျသွားတော့သည်။

အဲဒီလောက်အထိ ငါ နင့်ကို ချစ်ခဲ့တာလို့ဆိုရင် နင် ငါ့ကို အထင်သေးမှာလားဟင်။

ထုံးစံအတိုင်း ရုက္ခကို သူ ကားနှင့်လာကြိုသည့်အချိန်မှာပင် ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြန်သည်။

“ဟိုင်း ရုက္ခမေ ... မင်း ဒီနေ့ တော်တော်လှတယ်နော်”

ရုက္ခတို့ကားအနားကို ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး ကားကြီး တင်းမှ ပြိတိတိမျက်နှာပေးနှင့် မေးလာသည့် လင်းထန်ကို ဒီတစ်ခါတော့ ရုက္ခ မှတ်လောက်သားလောက် စကားလုံးပစ်ကျွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒါမှ ဒီကောင်က မှတ်လောက်သားလောက် လန်ထွက်သွားမှာ။ နို့မို့ ဘယ်လောက် ကန်းတက်ဦးမည်မသိ။

“ဟေ့ ရုက္ခ ... ကိုယ် မင်းကို လာကြိုတာနော်၊ ကိုယ်နဲ့

လိုက်ခဲ့ရမယ်”

နက္ခကားနှင့်လိုက်လာမှန်း သိသိကြီးနှင့် တမင်သက်သက်ကို ကားချင်းယှဉ်ပြီး ရန်စလာသည် လင်းထန်ကို ဖြစ်နိုင်ရင် ကားပေါ်ကနေဆင်းပြီး ပါးနှစ်ဖက်ကို တဖြန်းဖြန်း လည်ထွက်သွားအောင် ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

တောက် ... စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွဲတီးလိုက်ရင် ပြဿနာကတော့ ကြည့်ကောင်းမှာ သေချာသည်။

အဲဒီလိုလည်းလုပ်ဖို့ ရုက္ခ ဘယ်လိုမှ အခွင့်အရေး မရှိသလို အနားမှာလည်း နက္ခပါလာတာမို့ ရုက္ခ လင်းထန်ကိုပဲ ရှက်ရမ်းရမ်းလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး လင်းထန်ရဲ့ ... နှင့်ကားနဲ့ ဘယ်သူက လိုက်ခဲ့ဖူးလို့ ငါ့ကို လာအနှောင့်အယှက်ပေးနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ... နှင့်လိုကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို သူငယ်ချင်းစာရင်းသွင်းပြီး စကားပြောခဲ့တဲ့ ငါ့ပါးစပ်တောင် သနတယ် ... နားလည်လား”

“ဟ ... ဒီလိုအလွယ်ကလေးနဲ့ တိခန့်ဖြတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ ရုက္ခမေရဲ့၊ မင်း ဘာတွေလိုအပ်လို့ ကိုယ့်ကို အပေါင်းအသင်းလုပ်တာ ကိုယ်သိသလို ကိုယ်လည်း ဘာကိုလိုအပ်လို့ မင်းကို Body Guard လုပ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာပါနော် ရုက္ခ၊ ကိုယ် သာမန် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးနော် ... မင်း သိထား”

ဒီလောက်အထိ ရုက္ခကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ရင့်ရင့်သီးသီး ပြော

၅၂ ရှင်မိထယ်

နေတာကို ဒီအတိုင်း ကားရပ်ပြီး နားထောင်နေသည့် နက္ခကို ရုက္ခက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံးကို ဒီလောက်အထိ သူ့စိမ်းယောက်ျားက စော်ကားမော်ကားပြောတာကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်ရက်သည့် နက္ခအပေါ် ရုက္ခဒေါသတွေက ကူးပြောင်းသွားတော့သည်။

“နက္ခ... နင် ဒီအတိုင်းပဲ ကားရပ်ပြီး နားထောင်နေတော့မှာလား၊ ကားမောင်းထွက်တော့လေ၊ ငါ ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းစုတ်ပဲ တဲ့ကောင်စားနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး၊ ကျက်သရေယုတ်လိုက်တာ”

ရုက္ခဒေါသတွေက နက္ခအပေါ် စုပြိုကျရောက်သွားလေသည်။ ရုက္ခ ရှုံးမဲ မဲတာလည်း ပါသည်။

အဲဒီလို ရုက္ခ သူ့ကို ရှုံးမဲ မဲလိုက်တာကို လင်းထန်က ပိုပြီး မခံချင်ဖြစ်သွားကာ ဒေါသကိုမျိုသိပ်ထားသည့် အံ့ကြိတ်သံကြီးနှင့် ...

“ရုက္ခမေ ... ရုက္ခမေ ... မင်းစကားတွေ တစ်ဆိတ်ရင့်သီးနေပြီနော်၊ မင်းလိပ်ပြာ မင်းလုံခြုံပြီး ဒီစကားတွေ ထွက်ခွာတာ ဟား... အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒီမှာ ... မင်းဆီမှာ ငါ့ရဲ့ရပိုင်ခွင့်တွေ အများကြီး ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာကိုရော မင်း မေ့လိုက်ပြီလား ...”

မမေ့နဲ့ ... မမေ့နဲ့ ရုက္ခမေ၊ ငါဆိုတဲ့ လင်းထန်က မင်းလိုအပ်ရင်သုံး၊ မလိုအပ်ရင် မြောင်းထဲလွှင့်ပစ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားထဲမှာ

မပါဘူးကွ ... မှတ်ထား၊ ဒီမှာ ... မင်းကို ငါပေးထားတဲ့ တန်ဖိုးကြီးလက်ဆောင်တွေ မနည်းဘူးနော်၊ စိန်တောင် ပါလိုက်သေးတယ်၊ အဲဒီလက်ဆောင်တွေနဲ့ တန်အောင် ငါ မင်းဆီက တစ်ခုခုကို ပြန်အရယူရမယ်”

“ဟင် ... နင် ... နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ နင် ဘယ်လိုကောင်လဲ၊ လူစစ်စစ်က မွေးတာမှဟုတ်ရဲ့လား”

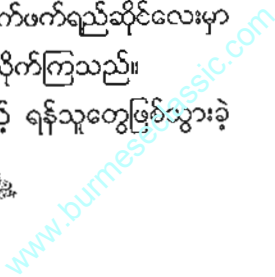
ရုက္ခ ကျားမလေးကို စူးစူးရဲရဲ သွေးဆူသွားပြီး လင်းထန်ကို ဝါးစားတော့မတတ် စိုက်ကြည့်လိုက်သလို အခုချိန်အထိ ချစ်သူဘက်က တစ်လုံးမှ ဝင်မပါသေးသည့် နက္ခကိုလည်း ဒေါသလှိုင်းထန်စွာ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ရုက္ခ အဲဒီလို သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်တော့မှ သူက တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားပြီး လင်းထန်ကို မျက်နှာတည်နှင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ-

“ကဲ ကိုယ့်လူ ... မင်း ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ကိုယ် ယောက်ျားချင်း စိန်မခေါ်ချင်ဘူးကွာ၊ ရုက္ခ ... လင်းထန်ကို ဟိုရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ပြီး ဖြေရှင်းလိုက်ပါ၊ သူ ဒီအချိန်မှာ သွေးဆူနေတယ်၊ ပြဿနာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကိုယ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းကြတာပေါ့ လင်းထန်”

နက္ခ ပြောတဲ့အတိုင်း အရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ သူမတို့သုံးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ပေမယ့် ရန်သူတွေဖြစ်သွားခဲ့

ကြည့်မို့ သုံးယောက်သား မျက်နှာက တင်းမာခက်ထန်နေသည်မှာ ပသမာသူများနဲ့တောင် ပုံစံတူနေမည်လားမသိအောင် ဖြစ်သွားတော့ သည်။

အဲဒီတစ်ခဏအတွင်း ဒေါသကြောင့် တိတ်ဆိတ်သွားသည့် စကားဝိုင်းကို ရုက္ခက အရင်စပြီး စကားလုံးနှင့် ထိုးနှက်မွှေနှောက် ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ လင်းထန် ... နင်ဖြစ်ချင်တာ ဘာလဲ၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ချစ်သူရှိပြီးသား မိန်းမတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့် နေခဲ့တာ တော်တော်အောက်တန်းကျသလို ရှက်စရာလည်း ကောင်း ပါတယ်။ ဒီမှာ လင်းထန် ... နင်နဲ့ငါက ဘာဆိုင်ခဲ့လို့ နင်က ဒီလောက် အထိ လိုက်နှောင့်ယှက်နေရတာလဲ၊ နင်နဲ့ငါက သူငယ်ချင်းနော်၊ ငါ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မကြိုက်ဘူး”

လင်းထန် မျက်နှာကြီး မည်းခနဲပျက်ကျသွားပြီးမှ ရုက္ခ စကားကို မခံချင်စိတ် အသီးလိုက်ထသွားကာ မခိုးမခန့်ထရယ်လိုက် ပြီး လက်ခုပ်ကို ပြောင်းခနဲ ပိတ်တီးပစ်လိုက်ကာ ...

“ဟား ဟား ဟား ... မင်းလိုမိန်းမမျိုးက ရှုပ်ရှုပ်ယှက် ယှက်ကို မကြိုက်ဘူး၊ ခြေမကလိထိုးပြီး ရယ်လိုက်ဦးမယ်ကွာ ... ဟား ဟား ဟား ...”

ဒီမှာ ရုက္ခမေ ... မင်း ငါ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်ထား။ ငါဆိုတဲ့ကောင်က မင်းလာကစားတိုင်း လက်သင့်ခံမယ့်ကောင်

မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်၊ မင်း ကျားကို လာကစားလို့ မရဘူးဆိုတာ တွေ့ရမှာပေါ့ ... ဟုတ်ပြီလား”

ရုက္ခမျက်နှာကို ပေါက်ထွက်မတတ် မျက်လုံးတွေနှင့် စိုက် ကြည့်ပြီး ရုက္ခတို့အရှေ့ကနေ လေတိုက်သလို လှစ်ခနဲ ပြေးထွက် ပြီး ကားမောင်းထွက်သွားသည့် လင်းထန်ကို ရုက္ခ အံကြိတ်ကြည့် နေရင်းမှ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မှောင်မိုက်ဝေဝါးသွားတော့သည်။

ဒီတစ်ဆက်တည်းမှာ သိရှိခံစားလိုက်ရသည့် ခံစားမှုကတော့ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းကို ကိုယ် မလိုအပ်ဘဲထားခဲ့မိတာ အရှက် တွေတာပဲ အဖတ်တင်ပါတယ် ဆိုတာပဲလို့ ကျိတ်အခံရခက်နေတုန်း နှလုံး နက္ခက အခုမှ တစ်စခန်းထလာခဲ့တော့သည်။

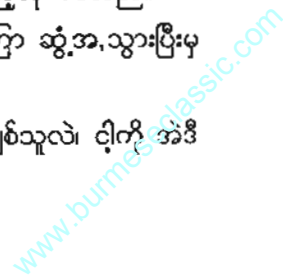
“လင်းထန် ပြောသွားတဲ့စကားထဲက ကိုယ် ဟိုစကားကို သဘော အကြိုက်ဆုံးပဲ၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်က မင်းလာကစားတိုင်း လက် သင့်ခံမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း ကောင်းကောင်းသဘော ပေါက်တဲ့၊ ကဲ ... မင်းကရော သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ဟင်”

ရုက္ခကို တစ်ဖန်အပြစ်တင် ပုတ်ချလိုက်သည့် အသစ်စက် စက်ချစ်သူကို ရုက္ခ အံ့ဩမယ့်နိုင်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ အံ့ဩသလွန်းလို့ အတန်ကြာ ဆွံ့အသွားပြီးမှ တွေးတစ်ချက်ကို ဂွမ်ခနဲ မျှီချကာ ...

“နက္ခ ... နင်ဟာ ငါ့အတွက် ဘာချစ်သူလဲ၊ ငါ့ကို အဲဒီ

ကောင်နဲ့အပြိုင် စော်ကားရှုတ်ချချင်တဲ့ ချစ်သူလား၊ ဒါများ သူ့ကိုယ် သူ သူ့ရဲကောင်းတဲ့၊ ဒါလား သူ့ရဲကောင်း၊ သူ့ရဲကောင်းတော့ မဖြစ်ဘူး။ Coward ပဲ ဖြစ်မယ်”

“အဟတ် ... ဟား ဟား ဟား”

“ဟင်”

နက္ခတ္တ ရုတ်တရက်ကြီး ရုက္ခမျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ပြီး ရယ်ချလိုက်တာမို့ နက္ခတ္တ ရူးများရူးသွားပြီလားလို့ ရုက္ခ အံ့ဩဘနန်းငေးကြောင်သွားရလေသည်။

သူ့ကိုလည်း ရူးသွားပြီလားလို့ ပါးစပ်က ဖွင့်မေးပြီးသား ဖြစ်သွားရသည်။

“နက္ခတ္တ ... နင် ... နင် ရူးသွားပြီလား”

“ရူးမှာက နင်၊ ဟင်း ဟား ... ရယ်စရာကွာ၊ သူ့ရဲကောင်း လုပ်ခိုင်းသေးတယ်၊ ဒီမှာ ... မင်းသိထားဖို့က သူ့ရဲကောင်းဆိုတာ နေရာတကာတိုင်း သူ့ရဲကောင်းလုပ်လို့ မရဘူးကွာ၊ တခြားကိစ္စ တခြား ပုံစံမျိုးနဲ့သာ ကိုယ် မင်းကို သူ့ရဲကောင်းလုပ်ပေးရင် လုပ်ပေးမယ်၊ အခုကိစ္စကတော့ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ သူ့ရဲကောင်းဆန်ကြည့်လို့ မရဘူး၊ ကိုယ့်ကို လင်းထန်က ချစ်သူ Hero ဆိုပြီး လက်ကမ်းကြိုဆိုမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်သူ Hero လုပ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုသာ သူ အရိုးတခြား အသားတခြားဖြစ်အောင် ငံပြာရည် လုပ်ပစ်မှာကွ”

“ဟင်”

သူပြောသည့် စကားတွေက အမှန်ချည်းမို့ ရုက္ခ သူ့ကို ဘာစကားမှ မပြောမိတော့ဘဲ အဲဒီအတိုင်း ပြူးကြောင်စိုက်ကြည့်နေ လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူက ဒေါသသံကျိတ်ကျိတ်နှင့် ဆက်ပြော လာခဲ့သည်မှာ ...

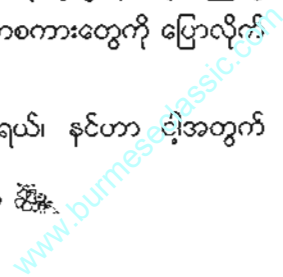
“ဒီကောင် တော်တယ်ကွ၊ ဒေါသကို တော်တော်မျှသိပ် ထိန်းချုပ်အား ရှိတယ်၊ အင်း ... သူ မင်းကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက် အောင် ဒေါသတကြီးဖြစ်ပြီး ပေါက်ကွဲလာရင်တော့ ကိုယ်တော့ စိတ် ကူးထားတယ် ... သူ့ကို မင်းကိုယ်စား ကျေနပ်နားလည်ပေးပါလို့ ကိုယ် ဒူးထောက်တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ”

နက္ခတ္တစကားတွေက ရုက္ခကို တည့်တည့်သရော်လှောင်လိုက် မှန်း အရှင်းဆုံး ပေါ်လွင်သွားသည်။

အို ... ငါ့ချစ်သူက ငါ့ကို အထင်သေး နှိမ့်ချတယ်ပေါ့။ နှိမ့်ချလိုက်စမ်းပါ နက္ခတ္တရယ်။ နင် ငါ့ကို နဂိုကတည်းက အထင်သေးနေတယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်။

အခုတော့ ဒီပြဿနာနှင့် တည့်တည့်တိုးသွားပြီးဆိုတော့ ရုက္ခကို ပိုပြီးသရော်လို့ ကောင်းသွားတာကို ရုက္ခ နာကျင်ကြေကွဲ သွားပေမယ့် သူသိအောင်တော့ ရင်ထဲကစကားတွေကို ပြောလိုက် မိသေးသည်။

“ငါ နားလည်သွားပါပြီ နက္ခတ္တရယ်၊ နင်ဟာ ငါ့အတွက်

၅၇ ရှင်မိထယ်

ချစ်သူ သူ့ရဲကောင်း မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

“ဒီမှာ ရုက္ခ ... မင်း နားလည်စမ်းပါ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ သူ့ရဲကောင်း မလုပ်ရဘူး။ ကိုယ်က သိတတ် နားလည်ရမယ်။ ဆင်ခြင်ရမယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ပြိုင်ဘက်၊ မင်းရဲ့အချစ်ကို မရခဲ့တဲ့ အရှုံးပေးခဲ့ရတဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလိုလူမျိုးရှေ့မှာ ကိုယ် ခြင်္သေ့လုပ်ပြလိုက်ရင် သူ ဘယ်လောက်အထိ ပေါက်ကွဲသွားမယ်လို့ မင်း ထင်သလဲ”

ရုက္ခကို မေးလာသည့် ဒီစကားကိုတော့ ရုက္ခ ပြန်ဖြေနိုင် သည့်အင်အား မရှိတော့။ ခေါင်းကလေးငုံ့ချလိုက်ပြီးတော့ပဲ သူ့စကား ကို ဆက်နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ ယောက်ျားချင်းမာနကို ကိုယ်အသိဆုံးပါ။ မင်း ကို ကိုယ် အကြိုတစ်ခုပေးမယ်။ မင်း အဲဒီကောင်ကို ဘယ်တော့မှ အနိုင်ယူတဲ့စကားလုံးနဲ့ မကိုင်ပေါက်နဲ့။ သူက မင်းကို အနိုင်ယူတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ကိုင်ပေါက်တာကိုပဲ မင်း နားထောင်လိုက်ပါ။ အဲဒါဆိုရင် ပြဿနာက အေးအေးဆေးဆေး လျော့ခနဲ ဆင်းသွားမှာ။ ဘာမှ ပြဿနာမရှိတော့ဘူး။ ကိုယ်ပြောတာကို လက်ခံနားလည်တယ်နော် ရုက္ခ ... ဟင်”

ရုက္ခ သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဒီအတိုင်း စိုက်ကြည့်နေ တာကို သူက ဟအုံနွေးနွေးဖြစ်သွားပုံဖြင့် ရုက္ခပုခုံးကို သိုင်းဖက်ပြီး မေးလာခဲ့သည်တွင် ရုက္ခ သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်လားမသိ။

ရွှေမင်းနီတပေ

အဲဒီအချိန်မှာ ရုက္ခ မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ က ဘယ်သူ့ကို အရှုံးပေးလိုက်ရမှန်းမသိ။ ပေါက်ခနဲ စီးကျသွားတာ ကို သူ့ကလည်း နားလည်စွာဖြင့် ရုက္ခမျက်နှာလေးကို ပင့်မော့ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား အငိုတိတ်ခိုင်းလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါ ငိုစရာလားကွာ ... တိတ်တော့”

ရုက္ခ သူ့ကို ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိတော့ဘဲ သူ ဆွဲခေါ် လာသည့် အနောက်ကိုပဲ အနောက်ကနေ ကောက်ကောက်ပါ လိုက် ပါလာခဲ့ရပါတော့သည်။

၉

ရုက္ခ နားလည်သွားခဲ့သည်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်သည် လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး Boy friend မထားသင့်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ မိန်းကလေးတွေ Boy friend ထားတာ ကိုယ့်ချစ်သူနှင့်တည်ပေးသလို ဖြစ်နေတာကို လင်းထန်နဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာပဲ ရုက္ခ လက်တွေ့ကျကျ သိလိုက်ရပြီဖြစ် သည်။

အဲဒီလို သူနှင့်ပြဿနာဖြစ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ ရုက္ခကို အဆိုးဆုံး ဖုန်းနဲ့တစ်မျိုး၊ လူကိုယ်တိုင်တစ်သွယ် ရန်စထိုးနှက်တိုက် ခိုက်လာသည့် လင်းထန်ကို နက္ခသင်ထားသည့် ငြိမ်းချမ်းရေးတွေနှင့် အရှုံးပေး ပြောအေးလိုက်တော့ ရန်သူ့နှလုံးသား အေးဆေးသက်သာ

သွားကာ နောက်ဆုံးတော့ ရုက္ခကို လက်လျှော့သွားပါတော့သည်။

နောက်ဆုံးမှာ လင်းထန် လက်လျှော့လိုက်ရတာကို ရုက္ခက နက္ခကို ဂုဏ်ယူသည့်မျက်လုံးတွေနှင့် ပြောလိုက်တာကို သူက မခိုးမခန့် ပခုံးတွန့်ပြီး သရော်စကား ဆိုလိုက်သေးသည်။

“အဲဒါပေါ့ကွ... မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ် ဘာမှမလို အပ်ဘဲ ယောက်ျားတွေကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်ရဘူး၊ အခု မင်း ထိပြီမဟုတ်လား... ကိုယ် မလိုအပ်ဘဲ အပေါင်းအသင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ Responseဟာ ဒါပဲ၊ မင်း နားလည်သင့်ပြီ၊ ဒါတောင် မင်း သူ့ကို အရှုံးပေးခဲ့လို့ သူ မင်းကို ဒီလောက် အရှက်ခွဲ တာနဲ့ ကျေနပ်ခဲ့တာ”

နက္ခစကားတွေက ရုက္ခမှာနကို တမင်ရိုက်ချိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာမို့ ရုက္ခ နက္ခကို ရန်လိုသည့်မျက်လုံးတွေနှင့် မော့ကြည့် လိုက်မိသည်။

ရုက္ခရဲ့အကြည့်ကို သူ သဘောပေါက်စွာဖြင့် ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညှိတ် လျှာခေါက်ကြည့်နေတာမို့ ရုက္ခ ပိုပြီး အခံရခက်သွားကာ ရင်ထဲက စကားလုံးတွေ ပွင့်ထွက်သွားတော့သည်။

“သူ မကျေနပ်မှာကို ငါ ဂရုစိုက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင် မကျေနပ်တာကိုပဲ ငါ ဂရုစိုက်ခဲ့တာ၊ နင်က ငါ့ကို အရှုံးပေးခိုင်းလို့ ငါ သူ့ကို အရှုံးပေးလိုက်တာပါနော် နက္ခ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“မသိဘူး”

နက္ခက ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးနှင့် ဇွတ်မှိတ်ငြင်းလိုက်သဖြင့် ရုက္ခက ချစ်မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ချိတ်လိုက်သည်။

ဒါကို သူက သဘောကျသွားကာ တအစ်အစ်ရယ်နေသေးသည်။

အဲဒီလို သူ ရယ်နေသည့် ရယ်ပုံကို အသည်းယားလွန်းလို့ ရုက္ခက သူ့ပခုံးကြီးကို တအားပိတ်တွန်းပစ်လိုက်ပြီး ...

“တကယ် မသိဘူးနော်”

“ဪ... တကယ်မသိတာပါဆိုကွာ”

“ပြီးရော .. ဒါဆိုလည်း ပြောမယ်”

“ပြောစေဗျာ ... နက္ခရွှေရဲ့အမိန့်”

“အဟင်း”

နက္ခအပြောလေးကို ရုက္ခ ဘယ်လိုခံစားလို့ကောင်းမှန်းမသိနားဝင်ချိန်သွားချိန်မှာ နက္ခက ရုက္ခ ကိုယ်လုံးလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခပ်တင်းတင်း ဆွဲဖက်လိုက်ပြီး ရုက္ခပခုံးပေါ် မေးစေ့ကြီး ဖိထောက်တင်လိုက်ကာ ...

“ပြောကွာ ... အခြေကြီး ပဲများမနေနဲ့”

“အင်း... အဟင်း... အဲဒါ နင့်ကို သိပ်ချစ်လို့ပေါ့ နက္ခရယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့အမြတ်နိုးဆုံး တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူတစ်ယောက်ပါပဲ နက္ခ ... ယုံသလားဟင်”

“အင်း... ယုံသလိုပဲ”

“အမယ် ... ယုံတယ်လို့ ပြောပါ”

“အင်း... ယုံတယ် ယုံတယ်”

“ယုံတယ်ဆိုရင် ဆက်ပြောမယ်၊ နားထောင်”

“အဟက် ... ဒီပါးစပ်ကလေးတော့ ဆရာလုပ်လိုက်တာကွာ၊ ခဏအနားပေးထားဦးမှ”

ပြောပြောဆိုဆို နက္ခက ရုက္ခမျက်နှာကို မေးစေ့ကနေ ပင့်မော့ပြီး အပ်ချပစ်လိုက်တာက ရုက္ခ အသည်းနှလုံးကို ကျင်ခနဲ နွေးရိလိုက်မော တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ဘယ်လိုကြီး ခံစားလိုက်ရမှန်းမသိအောင် နွေးထွေးရင်ခုန်မှုတွေက ပျံ့နှံ့ပျော်ဝင်သွားချိန် သူက မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆတ်ခနဲ ခွာပစ်လိုက်ပြီး လည်အစ်သံကြီးနှင့် ...

“ကဲ ... ပြောစေဗျာ”

“မပြောတော့ဘူး”

“မပြောဘူး ... ဟုတ်လား”

“ဟာ ... ပြောမယ် ပြောမယ် သေနှာစုတ်လေးရဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး”

“တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း နားစေးချောင်းဆိုးချင်တာပေါ့ကွာ ... ရာသီဥတုလေ ရာသီဥတု”

“နက္ခ ... နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကုပ်ကမြင်းပတိုင်လဲ”

လာမခင်းပါနဲ့”

“ကုပ်ကမြင်း၊ မင်းက မကြိုက်ဘူးလား”

“မကြိုက်ဘူး”

“ဒါဆို ပြောင်ပြောင်ပဲ ... အဟား၊ ကဲ ပြောပါ ... အလကား စတာ ချစ်ရ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ... မောင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်”

“ဘာ မောင်လဲ ... သိပ်ကို မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ၊ အင်း ... ပြောမယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်နားထောင်ကွာ၊ ဒီမှာ ရှင့်ကို ဘယ်လောက်အထိ ကျွပ်ချစ်ခဲ့ရသလဲဆိုရင် အခု လင်းထန်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ လမ်းစကလည်း ရှင့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့လို့”

“ဘာ ... ဟေ့ ... မဟုတ်တာ ဆွဲမစိနဲ့”

နက္ခ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူး ထင်ြင်းတာကို ရုက္ခ သဘော ကျစွာ တအားအော်ရယ်ပစ်လိုက်ချိန်မှာ သူက ရုက္ခနှုတ်ခမ်းလေးကို သူ့လက်ကြီးနှင့် ဆွဲအုပ်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ ရင်ထဲက လိပ်ခဲတည်းလည်း အသံကြီးနှင့် ...

“ဘာဖြစ်တယ် ... လင်းထန်နဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာက ငါ့ကို ချစ်လို့ ... ဟုတ်လား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ”

“မဝေဖန်နဲ့ဦးလေ ... ပြောမှာကို နားထောင်ဦးမှပေါ့၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ နက္ခရဲ့၊ နှင့်ကို အရင်မေးမယ် ... နှင် ငါ့ကို ဘယ်တုန်းက အရင်စချစ်ခဲ့တာလဲ”

ရုက္ခရဲ့စကားကို သူက ခံစားချက်ထည့်သလို မျက်လုံး ခဏ

မှိတ်ထားပြီးမှ မျက်လုံးကြီးဖွင့်ကာ ...

“အင်း ... ဘယ်တုန်းက စချစ်တာလဲဆိုတော့ အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မင်းကို ကောင်လေးတွေ စာလိုက်ပေးတယ်၊ စကားလိုက်ပြောတယ်၊ အင်း ... အဲဒီအချိန် ... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ... အင်း”

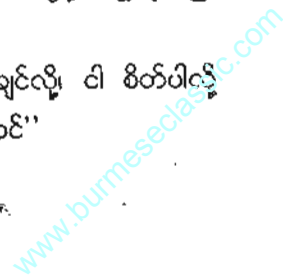
“ဟာ ... တအင်းအင်းနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အရှိန်ယူရသေးတယ်လေကွာ၊ အဲ ... အဲဒီကတည်းက မင်းကို သဝန်တိုပြီး ဘယ်အချိန်ကတည်းက စချစ်ခဲ့မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွာ၊ ချစ်တာကတော့ တော်တော်ကြာပြီကွာ၊ ကဲ လုပ်စမ်းဩဦး ... လင်းထန်နဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာက ငါ့ကိုချစ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

အခုမှ ရုက္ခကို သဝန်တိုပြီး မျက်မှောင်ကြီးကုတ်မေးလာသည့် သူ့ကို ရုက္ခက ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးနှင့် ...

“အိုး ... ဆိုင်တာပေါ့ကွယ်၊ ငါ ယောက်ျားလေးတွေကို မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းလုပ်တာ၊ နှင့်ကို မခံချင်လို့ အရွဲတိုက်တာပဲ၊ နှင်နဲ့ငါ မျက်လုံးနဲ့ နားလည်မှုတွေယူပြီး ချစ်နေခဲ့တာ သိရက်သားနဲ့ နှင်က ငါ့ကို ဖွင့်မပြောတော့ ငါက ကောင်လေးတွေနဲ့ အရွဲတိုက်ပြီး တွဲပြတာပေါ့ ...”

အဲဒီပြဿနာဖြစ်ရတာ နှင့်ကို မခံချင်လို့၊ ငါ စိတ်ပါလို့ မဟုတ်ဘူးနော် နက္ခ၊ ငါ့ကို နားလည်လားဟင်”

“ဘာကိုနားလည်ရမှာလဲ ရုက္ခ၊ အဲဒီကတည်းက မင်းဗီဇ မကောင်းတာ ပေါ်လွင်နေပြီ ငါ့ကို မခံချင်အောင် မင်း မဆွမ်းနဲ့ကွာ”

“ဟင် ... ဘာ နက္ခ နှင် ... နှင်က ဘာဗီဇလဲ၊ ဘယ်သူ့ ကို ထိခိုက်ပြီး ငါ့ကို ဒီလိုပြောရတာလဲ”

နက္ခ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ တန်းသဘောပေါက်သည့် ရုက္ခရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ချက်ချင်း မျက်ရည်တွေဝိုင်းသွား တော့သည်။ သူ့ကိုလည်း ဒေါသဖြင့် ပခုံးကို တဘုတ်ဘုတ် ရိုက်ပစ် လိုက်ပြီး အဆက်မပြတ် မေးလိုက်မိတော့သည်။

“ဟင် ... ဘယ်သူ့ဗီဇလဲ၊ ပြော ... ပြောစမ်း နက္ခ”

“ဟာ ... မပြောဘူးကွာ၊ မင်းသိရင် မင်းဆင်ခြင်”

ကြည့်စမ်း ... လူတွေဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ နိမ့်ရာနိမ့်ကွက် ကို ဘာဖြစ်လို့များ ထောက်ပြချင်ရတာလဲ။ ဒီအထဲမှာ ရုက္ခ သိပ်ချစ် ရတဲ့ချစ်သူ ပါဝင်ခဲ့တာ။ ရုက္ခ ရင်နာမဆုံး ခံစားလိုက်ရပြီး ဝိုင်းရိုက်သံ ဗလုံးဗထွေးဖြင့် သူ့လက်မောင်းကြီးကို ခါယမ်းကာ ရင်ပွင့်သွားဖို့ တော့သည်။

“နှင်ပြောတဲ့ ဗီဇဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ထိခိုက်ပြောတာလဲ၊ မအေ ဖအေ ဗီဇမကောင်းလို့ သမီးကပါ ဗီဇလိုက်တယ်လို့ ဆိုတာ လား၊ အဲဒါဆိုရင် နှင့်အတွေးအခေါ်တွေ သွားမြောင်းထဲ လွှင့်ပစ် လိုက်၊ ချုံကြိုချုံကြား လွှင့်ပစ်လိုက် ...”

ဒီမှာ နက္ခရဲ့ ... အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှင် ငါ့ကို ဘယ်

တော့မှ မစော်ကားနဲ့ ငါ ဘယ်တော့မှ သည်းမခံဘူး၊ ငါဟာ ငါ့အဖေ အမေက မွေးထားခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ငါ သူတို့နှစ်ယောက်သွေးကို ဘယ်တော့မှ မရောဘူး၊ အဲဒါ နှင် မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်ပါ၊ နောက် အဲဒီစကားမျိုး နှင် လုံးဝမထွက်နဲ့၊ ငါ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး”

ရုက္ခငိုသံတွေက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရ လေသည်။

အဲဒီနေ့ညက ရုက္ခတစ်ယောက်တည်း မျက်စိတွေ ကြောင် ပြီး စိတ်မကောင်းသည့် အတိတ်ကအကြောင်းတွေကိုပဲ ပြန်စဉ်းစား ခန်း ဝင်ခဲ့သည်။

အသေအချာတွေကြည့်ရင်း ရုက္ခဘဝဟာ အတော့်ကို နာ ကျင်ကြေကွဲစရာ ကောင်းပါသည်။

ရုက္ခ ရှစ်တန်းနှစ်က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တစ်ယောက်တစ် ဘွဲ့ လင်ယူ မယားယူ လုပ်သွားကြသည့်အဖြစ်တွေကို ကျန်ခဲ့သည့် သမီးနှင့် ဘွားဘွားက ရှက်လွန်းလို့၊ ဝမ်းနည်းခံစားရလွန်းလို့ အရူး တစ်ဝိုင်း မီးဝိုင်းဖြစ်ကျန်ခဲ့တာကို ဘယ်သူ ကြာရှည်ခံစားနားလည်ပေး နိုင်ခဲ့ပါသလဲ။

ဘယ်သူမှ နားမလည်ခဲ့ကြချေ။

တစ်ခုတော့ ရှိသည် ... အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဘွားဘွားနှင့် မြူးအဘွားနှစ်ယောက် လောကကြီးကို ခေါင်းမာမာနှင့် ဆက်လေ့နက် ခဲ့ကြပြီး ရုက္ခ ဘွဲ့ရပြီးသည်နှစ်မှာ ဘွားဘွား ဆုံးသွားတုန်းကတော့

ဖေးဖေးမမ ပါးစပ်နှင့် အားပေးနှစ်သိမ့်ခဲ့တာ နက္ခနှင့် နက္ခမေမေပဲ ရှိခဲ့သည်။

“ဒီလိုပဲပေါ့ သမီးရယ်... လောကကြီးမှာ တစ်ယောက် တည်းကျန်ခဲ့ပေမယ့် ဘာမှခွဲလျော့စရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ်ကောင်း ရင် ခေါင်းမရွေ့ပါဘူး။ သမီးမိဘတွေ မကောင်းတာကိုတွေးပြီး အပြစ်တင်စရာလည်း မလိုတုန်းနော် သမီး၊ လောကမှာ မိဘက ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သားသမီးက မပြစ်မှားအပ်ဘူး သမီးရဲ့”

ဆိုပြီး... အားပေးနှစ်သိမ့်လာသည့် နက္ခမေမေ့ကို အဲဒီ တုန်းက လေးစားအားကိုး ခင်တွယ်ခဲ့မိသည့်စိတ်ဖြင့် နက္ခမေမေသာ ငါ့မေမေဖြစ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိ သေးသည်။

သို့သော် လူတွေဟာ အသေအချာ ပေါင်းကြည့်တော့မှပဲ အပြစ်ရှိသည့်သူကို အပြစ်တွေပဲ ပိုင်းဖို့တတ်ကြတယ်ဆိုတာ ရုက္ခ တဖြည်းဖြည်း သိမြင်လာခဲ့ရလေသည်။

ဟုတ်တယ်လေ... နက္ခမေမေကလည်း လူသားထဲက လူသားတစ်ယောက်ပဲ။ တစေ စိတ်ထား ဘယ်မြတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ တစေ ရုက္ခအပေါ် ဘယ်အမြင်ကြည်ပါ့မလဲ။

ရုက္ခအပေါ် ဘယ်လောက်အထိ အမြင်မကြည်ဖြစ်ပြီး စိတ် ထားပြောင်းလဲသွားသလဲဆိုရင် ရုက္ခ သူမတို့အိမ်အလည်သွားရင် တောင် အရင်ကလို လှိုက်လှဲနွေးထွေးမှု မရှိတော့သလို စကားမပြော

ချင်သလို မျက်နှာပေးနှင့် ဆက်ဆံခဲ့လေသည်။

အဲဒီလိုဆက်ဆံပြီး ဒီမိဘကမ္မေးထားသည့် ဒီသမီးကလည်း ဒီမိဖေတွေပါမှာပဲဆိုတဲ့ မျက်လုံးတွေနှင့် စကားပြောခဲ့ကာ သူ့သားကို ဘယ်လိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့သည် မသိ။ သူ့သားစကားလုံးတွေ၊ မျက်လုံးအကြည့်တွေဟာ သူ့အမေနှင့် တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်နေတာ အံ့ဩစရာကောင်းလှပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့သားဟာ သူ့အမေ ဘယ်လိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်း ဆွဲဆောင် ဆွဲဆောင် ရုက္ခကို အရူးအမူးချစ်ခဲ့သည့် ယောက်ျားတစ် ယောက်အဖြစ် ရုက္ခရှေ့သို့ ခခယယရောက်လာတတ်ခဲ့ပြီး ရုက္ခကို အရူးပေးတတ်စမြဲပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

နက္ခကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားခဲ့တာ သုံးရက်မြောက်နေ့ နှာပဲ နက္ခက သည်းမခံနိုင်တော့သည့်စတိုင်လ်ဖြင့် ရှူးရှူးဒိုင်းဒိုင်း နက္ခဆီကို ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

နက္ခ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ရုက္ခက ညှော်ခန်းထဲမှာ Baby Doll လေးနှင့် စိတ်အေးလက်အေး အပန်းဖြေနေချိန်မို့ သူ ရောက် လာတာကို လုံးဝဂရုမစိုက်ခဲ့မိတာက သူ့ဒေါသကို ပိုပြီး ခေါင်းစိုက်

စေခဲ့သည်လား မသိ။

ရုက္ခဘေးက ဆိုဖာကြီးမှာ ဂုန်းခနဲ ဝင်ထိုင်ပြီး ရုက္ခလက်ထဲက Baby Doll လေးကို သူ့ရှင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားသည့် ပေါင်လုံးအောက်ကို ဆွဲညှပ်ပစ်လိုက်ကာ ရုက္ခဆံပင်တွေကို အနောက်ကနေ ခပ်နာနာလေး ပိတ်ဆွဲလျက် ရုက္ခကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မြည်တွန်တောက်တီးလိုက်သည်။

“ဒီအရုပ်ကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ် ဆော့မနေစမ်းပါနဲ့၊ လူလာတာ မတွေ့ဘူးလား”

သုံးရက်လုံးလုံး မတွေ့မမြင်ဘဲ စိတ်ကောက်ခဲ့ကြသည့် ရုက္ခတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ ဒီစကားလုံးဖြင့် စကားပြောဖြစ်သွားခဲ့တော့သည်။

အဲဒီလို စကားပြောဖြစ်သွားပေမယ့် သူ့ရဲ့ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ ရုက္ခဆံပင်ကို အနောက်ကနေ ဆွဲထားတာက ရုက္ခကို ပိုပြီးအခံရခက်သွားစေခဲ့ကာ သူ ဆွဲကိုင်ထားသည့်လက်ကြီးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်မိသည့်အထိ ဖြစ်သွားရသည်။

“နက္ခ ... နင် ငါ့ကို နိုင်လို့မင်းထက် ဆက်ဆံစရာ မလိုဘူး”

“အောင်မယ် ... နင်က ဘာကောင်မ၊ မို့လို့လဲ”

“နက္ခ ... နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့ ဘယ်လို နှုတ်ကြမ်းလျှာကြမ်းက မွေးထားတဲ့ကောင်လဲ မသိဘူး”

“ရုက္ခ ... မင်း ငါ့မိဘတွေကို ထိခိုက်မပြောနဲ့လေ”
သူ့မိဘကိုထိတော့ ဆတ်ဆတ်ခါ နာတတ်သွားတာကို ရုက္ခက လက်ပိုက်ပြီး ခပ်သာသာပဲ မဲ့ပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်ပစ်လိုက်သည်။
ရုက္ခမဲ့ပြုံးကို သူက အခံရခက်သွားကာ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားပြီး ...

“မင်း ... မင်း ... ငါ့ကိုနော် ... ငါ”

“ဪ ... နင့်မိဘတွေကို ထိခိုက်ပြောတော့ နာတတ်တယ်လား၊ အဲဒါဆိုလည်း ငါ့ကို နောက်တစ်ခါ ထိခိုက်ပြောဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ငါလည်း နင့်လို ဆတ်ဆတ်ခါ နာတတ်တာပဲ”

“ဪ ... မင်းက ငါ့ကို ကလဲ့စားချေတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ... ငါကလည်း မာနနဲ့မိန်းမပဲ”

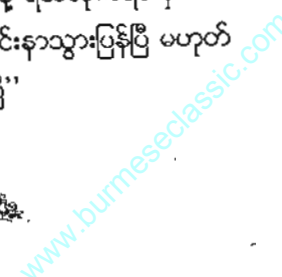
“မာန၊ ဟာဟာ ... မာနရှိတဲ့ မိန်းမက ဂုဏ်သိက္ခာရှိရတယ် တွာ၊ ဂုဏ်သိက္ခာမရှိသရွေ့ မင်းထားတဲ့မာနက ရွံ့ပုပ်ပဲ၊ ဘာမှ တန်ကြေးမရှိဘူး”

“ဟင် ... နင် ... နင်”

ရုက္ခမျက်လုံးတွေ စိမ်းတောက်သွားတာကို သူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်ရင်းမှ ...

“ဘယ့်နှယ်လဲ ... မင်းထိတော့ မင်းနာသွားပြန်ပြီ မဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်တစ်ပြန်ပေါ့ကွာ၊ ကျေပြီ”

“နက္ခ ... နင် ... နင်”

ရုက္ခကို တစ်လုံးမှ အရှုံးမပေးဘဲ ပြန်ပြန်ပြောနေသည့် နက္ခကို ရုက္ခ မနိုင်တော့သည့်အဆုံး ကြံရာမရဖြစ်သွားကာ နောက် ဆုံးမှာ အာခေါင်ခြစ်ပြီး 'အား'ခနဲ အော်ချပစ်လိုက်တော့သည်။

အဲဒီလို အော်လိုက်တော့မှ ရုက္ခရင်ထဲက မွန်းကျပ်မှုအလုံး ကြီး ပစ်ကျသွားတော့သည်။ ရုက္ခ ရင်ထဲကအလုံးကြီး ပြုတ်ကျသွား ပေမယ့် နက္ခကတော့ အအံ့ဩဆုံးမျက်လုံးတွေနှင့် ရုက္ခကို မျက်လုံး ကြီးပြူးကြည့်ကာ လက်ညှိုးထိုးပြီး ...

“မင်း... မင်း”

ဟု ဆိုပြီး ဘာစကားပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတာကို ရုက္ခက အနိုင်ရရှိသွားသလို ခေါင်းဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ စားပွဲပေါ်က တင်ထားသည့် ရုက္ခရဲ့ hand phone လေးက တတူတူမြည်လာခဲ့တာမို့ ရုက္ခ ထွက်ပေါက်ရသွား သည်။

ရုက္ခက တတူတူမြည်နေသည့် ဖုန်းကလေးကို ကောက် ကိုင်မလို လက်ကိုအလှမ်း သူက ရုက္ခထက် အရင်ဦးအောင် ဖုန်းက လေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ရုက္ခ သူ့လက်ထဲက ဖုန်းကလေး ကို ရအောင် မနည်းလှယူလိုက်ရသည်။

ဟား ... တော်ပါသေးရဲ့။ ဖုန်းကလေး ပြန်ရလို့။ နို့နို့ တကယ်မလွယ်ကိန်းပဲ။ ပြဿနာအကြီးအကျယ်ဖြစ်မှာ သေချာသွား သလို ...

ဒီဖုန်းဟာ Super Market ပိုင်ရှင် ဦးကိုကိုဇော်ဖုန်းဆိုတာ ချိန်းထားသည့်အချိန်နှင့် ကွက်တီမို့ ရုက္ခက နက္ခကို မလုံမလဲ တစ် ချက်ခိုးကြည့်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ကာ ဖုန်းအသံပြုပြီး ဝရန်တာဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်လာလိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ ရုက္ခ အခက်ကြုံနေတာကို ဦးကိုကိုဇော်က ဘာမှမသိဘဲ ခပ်နုနုအသံဖြင့် ...

“ရုက္ခလား ... ကိုယ် ကိုကိုဇော်ပါ”

“ဟုတ် ... ပြောပါရှင်”

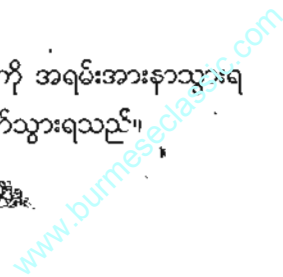
သူကြားမှာစိုးရိမ်ပြီး သူ့ကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ် နေတုန်းမှာပဲ သူက ရုက္ခဆီကို ခြေလှမ်းကျဲတွေနှင့် လျှောက်လာ ခနဲပြီမို့ ... ရုက္ခက စကားကို အမြန်စခန်းသိမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားပါတယ်၊ ဪ... အဲဒီကိစ္စ ထား ကျွန်မ စဉ်းစားတုန်းပါပဲ၊ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ... အားနာဖို့ ကောင်းလိုက်တာနော် ... ဟုတ် ဟုတ်”

“ဒီမှာဟေ့ ရုက္ခ ... မင်း ဖုန်းပိတ်တော့ကွာ၊ ခါနဲ့ စကား ပြောနေတာ အရှိန်ပျက်တယ်၊ Do as you're told”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရုတ်တရက်မို့ ရုက္ခ ဦးကိုကိုဇော်ကို အရမ်းအားနာသွားရ သလို သူ့ကိုလည်း တော်တော်ဒေါသထွက်သွားရသည်။

ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ရုက္ခ သူ့ကို ဘာတွေပြောလိုက်မှန်း တောင် မသိတော့။

“နင် ... နင် လူမှုရေး ခေါင်းပါးလှချည်လား နက္ခ၊ နင် ... ငါ ဒုက္ခပါပဲ။ အဲဒါ လူကြီးလူကောင်းဟဲ့၊ နင့်အသံတွေ အတိုင်း သား ကြားကုန်ပါပြီ”

“ကြားတော့ အထင်လွဲမှာကို ကြောက်တယ်ပေါ့”

နက္ခက တကယ့်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပင် ရုက္ခလက်ထဲက ဖုန်းကလေးကို လှယူပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

နက္ခရဲ့လုပ်ရပ်ကြီးက နိုင်ထက်စီးနင်းဆန်လွန်းလို့ ရုက္ခ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်အောင် သူ့ကို ပြူးကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့်နေချိန် သူက ဝတ်ထားသည့် ရှုပ်အဖြူကော်လာကို ဟန်ပါပါ တပင့်ပင့် လုပ်ပြီး ရုက္ခကို မခံနိုင်အောင် ရိထေ့လာသေးသည်။

“ဟာ ... တစ်ဖက်က ဘိုးတော်ကြီးသိသွားမှာ သိပ် ကြောက်တယ်ပေါ့”

“တော်တော့ နက္ခ ... နင် လူစကားပြော”

“လူစကားပြောတာပါ ကလေးမရဲ့၊ နင်သာ ငါပြောတဲ့ စကားကို တစ်ဖက်လူ ကြားသွားတာ သိပ်လန့်သွားတယ်ပေါ့၊ ကြားတော့ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လို့လဲ၊ သူက ဘာကောင်မို့လို့လဲ၊ ဒီမှာ ရုက္ခ ... မင်းအနားမှာ မင်းချစ်သူတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတယ်ဆိုတာကို လည်း မင်း သိထားဦးမှပေါ့ကွာ”

“နင် ... နင်”

“သတိထားပါကွာ ... စည်းဆိုတာ နေရာတကာ လွတ်လို့ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့စကားတွေ မရိုးဘူးဆိုတာ ငါ သိလို့ ဒီလိုလုပ်တာ၊ ဘာလဲ ... မင်းက ငါ့ကို ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

သူက စိန်ခေါ်လိုက်ပြီမို့ ရုက္ခ ရှိရင်းစွဲဒေါသတွေက မိုးမွန် သွားရလေတော့သည်။

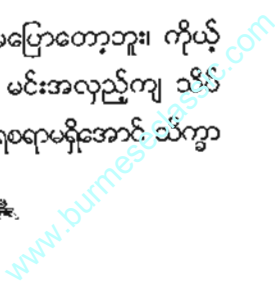
ဒီအချိန်မှာ ရုက္ခ သူ့ကို ဘာလုပ်လို့ လုပ်လိုက်မိမှန်း မသိအောင် အသိစိတ်က လွတ်သွားရပြီ ဖြစ်သည်။

ရုက္ခ သတိရသွားသည့်အချိန်မှာတော့ နက္ခနှင့် ရုက္ခ လုံးလား၊ ထွေးလား နပန်းလုံးနေတာကြီးကို ရုက္ခ အရှက်ကြီး ရှက်သွားတာ လဲကျနေရာမှာ ကုန်းရုန်းထပြီး သူ့ကုပ်ပိုးအင်္ကျီကော်လာကို ဆွဲကာ ...

“ခွေးသာသာရှိတဲ့ အကောင်၊ လူ့အသံမရှိတဲ့ကောင်၊ ထိရော့နံ ... ခွေး ... ခွေးတိရစ္ဆာန်”

ရုက္ခ စကားလုံးတွေက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ တန်ရပ်ကျရှုံးသွားချိန်မှာ သူက ရုက္ခ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ရုန်းနေတာကို ရုန်းလို့မရအောင် ခပ်တင်းတင်း သိမ်းဖက်ပြီး ...

“တော်တော့ကွာ ... ကိုယ် ဘာမှမပြောတော့ဘူး၊ ကိုယ့်တို့လည်း မင်း ဘာမှမပြောတော့နဲ့၊ မင်းက မင်းအလှည့်ကျ သိပ် နှုတ်တတ်သွားပြီလား၊ ကိုယ် လင်းထန်ရှေ့မှာ ရစရာမရှိအောင် သိက္ခာ

ကျခဲ့တာတွေ ပြန်တွေးစမ်းပါဦး”

“ဪ... နင်က ငါ့ကို ဒါ လက်စားချေတာပေါ့”

ရုက္ခ မျက်ရည်တွေက သူ့အင်္ကျီအဖြူမှာ ရွှဲအိုင်သွားရလေပြီဖြစ်သည်။

ရုက္ခ နာကျင်စွာဖြင့် သူ့ကို အနှုံးပေးလိုက်ရတာ သိပ်ရှက်မိပေမယ့် အခုချိန်မှာ ရုက္ခ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်ရည်နှင့် သူ့ကို အနှုံးပေးလိုက်ရသည့်မိန်းကလေး ဖြစ်သွားတော့သည်။

“တော်တော့ကွာ ... မျက်ရည်မကျစမ်းနဲ့”

ရုက္ခ ဝိုနေတာကို သူက ရုက္ခမျက်နှာကို ဆွဲပင့်ပြီး နူးနူးညှဲညှဲလေသံဖြင့် ချောမော့လိုက်တော့ ရုက္ခ ပိုပြီး ဝိုချင်သွားရသည်။

ဒါပေမဲ့ ရုက္ခ မဝိုတော့ပါ။ သူ ပြောလာသည့်စကားတွေကိုပဲ ရင်ထဲမှာ အငြိမ်းချမ်းဆုံးထားပြီး နားထောင်လိုက်ပါတော့သည်။

“ရုက္ခ ... ကိုယ်ပြောတာကို လက်ခံစမ်းပါကွာနော်၊ ဟင် ... ဟင် ... လက်ခံမယ် မဟုတ်လား”

သူ့ကို ရုက္ခ ဘာစကားမှ မပြောမိတော့။ သူ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ရုက္ခ ငြိမ်သက်ငေးမောသွားရသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူက အနူးညှဲဆုံးလေသံတွေနှင့် ဆက်ပြောလာခဲ့သည့် စကားကတော့ ...

“ရုက္ခ ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ဒီလိုနားလည်မှုတွေမရှိဘဲ ခရီးဆက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ရှေ့လျှောက် ပြဿနာကြီးထွားဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်...။

ဒီတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှုရှိမှဖြစ်မယ်၊ ကိုယ် မင်းကို ဒီနေ့ကစပြီး နားလည်ခွင့်လွှတ် နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ မင်းလည်း ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးရမယ်၊ ကိုယ်တို့ ချစ်သူဘဝနဲ့ ဒီအတိုင်း ဆက်မလျှောက်ချင်တော့ဘူး ရုက္ခ၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင် ... နော်”

ဒီအချိန်မှာ ရုက္ခ သူ့ကို ဘာစကားမှ တုံ့ပြန်နိုင်သည့်အင်အား မရှိတော့။

အဲဒီလို တုံ့ပြန်နိုင်ခွင့်မရှိအောင်လည်း သူက တားမြစ်ပိတ်မိလိုက်ပြီမို့ ရုက္ခ သူ့ရင်ခွင်မှာ သူ့ရဲ့အချစ်မူးမူးတွေဖြင့်ပင် နားထည်ခံစားသိရှိလိုက်ရသည်မှာ “ငါ သူ့ကို လက်ထပ်မယ်” ဆိုသည့် ခံစားမှုတစ်ခုက သူ့ကို ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးဖို့ အင်အား ပြည့်သွားပြီလားမသိ။

အဲဒီအချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူက ရုက္ခနှုတ်ခမ်းကို သူ့နှုတ်ခမ်းကြီးနှင့် ပွေ့အပ်ထားရာမှ ဆတ်ခနဲ ဖယ်ခွာလိုက်ပြီး ရင်ခုန်လိုက်ကာ သံကြီးနှင့် ...

“ဟင် ရုက္ခ ... မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးမယ်မဟုတ်ဘူး”

ငါ မငြင်းချင်တော့ပါဘူး နကွ။

၇၇ ရှင်မိထယ်

ငါတို့နှစ်ယောက် ဘဝခရီးဟာ လက်ထပ်ခြင်းနဲ့ အဆုံးသတ်
မှာပဲလေ။

အဲဒီတော့ လက်ထပ်လိုက်တာပဲ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့။

ငါ နင့်ကို ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးပါတယ်။

၆၆

ရုက္ခနှင့် လက်ထပ်မယ့်အကြောင်းကို မေမေ့ကို ဖွင့်ပြော
လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် မေမေက ဆိုဖာကြီးမှာ
ထိုင်နေရာကနေ 'ဝုန်း' ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်အထိ ဒေါသမောင်းထ
သွားလေတော့သည်။

“နက္ခ... မင်း ငါ့ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား၊
ငါ လက်မခံနိုင်ပါဘူးလို့ အကြိမ်ကြိမ် ပြောထားတဲ့မိန်းမကို မင်းက
လက်ထပ်မယ်... ဟုတ်လား... ဟင်”

ဒီလောက်ကြီးအထိ ရုက္ခအပေါ် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေသည့်
မေမေ့ကို သူ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် အတန်ကြာ ဆွံ့အ... တိတ်
ဆိတ်သွားပြီးမှ ကြေကွဲမျက်ဝန်းညိုတွေဖြင့် မေမေ့ကို စိုက်ကြည့်

ကာ တစ်လုံးချင်း တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်မိပြန်သည်။

“မေမေရယ် ... ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုထောက်ပြီး သူ့ကို လက်ခံပေးပါနော်၊ ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရုက္ခမှာ ဘာအဖြစ်မှ မရှိပါဘူး မေမေရယ်၊ သူက လူတကာကို သွက်သွက်လက်လက် စကားပြောတတ်ပြီး ပွင့်လင်းတာပဲ ရှိပါတယ်၊ တကယ်တော့ သူ့စိတ်ဓာတ်က ဖြူစင်ပါတယ်”

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တယ် ... ရုက္ခမေ့ခဲစိတ်ဓာတ်က ဖြူ စင်တယ် ... ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ နက္ခ ... မင်းစကားတွေက မေမေ နားထဲကို ရာနှုန်းပြည့်ကို လက်ခံနိုင်တဲ့အရည်အချင်း မရှိဘူး၊ မင်းကို မေမေ အစကတည်းက သတိပေးထားတယ်၊ မေမေ စကားအပိုထပ် ပြီး မပြောဘူး နက္ခ ... မင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ၊ မင်းကို ရုက္ခမေ့ မေမေ လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ မင်း ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုရင် ရုက္ခမေ နဲ့ မေမေ ပြဿနာဖြစ်ပြီပဲ မှတ်ပါ”

သွားပါပြီဗျာ။ သူ မေမေကို ဘာပြန်ပြောရပါ့မလဲ။

သူ့မှာ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိရှိလိုက်ရသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ မေမေအရှေ့မှာ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချ ငြိမ်ကျ သွားခဲ့ရပါပြီ။

ဒီအချိန်မှာ သူ မေမေကို ဘယ်လိုစကားမျိုးပြောရမလဲ။ တစ်ခုခုတော့ ပြောရမည်။ ထိုတစ်ခုခုဆိုသည့် ရင်ထဲက စကားလုံး ကြီးကြီးကတော့ ကိုယ့်ချစ်သူကို သိပ်ချစ်ခဲ့သည့် ယောက်ျားတစ်

ယောက်အဖြစ် မေမေကို သူ့ သတ္တိအရှိဆုံး ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြင့် မေမေကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ခေါင်းမော့ကြည့်ကာ ...

“မေမေ သူ့ကို သဘောမက... ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... လောကမှာ မိဘမကောင်းတိုင်း သားသမီးမကောင်းကြဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူးမေမေ၊ အဲဒီလို မိဘမှာ အပြစ်ရှိတဲ့ သားသမီးတွေတိုင်းဟာ သူတို့ဘဝကို သူတို့ နာကြည်း ခံပြင်းမှုနဲ့ သူတို့မိဘတွေကို မုန်းနေခဲ့ကြတာ၊ သူတို့မိဘမိဘကို ဘယ်လို လုပ် ရတော့မှာလဲ မေမေရယ်”

သူ မေမေကို အမျိုးမျိုးလှည့်ပတ်ပြီး စည်းရုံးလိုက်သည်။

အဲဒါကိုပဲ မေမေက ဆတ်ဆတ်ခါသွားကာ သူ့ပန်းကြီးကို ဆွဲခါပြီး...

“နက္ခ ... မင်း ငါ့ကို မေမေရယ်လေး ဘာလေးလုပ်ပြီး မစည်းရုံးနဲ့ ... မရဘူး၊ ငါက ပြောပြီးသားစကားကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြင်ရိုးထုံးစံ မရှိဘူး ... မင်း မှတ်ထား”

သူ့စကားကို လုံးဝနားမထောင်တော့ဘဲ ထဘီကြီး တရွှမ်း ခွမ်းပြည်အောင် ဒေါသတကြီး လှည့်ထွက်သွားသည့် မေမေကို သူ ဘယ်လိုနလုံးသားမျိုးနှင့် အောက်ကျိုအရှုံးပေးရမလဲဆိုတာ တစ်ခု တော့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပြီဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအတွက်ဆိုရင် ငါ မေမေကို ဘယ်လိုပဲ ဆောင်းပန်ရ တောင်းပန်ရ၊ ဘယ်လောက်အထိ မေမေ အဆိုးဆုံး တံ့ပြန် တုံ့ပြန် ... ငါကတော့ ဖွဲ့မလျှော့ဘဲ မေမေ စိတ်ကြည်မယ်

တစ်နေ့ကို မျှော်လင့်နေခဲ့မိတယ် ရုက္ခ။

ရုက္ခကို နက္ခ မေမေက ထူးထူးခြားခြား သူ့အိမ်ကိုလာဖို့ ဖိတ်တယ်ဆိုကတည်းက ရုက္ခ ရင်ထဲမှာ တထင့်ထင့်ဖြစ်ခဲ့တာ။ အခု တော့ စိတ်ထဲက ထင်ထားတဲ့အတိုင်း တစ်လုံးမကျန် ဟုတ်မှန်နေခဲ့ တာက ရုက္ခရင်ကို အပြင်းဆုံးထိရိုက်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် ရုက္ခက ဟန်မပျက်ဘဲ နက္ခမေမေရဲ့ စကားလုံး ကြမ်းတွေကို အံတုချေပနိုင်ခဲ့သည်။

“အန်တီ ရုက္ခကို ဒီလောက်အထိ စကားလုံးကြမ်းတွေ သုံးစရာမလိုပါဘူး။ အခု ... ရုက္ခက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ အန်တီက ဒီစကားပြောရအောင်”

“အေး ... ငါက သားနဲ့ပတ်သက်လာရင် မင်းကောင်းတဲ့ သူကို မကောင်းပါဘူးလို့ ပြောင်လိမ်ဝေဖန်ရမှာပဲ၊ ညည်းမိဘအသိုင်း အပိုင်းနဲ့ အန်တီတို့လိုအသိုင်းအပိုင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ပါဘူး။”

“အန်တီ တော်ပါတော့၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာမှမပြောပါတော့ နဲ့၊ ရုက္ခ ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ ရုက္ခကို ဘာမှဆက်မပြောတော့နဲ့”

ရုက္ခ ရူးသွားသလို နက္ခမေမေကို ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်

အော်ပြောလိုက်တာကို နက္ခမေမေက ခန်းခနဲ ခွဲပြူးတွေနှင့် စိုက် ကြည့်နေတာက ရုက္ခကို တကယ် အခံရခက်စေခဲ့သည်။

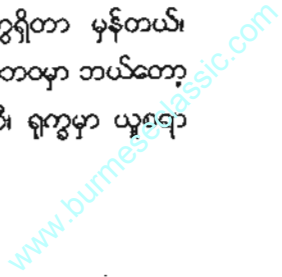
ပြီးတော့ တစ်သက်လုံး သမီးလေးလို ချစ်ပါတယ်လို့ တဖွဖွ ပြောခဲ့သည့် အန်တီရဲ့ ရက်စက်စိမ်းကားမှုတွေကို ရုက္ခ ပိုပြီး နာကျင် ကြကွဲ ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ဒီအချိန်မှာ အန်တီကတော့ ရုက္ခ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ခံ နေတာကို အကျေနပ်ဆုံး စိုက်ကြည့်ပြီး နောက်ထပ် အပြင်းထန် နှိပ်စက်လုံးနှင့် ထိုးနှက်ဖို့ ရှာဖွေလိုက်ပြန်လေသည်။

“အန်တီစကားကို ခုလောက်ဆိုရင် ရုက္ခ နားလည်လောက် ပြီး ထင်တယ်”

ရုက္ခ ခံစားရတဲ့ရင်ကို လုံးဝကရုမစိုက်ဘဲ ပြောချလိုက်သည် မှတ်တိုင်ကိုလည်း ရုက္ခက ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ အဲဒီ မှတ် ရင်ထဲက နာသာခံခက် ဖြစ်ခဲ့ရသမျှကို အနိုင်ယူကာ တစ်လုံး ပြောချလိုက်သည်။

“ရုက္ခ ... နက္ခကိုချစ်ခဲ့တာဟာ ဒီလို အိမ်တိုင်ရာရောက် ကြီးကားခံတဲ့ စကားကို နားထောင်ဖို့မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ ဒီမှာ ... ရုက္ခက သူ့ကို သေလောက်အောင် ချစ်နေခဲ့ပါစေ ဘယ် တွေမှ လက်မထပ်ဘူး၊ ရုက္ခမှာ ပြစ်ချက်တွေရှိတာ မှန်တယ်၊ ... ဒါပေမဲ့ မိဘရဲ့အခိုင်မည်းဟာ ရုက္ခတာဝန် ဘယ်တော့ တွေ့လျော်စေရဘူး၊ ဝမ်းနည်းပါတယ် အန်တီ၊ ရုက္ခမှာ ယူစရာ

ယောက်ျား မရှားပါဘူး”

အဲဒီအချိန်မှာ နက္ခမမေ နှုတ်ခမ်းတွေ မဲ့ကျသွားတာကို ရုက္ခက အရသာရှိရှိပင် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဘာပြောဦးမလဲ အန်တီ ... ရုက္ခဆိုတဲ့မိန်းမဟာ အန်တီ ထက် ပိုပြီး မာနကြီးပါတယ်”

လို့ ရင်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ် စိန်ခေါ်နေတုန်းမှာပဲ ...

“အေး ... သိတယ်၊ ညည်း အဲဒီလို အညှာလွယ်မှန်းသိ လို့ ငါကလည်း ငါ့သားနဲ့ ...”

“မေမေ ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်ရင် ကျွန်တော့်ကိုပဲ ပြောပါမေမေ၊ ရုက္ခမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး၊ ရုက္ခ ... မင်းကလည်း မေမေ့ကို ခံမပြောနဲ့လေ၊ မေမေ စိတ်ဆိုးတုန်းခဏ ပြောတဲ့စကားကို မင်းက သည်းခံနားလည်ပေးမှ ပေါ့”

ရုက္ခနှင့် သူ့မေမေ စကားတွေ အလွန်အကျွံဖြစ်နေတာကို သူ့က အခန်းအပြင်ကနေ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေပေးလိုက် ပေမယ့် ရုက္ခကတော့ ဘယ်တော့မှ အစာမကြေနိုင်တော့ချေ။

ရုက္ခမိဘတွေရဲ့ မကောင်းတဲ့အကျင့်စရိုက်ကို တိုက်ခိုက်ပြီး ပြောတိုစကားတွေက ရုက္ခနဲ့လုံးအိမ်ထဲမှာ အက်ဆစ်အပက်ဖျန်းခံ ခဲ့ရသလို တွန့်တွန့်လှူ ပူလောင်ကျွမ်းပြည့်ခဲ့ရသည်။ အဲဒီပူလောင်သည့် ခံစားမှုတွေကို မခံစားစေချင်လို့ ရုက္ခဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ သူတစ်

ပါးကို အရှုံးပေး သည်းခံမပေးခဲ့သလို အခုလို မိဘရဲ့အရိပ်မည်းကို ထောက်ပြခဲ့သည့် မိသားစုထဲကို ရူးရှူးမိုက်မိုက် ဝင်ဖို့အထိ မခိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

အခုတောင်မှ သူ့ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့သည့် မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့အိမ်ကိုလာပြီး အပြောခံခဲ့ရသည့် စော်ကားမော်ကား စကားလုံး တွေကို အသည်းနာအောင် ကြားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

သူနဲ့ပေါင်းစပ်ဖို့ တစ်အိမ်တည်းနေဖို့ ဆိုတာကတော့ ရုက္ခ အတွက် ရူးသွားမတတ် ခံစားရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ငါ အဲဒီလောက်အထိ ဘယ်တော့မှမခိုက်ဘူး နက္ခ။ နင့်ကို ငါ စွန့်ပစ်မယ် မှတ်ထား။

“ရုက္ခ စိတ်ကို အဖျော့ဆုံး လျှော့ချလိုက်ပါကွာ ... နော်၊ တို့ယံ ... ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မေမေ ကျွန်တော် ရှိရှိတောင်း နေပါတယ်၊ ရုက္ခကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးလိုက်ပါ၊ ရုက္ခမှာ ဘာအ ပြစ်မှ မရှိပါဘူး၊ ရုက္ခရဲ့ရိုးသားမှုကို ကျွန်တော် အသိဆုံးပါ၊ ကျွန်တော် နက္ခကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်မှာပါ မေမေ”

“ဟင် ... မင်းက မေမေ သဘောမ ...”

“မေမေ”

အဲဒီအချိန်မှာ နက္ခက လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး အုတ် နိပ်မှာ ခေါင်းကြီးပြေးအပ် ငိုရှိုက်လိုက်သည်က ရုက္ခနှင့် သူ့မေမေကို ဘာစကားမှ ပြောစရာမကျန်အောင် ငြိမ်သက်ငေးမော ကြေကွဲသတ်

ဆိတ်သွားခဲ့ရလေတော့သည်။

သူ့မေမေကဆို သူ့သားကိုကြည့်ပြီး ဘာစကားမှ မပြောနိုင်အောင် လည်ချောင်းပိတ်သွားရပြီဖြစ်သည်။

ရုက္ခကတော့ မာနကို တစ်စက်မှမလျှော့ဘဲ ပြူးကြောင်ကြောင်ကြီး ဖြစ်နေသည့် သူ့မအေကို မျက်လုံးချင်း ပြိုင်စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ရုက္ခမေ ... ညည်း ငါ့ကို ဒီလောက်အထိ မျက်လုံးစိမ်းတွေနဲ့ ပြာဖြစ်မတတ် စိုက်ကြည့်စရာ မလိုဘူးအေ”

ရုက္ခမျက်လုံးတွေက နက္ခမေမေကို ဘယ်လောက်အထိ စိမ်းနက် ပြာဖြစ်သွားအောင် စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်မသိ။ ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်တော့သည့် တုန်ယင်ကြော့သံကြီးနှင့် သူ့မအေက ဆိုလာတဲ့ အသံက ရုက္ခကို အကျေအနပ်ဆုံး ခံစားလိုက်ရကာ ရုက္ခ မျက်လုံးအကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲ လွှဲပစ်လိုက်ပြီး အပြတ်သားဆုံးပုံစံဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့လိုက်သည်။

အဲဒီနောက် ဆိုဖာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ နက္ခနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ပြီး အပြတ်သားဆုံး ဆိုလိုက်မိသည်။

“ဒီမှာ နက္ခ ... နင့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အဖြစ် ငါ နင့်အိမ်ကိုလာပြီး နင့်မေမေရဲ့ ဇော်ကားနှိမ့်ချတဲ့စကားကို ခံခဲ့ရပြီ။ ငါဟာ ဘယ်တော့မှ မိုက်ရှူးရဲမဆန်ဘူး နက္ခ။ ငါ အလိုမရှိတဲ့ အစားအစာကို ဘယ်လောက်ချိုပြီး အရသာရှိနေနေ ... ငါ

ချစ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးဘူး။ ထွေးထုတ်ပစ်ရမှာပဲ။ ငါ မှန်ကန်တဲ့လမ်းကြောင်းမှာ လျှောက်လှမ်းနေသရွေ့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ အရှုံးမပေးဘူး”

ရုက္ခ ဒီနေရာ ဒီအရိပ် ဒီမျက်နှာတွေရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းခွင့် ရလိမ့်မည်ထင်သည်။

သို့သော် အဲဒီလို လှည့်ထွက်လာခဲ့တာက ရုက္ခကို အပြင်းအထန် ခံစားချက် တနင့်တပိုး သယ်ဆောင်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရတာပဲ ဖြစ်သည်။

“ငါတို့ လမ်းခွဲကြစို့ နက္ခ”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ရုက္ခ။ မင်း ရှူးနေသလားဟင်၊ ငါတို့ လမ်းခွဲရအောင်၊ ဟာ ... အဲဒီစကား လုံးဝထပ်မပြောတော့နဲ့”

နက္ခမျက်လုံးတွေ ရှူးကြောင်နီကြင်သွားတာကို ရုက္ခက ခပ်သာသာပဲ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာဖြစ်သလဲ။ ရုက္ခ ဘာမှမခံစားရဘူး စတိုင်လ်ပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဘာမှ မခံစားရပါဘူးလေ။

ဒီအချိန်မှာ သူ့ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့သည့် နှလုံးသားကို အကြေအကဲ အပျက်စီးခံပြီး ရုက္ခကို အလိုမရှိသည့် အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ဇွတ်တိုး

ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးခဲ့ချေ။

အဲဒီ မာနစိတ်က နက္ခကို လုံးဝစွန့်ပစ်ဖို့ ရုက္ခကို အစိမ်းဆုံး စည်းခြားလိုက်သလို ခံစားချက်ပြည့်သွားပြီဆို အခုလို သူ တိုက်ခန်းကို ရောက်ရောက်ချင်းပင် ရုက္ခ စတင်ကြေညာလိုက်တာဖြစ်သည်။

ဒါကို သူက လက်မခံနိုင်တော့လည်း ရုက္ခက အပြတ်သား ဆုံး ပြောပစ်ဖို့ သူ့ကို မျက်လုံးရီရီတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ငါ အမှန်တွေပြောနေတာ နက္ခ၊ နင်နဲ့ငါ ဘယ်လိုမှ ပေါင်း ဆုံလို့ မရနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ လမ်းခွဲလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“တော်တော့... မင်း ထပ်မပြောတော့နဲ့၊ ငါ နားလည်ပြီ နင်ဟာ... ဟာ... ငါ တော်ပြီ ငါ ဝေဖန်လိုက်ရင်ကွာ တစ်ကွက်မှ ရစရာရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူ အစွမ်းကုန် ပေါက်ကွဲစွာ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်တာကို ရုက္ခကတော့ သာသာထိုးထိုးပင် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ တွန့်ပစ်ကာ ပမာမခန့် ပြောလိုက်သည်မှာ...

“ငါ ဝန်ခံပါတယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ကောင်း တာတွေ မရခဲ့ပါဘူး။ ငါ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မြှင့်တင်ပေးခဲ့တဲ့ သူ ဘယ်သူမှ မရှိခဲ့ဘူး။ အဲဒီလို စော်ကားနိမ့်ချခဲ့တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း ထဲကို နင့်ကိုချစ်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ ဇွတ်တိုးဝင်လိုက်ရင် ငါ ဘာဖြစ် သွားမလဲဟင်၊ ငါ့မှာ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ သိပ်ရှုံးနိမ့်နေခဲ့ပြီ”

ငါ အရှုံးနိမ့်မခံနိုင်တော့ဘူး နက္ခ၊ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်ပေမယ့် ငါ ဗိုက်ရှူးရဲမဆန်ဘူး”

နက္ခမျက်လုံးတွေ ရှူးသွပ်သွားသူလို ပြူးထွက်သွားပြီး မျက် နှာကြီးအထက်ပင့်ကာ ‘ဟား ဟား’ ဆိုပြီး ဟားတိုက်ရယ်ချလိုက် လေသည်။

အဲဒီဟားတိုက်ရယ်ချနေရင်းမှ ရယ်သံကြီးနှင့် ရုက္ခမျက်နှာ ကို အနီးဆုံး ပူးယှက်မတတ် စိုက်ကြည့်ကာ...

“နင် ငါ့ကို တကယ်မချစ်ခဲ့ပါဘူး။ နင့်ရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိ ဘူး။ နင့်ရင်ထဲမှာ ယောက်ျားတွေအပေါ် လှည့်စားမှုသက်သက်ပဲ ဒို့တယ်”

ဒီလောက်အထိ မတန်စေး မတန်ရာ ပြောရက်လွန်းသည့် ဒုက္ခကို ဝန်ခံစရာစကားလုံး မရှိလောက်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ပေမယ့် ခင်ထဲကစကားတွေကို သူသိအောင် ဝန်ခံခဲ့မိသည်။

“ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့မိတဲ့ ငါ့ရဲ့နှလုံးသားကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ စုတ်ပြတ်ထွက်သွားအောင် ကြမ်းကြမ်းရှုရှု ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့တာ နင်ပဲလို့ ငါ့-စွပ်စွဲချင်တယ် နက္ခ”

“နင့်လို မိန်းမတစ်ယောက်က ငါ့ကို ဒီလိုစွပ်စွဲလာတယ် ... ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ရုက္ခ... နင်ဟာ ငါ့သိပ်ချစ်လို့ လက်ထပ်မယ့် မိန်းမ ဖြစ်နေလို့ ငါ မဝေဖန်ချင်ဘူး။ ငါ နင့်ကို နားလည်မှုပဲ မယူ မယ်၊ ငါ သိပ်ချစ်တဲ့မိန်းမကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မဝေဖန်ချင်ဘူး”

“ဝေဖန်ပါ ... ရပါတယ်၊ ငါ မကောင်းဘူးလို့ထင်ရင် မကောင်းသလို ဝေဖန်လိုက်ပါ။ နင့်မေမေပြောသလိုပေါ့ ... မကောင်း တဲ့သူကို မကောင်းသလို ဝေဖန်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နင့်မေမေ ငါ့ကို ဝေဖန်ခဲ့တာ လွဲချော်သွားပြီ၊ ငါ့ကို ဒီလိုအိမ်ကိုခေါ်ပြီး ပြောခဲ့တဲ့ အမှားတွေဟာ ဘာနဲ့မှ ပြင်ဆင်လို့မရတော့ဘူး”

“မင်း မှားနေပြီ ရုက္ခ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ လူ တစ်ယောက်ကို အရှုံးမပေးဘဲ အတိုက်အခံ လုပ်ချင်တာလဲ ... ဟင်၊ မင်းနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ ဒီလောက်အထိ သွေးဆူပေါက်ကွဲဖို့ မလိုအပ် ဘူး။ မင်း မေမေ့ကို ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေက ကိုယ့်အတွက် ခွင့်လွှတ် စရာတောင် မရှိဘူး။ မင်း မေမေ့ကို ပြိုင်ပြောလို့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့ လဲ၊ တကယ်ဆို မင်း မလိမ္မာတာ”

“နင်က ငါ့ကို အပြစ်တင်ရှုတ်ချတာလား။ နင့်မေမေ အပြစ် တင်ရှုတ်ချတာကို အားမရသေးလို့ နင်က ထပ်ပြီးအပြစ်တင်လာ တာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ကျစ် ... ခက်ပြီ၊ မင်း ငါ့ကို အထင်လွဲနေတာ၊ ခက်မိ လား။ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်း ငါ့ကို အရွဲတိုက်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေ ပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒါထုတ်ဖို့ မကောင်းစိတ်တွေ မွေးနေပြီလား ... ပြော၊ မင်းမှာ ယူစရာယောက်ျား မရားဘူးဆိုတဲ့စကားက ဘာ စကားလဲ၊ ဟင် ... ငါ မင်းကိုနားလည်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတယ် မင်းကတော့ ငါ့အချစ်တွေကို ဘာမှနားမလည်ဘူး။ ငါ့ကို တော်လှန်

ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ဒါလားကွ ... ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်၊ ပါးစင်ကလေးကတော့ သိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်နဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ကျ မင်း ငါ့ဘက်က ဘာမှမဖြည့်ဆည်းခဲ့ဘူး”

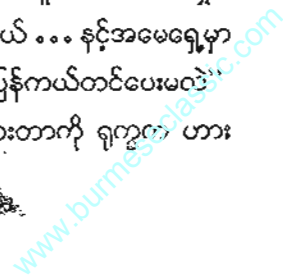
တကယ်တော့ နက္ခက သူ့ရဲ့အပြစ်တွေကို လျော့ကျသွား အောင် ရုက္ခကို အပြစ်တွေ အလုံးလိုက် အခဲလိုက် တင်ပို့ပေးနေခဲ့ တာပဲဖြစ်သည်။

အိုး ... ရယ်စရာပါပဲ။ ဟား ဟား ဟား ... လူတွေဟာ ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိတာတွေကို သူများအပြစ်အဖြစ် တွန်းပို့တတ်ကြတာ သတ္တိမရှိတဲ့ အစွမ်းအစမရှိတဲ့ အတ္တယောင်ယောင်လူစားတွေအဖြစ် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အရှက်ရကောင်းမှန်းလည်း မသိ။ အထင်သေးစရာ ဖြစ်မှန်းလည်း မသိခဲ့။

အဲဒီလို မသိတတ်ကြတာကို ရုက္ခက ချက်ချင်းလက်ငင်း ထောက်ပြပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ နက္ခ ... ငါ့ကို နားလည်မှုရှိတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ပဲ ငါ တိုးဝင်ချင်တယ်၊ ငါ့ကို အပြစ်တင်ရှုတ်ချတဲ့ လူစားထဲတော့ ငါ ဘယ်တော့မှ မဝင်ဘူး။ အဲဒီလူစားတွေဟာ ငါ့ဘဝအတွက် တစ် သက်လုံး ပျော်ရွှင်သာယာမှု ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ငါ အရှင်၊ ဆုံးပြောတာပဲ၊ ထပ်ပြီး ငါ့အရှင်ဆုံး ပြောမယ် ... နင့်အမေရှေ့မှာ ကျွန်းခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို နင် ဘာနဲ့ ပြန်ကယ်တင်ပေးမလဲ”

နက္ခမျက်နှာ အပျက်ကြီးပျက်သွားတာကို ရုက္ခက ဟား

တိုက်သရော်လိုက်ချင်သေးသည်။

ဒါလား... ရုက္ခကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။ ရဲရဲဝဲဝဲ မရှိလိုက်တာ။ (လာဦးမယ် အသံက တိမ်ညောင်းညောင်းနဲ့။)

ဟား ဟား... ရယ်တောင်ရယ်ချင်သေးရဲ့ နက္ခရယ်။

ရုက္ခအသံတွေက ရုက္ခရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်လှိုင်းရိုက်သွားချိန်မှာ သူက ခေါင်းကြီးငုံ့ချထားရာမှ ဆတ်ခနဲမော့ကာ ရုက္ခခါးကလေးကို သိမ်းဖက်လိုက်သည်တွင် ရုတ်တရက်မို့ ရုက္ခ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဈေးခနဲ ပါသွားရလေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရုက္ခက ယောင်ဦး မျက်စိမှိတ်မိသည်လား မသိ။

မှိတ်လိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံကို နွေးခနဲ ထိကပ်နမ်းရှိုက်လာတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ မနွေးထွေးဘူးဆိုတာတော့ ရုက္ခရင်နာစွာ ခံစားသိရှိလိုက်ရသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူက ရင်ထဲက အလှိုက်လှဲဆုံး အနွေးထွေးဆုံးအသံကြီးနှင့် ဆိုလာခဲ့တာ ရုက္ခ ရင်တွေတောင် ပြန်ပြီးနွေးထွေး အသက်ဝင်ခုန်မြန်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတာ ရုက္ခကိုယ်ရုက္ခ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

သူပြောလာသည့် စကားမှာ...

“ကိုယ်နဲ့မင်း နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ကြတာပေါ့ ရုက္ခရယ်၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင် မေမေက ကောင်းမွန်တဲ့မင်္ဂလာပွဲ တစ်ခု လုပ်ပေးမယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်တယ်၊ ရုက္ခ... မင်း မေမေကို

အထင်မလွဲပါနဲ့၊ မေမေ မင်းကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ် အားလုံးသိတယ်၊ ကိုယ်ထင်တယ်... မင်းကို မေမေ အဲဒီလို ပြောပြီးကတည်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး မဖျားရုံတမယ် ဖြစ်သွားတာပဲ”

“တော်ပါတော့ နက္ခ... ငါ နင်နဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ နင်ငါ့ကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ လက်ထပ်လို့ကတော့ ဘယ်တော့မှမရဘူး၊ ဒီမှာ နက္ခ... နင် မြဲမြံမှတ်ထားလိုက်ပါ၊ ငါ့မှာ မိန်းမမာတော့ ရှိပါသေးတယ်၊ မိဘခွင့်မပြု သဘောမတူတဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ဖို့ ကတော့ ဆောရီပဲ”

“ရုက္ခရယ်... မင်း ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“ဒီမှာ နက္ခ... ငါ နင့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုနိုင်တဲ့ လက်ထပ်ပွဲတစ်ခုက နင့်အမေကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုလာတောင်းတဲ့ လက်ထပ်ပွဲပဲ ငါ အလိုရှိတယ်၊ ယောက်ျားလေးရှင်က သဘောမတူလို့ နှစ်ယောက် တစ်ကမ္ဘာတည်ထောင်မယ့် ချစ်သူအမျိုးအစားထဲမှာ ငါမပါဘူး၊ ကဲ... နင့်အမေကို ဆွေးနွေးကြည့်ပါဦး... ဟုတ်ပြီလား၊ အကယ်၍ ဆွေးနွေးလို့မရဘူးဆိုရင်တော့ နင်နဲ့ငါဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းပေါ့ဟာ၊ အခု သိပ်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတော့ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား”

ဒီစကားတွေ ငါ ပြောသာပြောလိုက်ရတာပါ တကယ် စိတ်ခံစားရတယ် နက္ခလို ငါက နင့်ကို ငိုပြီး ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ဘူး

၉၄ ရွှင်မိထယ်

အဲဒီလောက်အထိ ရုက္ခ... နက္ခကို နာကြည်းသွားခဲ့တာဖြစ်
သည်။ ရုက္ခနာသလို နက္ခကလည်း ရုက္ခရဲ့ဒီစကားတွေကို နာလုံး
ပေါက်သွားမှာပါလေ။

အဲဒါကိုပဲ ရုက္ခက ကျေနပ်ခဲ့မိသည်။

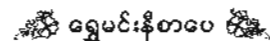
◀ ၇ ▶

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ Birthday ကို သွားမယ့်ဆဲဆဲ
တစ်ခန်းလှေကားအဝမှာပဲ သူနှင့် တည့်တည့်တိုးပြီး ပြဿနာက
သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ရုက္ခ လှေကားထစ်တွေကို ဆင်းဆင်းချင်းပင်
လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲကိုင်ခါယမ်းပြီး ပြဿ
နာတော့ နက္ခကို ရုက္ခက စိတ်ပျက်လက်ပျက် စိုက်ကြည့်ရင်း
တစ်ဖက်ကို စိုက်ပစ်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူကတော့ ရူးရူးသွပ်သွပ်ကို ပေါက်ကွဲ
ခဲ့လေသည်။

“ဒါက ဘယ်လဲ ရုက္ခ”

၉၆ ရှင်မိထယ်

စကားသံကအစ ကြမ်းရှုနေသည့်သူ့ကို ဘာမှပြန်ပြောချင်စိတ် မရှိပေမယ့် ဦးကိုကိုဇော် လာကြိုသည့်အချိန်ကို နောက်မကျစေချင်လို့ ရုက္ခ သူ့ကို မဖြေချင်ဘဲ အဖက်လုပ်ပြီး ဖြေလိုက်ရသည်။

“ငါ့မိတ်ဆွေမွေးနေ့ သွားမလို့”

“ဘယ်သူနဲ့ သွားမှာလဲ”

သူက ရုက္ခလက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ကျဉ်းပြောင်းသည့်မျက်လုံးတွေနှင့် မွေးလာတော့ ရုက္ခ ပိုပြီး အခံရခက်သွားသည်။

ဟွန်း... သူ့ကိုယ်သူများ ဆရာကြီးယောင်ယောင်၊ သမားကြီးယောင်ယောင် ဂိုက်မမ်းလို့။ မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

“ဟေ့... မေးနေတယ်လေ”

“နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ငါ့ကို နင် လိုက်ပြီး ချုပ်ချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ ငါ့တာသာ ဘယ်သူနဲ့သွားသွား... နင် အကြောင်း လုံးဝ မပါဘူး”

သူ့ကို အရေးမစိုက်ဘဲ လက်တခါခါနှင့် ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားသည့် ရုက္ခကို သူ ဖြစ်နိုင်ရင် နားရင်းသာ ဆွဲတီးပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဘယ်လောက် မခန့်လေးစား ပမာမခန့်နိုင်လိုက်တဲ့ မိန်းမလဲ။ တောက်... စိတ်ရှိတိုင်းသာ ဆွဲလုပ်လိုက်ရရင် ပြဿနာက ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း ဖြစ်သွားဦးမည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း ဖြစ်ရုံမဟုတ်

သူပါ အဆစ် ထောင်ကျဦးမလားမသိ။ အခုတလောမှာ ရုက္ခရဲ့သတင်းတွေကို သူ နားမဆုံကြားခဲ့ရတာ ကြိတ်မှိတ်သည်းခံပြီး လာခဲ့ခါမှ အခု ပြဿနာနှင့် တည့်တည့်တိုးရသည့်အဖြစ် ရောက်ခဲ့ရသည်။

အခုလို ပြဿနာဖြစ်တာကိုပဲ သူက အခဲမကြေသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်နှင့် ထိကပ်မတတ် ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်ကာ...

“ဒီမှာ”

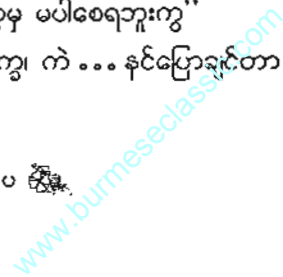
“ပြော”

“တောက်... ငါကွာ လုပ်ရရင် သက်သက် ထောင်နန်းစံ ချီးမယ်”

“ဟာ... ဘာဆိုလဲ၊ နင်နဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူးနော် နက္ခ”

“မဆိုင်ဘူး၊ ဟား ဟား... မဆိုင်ရအောင်ကွာ နင်နဲ့ငါက ဘာလဲ၊ ကဲ... ပြောစမ်း၊ ဒီမှာ ရုက္ခ... နင်ဟာ ခွေးမြီးကောက်ကဲ၊ ကျည်တောက်စွပ်ထားတဲ့အချိန်ကတော့ ဖြောင့်နေပြီး ကျည်တောက်မြှုတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အကောက်က အကောက်အတိုင်းပဲ ငါ နားလည်သွားပြီ၊ မင်း ယောက်ျားတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှည့်စားနေတဲ့အထဲမှာ ငါ ဘယ်တော့မှ မပါစေရဘူးကွ”

“အိုး... ဝမ်းသာပါတယ် နက္ခ၊ ကဲ... နင်ပြောချင်တာ ဒါ အကုန်ပဲလား”

သူမက သူမကို လာကြိုသည့်ကား ဖြစ်ဟန်တူသည့် ကားကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အေးစက်စက်ပြောလိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာမှမကျန်အောင် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

သွားပါပြီ ...။ သူ့မှာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိတော့။ ဗလာအတိ ဖြစ်သွားရပါပြီ။ (ကြယ်တာရာတွေ ကြွေပြုန်းကုန်ပြီ။)

ဒီအချိန်မှာ သူ နားလည်လိုက်သည်မှာ ရုက္ခ သူ့ကို အသုံးချ လှည့်စားသွားပြီဆိုတာကိုပဲ ဖြစ်သည်။

သူမ ဘယ်လိုပဲ လှည့်စားအသုံးချချ မိန်းမတစ်ယောက် (ရုက္ခ) လှည့်စားတဲ့အထဲကို မိုက်မိုက်မဲမဲ တိုးဝင်ခဲ့မိသည့် ယောက်ျားထဲမှာ သူ လုံးဝမပါဘူးဆိုတာကိုတော့ ရုက္ခဆိုတဲ့မိန်းမကို အပြစ်သားဆုံး ပြောရမည်ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ ရုက္ခ ... နင် ဘာလဲဆိုတာ ငါ အသေအချာ နားလည်သွားပြီ၊ နင်ဟာ ယောက်ျားတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှည့်စားကစားနေတဲ့ တန်ဖိုးမဲ့မိန်းမ၊ အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမ၊ အလေ့စိမ”

“အို ...။ စွပ်စွဲလှချည်လား”

“စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရိုး အရိုအတိုင်းပြောတာ၊ နင့်ကို မိန်းမကို ချစ်သူတော်ခဲ့တဲ့ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ဒီနေ့ ရေနေ့နဲ့ ဆေးကြောပစ်မယ် ... မှတ်ထား ရုက္ခမေ၊ နင်ဟာ ငါနဲ့ လုံးဝမထိုင် တာနိတဲ့ မိန်းမပဲ၊ ဒီမှာ နင့်ကို ငါ စွန့်ပစ်ပြီး ဒီနေ့ကစပြီး နင့်ကို

စွန့်ပစ်လိုက်ပြီ”

“ကောင်းလိုက်တာ ... အခုမှ လွတ်လပ်သွားပြီ”

“တောက်ကွာ ... နင့်ကိုချစ်ခဲ့မိတဲ့ ငါ့ရင်ဘတ် ရင်နာတယ်၊ အပေရယ်ပဲ”

အမယ်လေး ... သူကပဲ တစ်ပြန်ကြီး ရင်နာတယ် အပေရယ် ပြောရသေး။ တကယ်တမ်း ရင်နာတယ်အပေရယ် ဖြစ်ခဲ့ရတာက နက္ခပါ။

ဒါပေမဲ့ ရုက္ခက ဟန်ဆောင်ကောင်းသူပီပီ ဣန္ဒြေမဖျက် နှုတ်နာကို တစ်ချက်မညှိုးစေရဘဲ ရုက္ခကို အဆင်သင့်လာကြိုသည့် ဦးကိုကိုဖော်ရဲ့ Land Cruiser ကြီးပေါ် ဖျတ်ခနဲ တက်ထိုင်လိုက် သည်ဆိုရင်ပဲ ဦးကိုကိုဖော်ရဲ့ စူးစမ်းအကဲခတ်သည့်အကြည့်တွေက နက္ခမျက်နှာပေါ် ခပ်ဝဲဝဲကျရောက်လာခဲ့သည်။

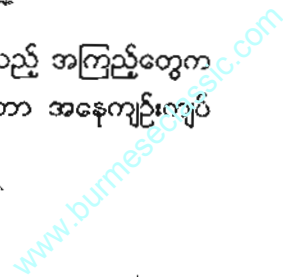
သူ့အကြည့်တွေကို ရုက္ခက မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆံပင် အိအိလေးကို ကျောဘက် တစ်ချက်သိမ်းကာ ကားပြတင်းကို ငေးကြည့်ရင်းမှ သူ စိတ်ကျေနပ်သွားအောင် တောင်းပန်လိုက်ရသည်။

“ရုက္ခ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ် ... ခွင့်လွှတ်နေန”

“အိုကိုကိုဖော်”

“အင်း”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်တွေက နက်ခိုင်းလွန်းသဖြင့် ရုက္ခ သူ့ဘေးမှာထိုင်ရတာ အနေကျဦးကျပ်

သွားခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ ရင်မောသလိုကြီးလည်း ခဲစားလိုက်ရသည်။ ပိုပြီးရင်မောသွားရတာက ဦးကိုကိုဇော်က ကားမောင်းထွက်ရင်းကနေ ရုက္ခလက်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဖျစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ရုက္ခဆံပင်လေးကိုလည်း သပ်တင်ပေးလိုက်တာက ရုက္ခကို ပိုပြီးအနေခက်သွားစေခဲ့သည်။

သူနှင့်လမ်းခွဲပြီးသည့် အချိန်ကစပြီး ဦးကိုကိုဇော်နှင့် ရင်းနှီးသွားခဲ့သည့် ရုက္ခမှာ အခုဆိုရင် ဦးကိုကိုဇော်ရဲ့ကုန်တိုက်မှာ မန်နေဂျာအဖြစ် ခန့်အပ်ခံရပြီး လခကောင်းကောင်း ရထားသူအဖြစ် နေရာရခဲ့သည်။

အဲဒီလို သူဌေးနဲ့ရင်းနှီးသွားပြီး နေရာအပေးခံခဲ့ရတာကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုသမုတ် သမုတ် ရုက္ခက ဂရုမစိုက်တတ်ပါ။

ဂရုမစိုက်လို့လည်း နုက္ခနှင့် လမ်းခွဲပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဦးကိုကိုဇော် ရုက္ခကို ရုံးသွားရုံးပြန် အကြိုအဖို့လုပ်တာကို လက်ခံခဲ့မိတာပဲ ဖြစ်သည်။ အဲဒီလို လက်ခံလိုက်မိတော့လည်း ...

ဦးကိုကိုဇော်က ရုံးသွားရုံးပြန် ကြိုဖို့လုပ်သည့်အပြင် တစ်ခါ

တစ်ခါ ရုက္ခတိုက်ခန်းကို အလည်လာတတ်သေးသည်။

အခုလည်းပဲ ရုက္ခ မဖိတ်ခေါ်ရပါဘဲနှင့် သူက ရုက္ခတိုက်ခန်းကို ပေါက်ချလာရပြီဖြစ်သည်။

ရုက္ခ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရုက္ခဆီသို့ စတိုင်အပြည့်ဖြင့်ရောက်လာသည့် ဦးကိုကိုဇော်ကို ရုက္ခက အကြည့်နှေးနှေးတွေနှင့် ဖိတ်ခေါ်ပြီး ထုတ်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဟေ့ ... ဘာပြုံးတာလဲ”

ဦးကိုကိုဇော်က လူပျမ်းပီပီ ရုက္ခ သူ့ကိုကြည့်ပြီး တစ်ဖက်ထည့်ပြီးလိုက်တာကို တန်းမြင်သွားပြီး မျက်ခုံးပင့်ဆိုလိုက်တော့ ရုက္ခက ဟင်းခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်အထိ စိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သွားရသည်။

“အဟား ... ရယ်တယ်ဟေ့၊ ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဟင် ... ပြော”

“အဟင်း ဟင်း ... ဦးကိုကိုဇော် အသက်ဘယ်လောက် နှလုံး”

“သုံးဆယ့်ခုနစ်”

“လေးဆယ်နီးပြီပေါ့နော်”

“နီးဦးမလားကွ၊ သုံးနှစ်၊ လေးနှစ်ကြီး လိုသေးတာ”

ရုက္ခအပြောကို မကျေနပ်သည့် မျက်နှာပေးကြီးနှင့် ရုက္ခကို နှာညှပ်တည်ကြည့်လာသည့် ဦးကိုကိုဇော်ကို ရုက္ခက ဇက်ကလေးပု

၁၀၂ ရှင်မိထယ်

ပြီး ချစ်စဖွယ်မျက်နှာပေးနှင့် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
အင်း... ဒီလူကြီးဟာ အသက်သုံးဆယ်ခုနစ်လို့ မထင်ရ
အောင် နုပျိုပြီးခန့်ညားတာ သူ့ဌေးဆိုသည့် အရှိန်အဝါကြီးကြောင့်
လား။ ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားတွေကလည်း တကယ့်အမိုက်
စား။

အရွယ်နဲ့တောင် ပိုပြီး နုနု၊ လွင့်နေသေးသည်။ သူ့ဝတ်ထား
သည့် နံ့သာရောင် ရှုပ်လက်ရှည်အစင်းကျားကြီးဟာ ဘယ်လောက်
အထိ တန်ဖိုးကြီးသလဲ မသိပါ။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား
တလက်လက်နေရာယူထားတာက သူ့ရဲ့ခန့်ညားတဲ့ ရုပ်သွင်ကြီးနှင့်
ထည့်ဝါလွန်းသလို သူ့ဝတ်ထားသည့် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ ကော်ဖီ
ရောင်ကလည်း တလက်လက်ထနေကာ တကယ် ကြည့်ရသည်မှာ
စတိုင်လ်အပြည့် မိလှသည်။

အပြန်ပြန်ကြည့်လို့ မသိရင် သူ့ကို အသက်သုံးဆယ်ပြုရုံ
ကလေးပဲ ရှိလောက်မည်ထင်တာမို့ ရုက္ခက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးမိ
သွားတာကို သူက ဘယ်လိုအတွေးမျိုး တွေးသွားသည် မသိ။ ရုက္ခနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုတာမှာ တိုင်နေရာမှ ရုက္ခနှင့်ယှဉ်လျက် နှစ်ယောက်
ထိုင်ဆိုဖာကြီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာကို ရုက္ခက တစ်ဖက် ကိုယ်လုံး
လေး မသိမသာရွေ့လိုက်ပေမယ့် သူက ရဲတင်းဖျတ်လတ်စွာဖြင့်
ရုက္ခခါးကို သိမ်းဖက်လိုက်ကာ မျက်နှာချင်း ပူးမတတ်ကပ်ပြီး...

“ဘာလို့ ကိုယ်လုံးရွေ့သွားတာလဲ”

ဆိုပြီး နူးညံ့လေသံဖြင့် အတိုးဆုံး မေးလာခဲ့သေးသည်။

“ဟာ... ဦးကိုကိုဇော်နော်”

“အင်း... ဘာဖြစ်လဲ... ပြော”

“ဘာမှမပြောဘူး”

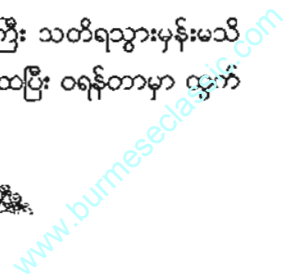
ရုက္ခ လည်ပင်းလိမ်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်လိုက်တာကို သူက
တအိအိ သဘောကျစွာရယ်ပြီး ရုက္ခလက်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်း
ဆုပ်ကိုင်ရင်းက သူ့မျက်နှာကြီးမှာ ဝှေ့အပ်လိုက်လေသည်။

သူ့အပြုအမူကြီးက ရုတ်တရက်မို့ ရုက္ခမျက်နှာတစ်ခုလုံး
ထူခနဲပူတက်သွားသလို ရင်ခုန်သံတွေ အတိုင်းအဆမရှိ မြည်ဟည်း
သွားချိန် သူက ရုက္ခမျက်နှာနှင့် သူ့မျက်နှာကြီးကို အနီးဆုံး ပူးယက်
လှလှကို ကပ်ပြီး...

“မင်း ပြောစရာမရှိပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ပြောစရာရှိတယ်...
နားထောင်နော်၊ အင်း... မင်းအိမ်ကို ဧည့်သည်လာလုပ်ပြီး ရည်း
စားစကားပြောတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်၊ ကိုယ် ရုက္ခကို ချစ်နေတယ်
လို့ ရုက္ခ နည်းနည်းမှ မရိပ်မိဘူးလားဟင်”

“ဟာ... ဦးကိုကိုဇော်ကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေ
မှန်းမသိဘူး”

ရုက္ခ ရင်ထဲမှာ နုက္ခကို ဘယ်လိုကြီး သတိရသွားမှန်းမသိ
ခံစားလိုက်ရတာမို့ သူ့အနားကနေ ဖျတ်ခနဲထပြီး ဝရန်တာမှာ လွှက်
ရင်လိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ ရုက္ခ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို သူက မသိဘဲ သူက သူ ရည်းစားစကားပြောလိုက်လို့ ရုက္ခ ရှက်သွား တယ်လို့ပဲ အပီယံကြည်ပြီး ရုက္ခ အနောက်ကနေ လိုက်လာသည်တွင် ရုက္ခက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် လှမ်းပြော လိုက်မိသည်။

“ဟာ ... ဘာလို့လျှောက်လိုက်လာတာလဲ၊ အဲဒီမှာပဲ ထိုင် နေပါ”

“ဟာ ... ရုက္ခကလည်းကွား၊ ကိုယ် ရည်းစားစကားပြော တာကို ရှက်စရာလား၊ ဒါ ရှက်စရာမလိုပါဘူးကွား၊ တကယ်ပြောတာ၊ ဒီလောကမှာ ကိုယ်သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမဟာ ဒီကမ္ဘာလောကမှာ တစ် ယောက်တည်းပဲ မွေးသေးတယ်၊ အဲဒါ ရုက္ခပဲဆိုတာ ရုက္ခ ယုံစေချင် တယ်”

ရုက္ခပခုံးနှစ်ဖက်ကို အနောက်ကနေ ဆွဲကိုင်ပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွဲလှည့်လိုက်ကာ စူးနစ်ရီဝေသည့် မျက်လုံးအကြည့် တွေနှင့် ရင်ဖွင့်လာသည့် သူ့ကို ရုက္ခ ဘာမှပြန်ပြောနိုင်သည့်အင်အား မရှိတော့ပြီမို့ မျက်လွှာကလေးကိုပဲ သိမ်းချထားလိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ ... သူ ဘာတွေ ရင်ဖွင့် ရင်ဖွင့် ရုက္ခကတော့ ပြင်သက်စွာဖြင့် နားထောင်ပေးလိုက်မယ်လို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက် သည်။

“ဟင် ရုက္ခ ... ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်း

လက်ခံအတည်ပြုပေးပါနော်၊ ကိုယ့်အသက် သုံးဆယ်ခုနှစ်နှစ်ရောက် ပြီ ကိုယ့်တစ်သက်မှာ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ချင်စိတ်ဖြစ်အောင် ရင်ခုန် မက်မောမှုပြည့်တဲ့ မိန်းမဟာ မင်းပဲ၊ မင်းကို ကိုယ် လက်ထပ်ချင်တယ် ချက္ခ”

“ဟင်”

ဒီစကားတွေကို နုက္ခ ပြောတာတွေလို့ပဲ ရုက္ခက သတ်မှတ် ပြီး ဦးကိုကိုဇော်မျက်နှာကြီးဟာ နုက္ခမျက်နှာအဖြစ် ကူးပြောင်းသွား တော့သည်။ အို ... နုက္ခက ငါ့ကို နူးညံ့တဲ့အပြုံးတွေ၊ နားလည်မှုရှိ ထဲ့အပြုံးတွေနှင့် ပြုံးပြနေသလို ငါ ခံစားရတယ်။

“ဟင် ရုက္ခ ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာ တွားရဲ့လားဟင်”

“ရှင် ... အင်း၊ ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားပါတယ် ဦးကိုကို ခေ”

ရုက္ခရင်ထဲမှာ နုက္ခကို သတိရစိတ်တွေ ပြင်းသွားတာကို နှိုးသိပ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ရုက္ခ ခေါင်းကလေးကို ဖိအုပ်ရင်းက ...

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မင်း”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှသာ မဖြစ်ဘူးဆိုတယ်ကွား၊ မျက်နှာကြီးက တစ်ပျိုးပဲ အော်မလည် ရှိလိုက်တာ၊ ရုက္ခ ... မင်း ဘာတွေရင်ခံနေသလဲ ...

ဟင်၊ မင်း တစ်ခုခုခံစားနေရတာကို ကိုယ့်ကို မျှဝေခံစားပေးလိုက်စမ်းပါကွာ”

“ရုက္ခခံစားချက်ကို ဦးကိုကိုဇော် မျှဝေခံစားလိုက်ရင် ဦးကိုကိုဇော် ရင်ဘတ် ထိသွားလိမ့်မယ်”

“ဦးကိုကိုဇော်တဲ့လားကွာ၊ သူစိမ်းဆန်လွန်းပါတယ် ရုက္ခရယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို တခြားနာမ်စားပြောင်းခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလားဟင်”

ဟင်း... ဒီလူကြီးဟာ လိပ်ဘိုးဘိုးကြီးပဲ။ သူ့ဘက် သူယက်တတ်သည့် လူတစ်ယောက်ကို ရုက္ခ ခင်မင်ရတာ နည်းနည်းတော့ သတိထားရလိမ့်မည် ထင်သည်။

သတိထားရမလို သူ့ကို အတည်ချစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မဟုတ်တာမို့ သူ လျှောက်မယ့်လမ်းကြောင်းကို သတိကြည့်ရှောင် လုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

အခုလောလောဆယ်တော့ သူ စိတ်ကျေနပ်နိုင်မည့် စကားမျိုးကို ရွေးပြောလိုက်ရသည်။

“ရုက္ခ နောက်တော့ စဉ်းစားပေးပါမယ်၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ဒီလိုပဲ ခေါ်သွားပါဦးမယ်”

“အိုခေ ရတယ်... ရတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းကို ကိုယ် တစ်ခုခုချင်တယ်၊ မင်း ချစ်သူရှိဖူးခဲ့သလား”

“ရှင်”

ရုက္ခ လန့်သွားတာကို သူက နားလည်သည့်မျက်လုံးတွေနှင့် အနူးညံ့ဆုံး ပြုံးကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ဆက်ပြီး...

“ဪ... မင်းမှာ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးလားလို့ မေးတာပါ။ မင်းထို့အရွယ်တွေက ချစ်သူထားတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ အခုတော့ ပြတ်သွားပါပြီ”

“ဟာ... တော်သေးတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းမှာ ချစ်သူနဲ့လည်း ကိုယ်ကတော့ ကြီးစားရမှာပဲ၊ မင်းကို ကိုယ် အသည်းအသန် ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိထားရင် ကိုယ်ကျေနပ်တယ်”

သူ့စကားကြီးက ရုက္ခအတွက် အင်မတန်မှ ကြက်သီးထစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အမယ်လေး... ဒီလူကြီးဟာ ကြောက်စရာပါကလား။

ရုက္ခ ကြောက်လန့်စိတ်တွေနှင့် သူ့ကို မှုန်ဝါးဝါး ငေးကြည့်ပြီး ဆိုဖာကြီးဆီ ပြန်ပြီးလျှောက်လာခဲ့သည်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူက ချွတ်နှင့်အတူ ဆိုဖာကြီးဆီ ပြန်လျှောက်လာပြီး ဆိုဖာကြီးမှာ ခြေပစ်ထက်ပစ် ခိုချလိုက်ကာ ရုက္ခ မဖြေချင်သည့်စကားကိုပဲ တဆွေးတဆွေး လာခဲ့ပြန်သည်။

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ ကွဲကြတာလဲ၊ မင်းကို သူက စွန့်လွှတ် ထိတ်လို့လား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို မင်းက အရင်စွန့်လွှတ်တာလား”

၁၀၈ ရှင်မိထယ်

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ရုက္ခသူ့ကို အရင်စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက လက်မခံခဲ့ဘူး။ သူ ရုက္ခကို နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုတယ်။ နောက်တော့လည်း...”

ရုက္ခပြောရင်းနှင့် ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ စကားတစ်ဝက် ပြတ်သွားတော့သည်။ မျက်ရည်တွေကလည်း သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ မငိုသင့်မှန်း သိသိကြီးနှင့် ဘယ်လိုမှထိန်းလို့မရအောင် ကိုကျပြီး ရုက္ခ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ချပြီး တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ငိုချလိုက်မိသွားတော့သည်။

“ဟာ... ငိုနေတယ်။ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကိုယ့်ကိုစွဲမဟုတ်တော့လည်း ကိုယ်မချောတတ်ဘူး။ ဒီမှာ တစ်သူ့... မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်ပါ ရုက္ခ၊ ဟင်... မငိုတော့နဲ့နော်။ မျက်ရည်သုတ်လိုက်နော်။ ကိုယ် နားလည်တယ်။ ရှင်းမပြောတော့နဲ့နော်... ဟုတ်ပြီလား။”

ဦးကိုကိုဇော်ပေးလာသည့် တစ်သူ့ကို မယူဘဲ ရုက္ခ မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံကလေးနှင့် ပွတ်သုတ်ပြီး သူ့ကို ခေါင်းခါငြင်းလိုက်သည်။

“ရပါတယ်... ရုက္ခကြောင့် ဦးကိုကိုဇော် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ရတယ် ရတယ်... ဒီလိုပဲ ချစ်သူတွေ ကွဲခါစဆို ဒီအ

တိုင်းပဲနေမှာ။ ကိုယ် နားလည်တယ်။ ကိုယ်က မင်းတက် ဆယ်စုနှစ် တစ်စုကြီးတာပဲ... သည်းခံရမှာပေါ့။ ကိုယ် မင်းကို ဘယ်လိုမှမထင်ပါဘူး...။

မင်း ကိုယ့်ကို ဒီတိစွန့် ရုက်ပြီးအမ်းစရာ မလိုဘူးနော်။ ကိုယ်ကိုလည်း ရှောင်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ကိုယ် မင်းကို တစ်နေ့မတွေ့ရရင် မနေနိုင်ဘူး။ နေ့တိုင်း ရုံးပို့ရုံးကြိုကို မငြင်းရဘူးနော် ရုက္ခ”
“ဟုတ်ကဲ့”

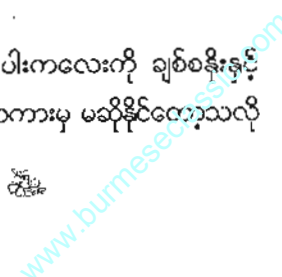
“ဟား... မင်းကို ကိုယ် အသေအလဲ ချစ်တယ်ကွာ။ မင်းကရာ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ။ ကဲ... ပြောပါဦး”

သူက အနားညှိဆုံး မျက်ဝန်းတွေဖြင့် မေးလာသည်တွင် နုက္ခ ရုက်ကိုးရုက်ကန်း ခေါင်းကလေးငုံ့ချရင်းမှ ခပ်တိုးတိုးကလေး သူ့ကို ပြန်ဖြေလိုက်မိတော့သည်။

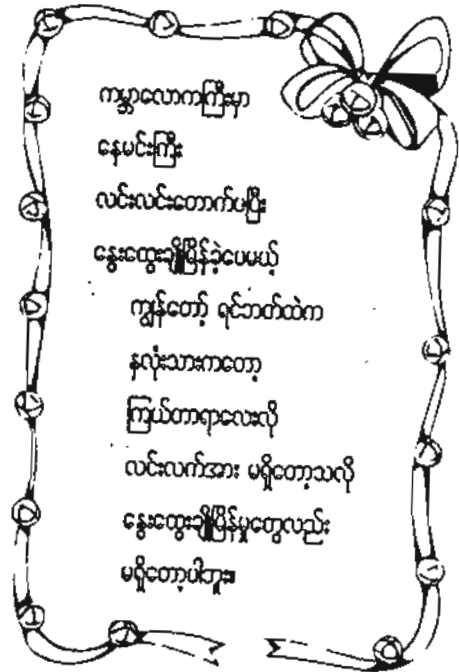
“အင်း... ရုက္ခကတော့ ဦးကိုကိုဇော်ကို လေးစားပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားလေးကို လက်ဆောင်ပေးချင်တယ်”

“အိုခေ... ကြိုက်သွားပြီ။ မင်း ကိုယ့်ကို လေးစားတယ် ဆိုတဲ့ တစ်လုံးတည်းနဲ့ ကိုယ် ကျေနပ်တယ်။ ကဲ... မင်းလည်း စိတ်ပင်ပန်းနေပြီ။ အနားယူလိုက်ဦးနော်။ ကိုယ်လည်း ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ဆိုပြီး ဆိုဖာမှ ထရပ်ကာ ရုက္ခပါးကလေးကို ချစ်စနိုးနှင့် ထင်ချက်ပုတ်လိုက်သည့် သူ့ကို ရုက္ခ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်တော့သလို

သူ့ရဲ့အင်အားကြီးတဲ့ သံယောဇဉ်က ခိုင်ခန့်သွားသည်လား မသိ။
တကယ်ကိုပင် ရုက္ခ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိအောင်ကိုပင် သူ့ရဲ့
ဂုဏ်နေတွေက လွှမ်းမိုးသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ခြောက်လတာကာလအတွင်းမှာ ချစ်ခဲ့သည့်မိန်းမထက် ယောက်ကို မေ့နိုင်အောင်ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် မေ့မပစ်နိုင်ခဲ့သည့်ရင်ထဲ အခုလို သူမ့ရှိသည့် Super Market ကိုရောက်လာရသည်အထိ စိတ်ခံစားချက် နှင့်သွားရတာဖြစ်သည်။

သူ ဒီကုန်တိုက်ထဲ လှမ်းဝင်ဝင်ချင်း ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ် ခံစားလိုက်ရမှန်း မသိပေမယ့် သူ့ကို ကောင်တာကနေထွက်ပြီး ထွက် နှုတ်ဆက်သည့် သူမ့ကိုတော့ နည်းနည်းအလွမ်းပြေ တစ်ချက်နှင့် နှုတ်ကြည့်မိသွားသေးသည်။

အဲဒီလို သူ့ကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်နက်နက်တွေကို သူ့ က မချိုမချင်မျက်နှာပေးနှင့် စိုက်ကြည့်လာပြီး သူ့ကို မေးတစ်ချက်

ဆတ် နှုတ်ဆက်လာသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ ဆွဲလွဲသော ကိုင်ဆောင် ဝတ်လိုက်ချင်သည်အထိ ဒေါသထွက်သွားရလေသည်။

“နက္ခ ... ရုပ်အင်္ကျီ လာဝယ်တာလား၊ ငါ ဒီရုံးခန်းမှာ အမြဲထိုင်တယ်၊ နောက်လည်း ဒီလိုပဲ အမြဲလာအားပေးနော်”

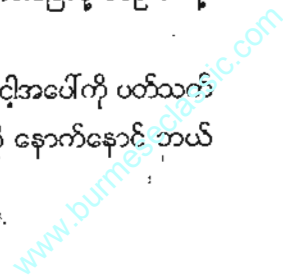
ဆိုပြီး သူ့အနောက်ကနေ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကျော်တက်ပြီး နှိုးမခန့်မျက်လုံးတွေနှင့် သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြောလာသည့် နက္ခကို သူ အံတစ်ချက် ခဲကြည့်လိုက်သည်။

ထောက်ကွာ ... လုပ်ရရင်လည်း ကျော်မကောင်းဖြစ်သွား ပြီးမည်။ (စိတ်မထင်တိုင်း ပါးရိုက်မိပြန်ရင်လည်း တစ်မှုပတ်ဦးမည်)

အင်း ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဒီလိုလုပ်ချင်တာကို ကျိတ် ချိတ်ပြီး သူမ့ကို အနိုင်ပိုင်းဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သူမ့ကို ချာခနဲ ကျော နှိုးပစ်လိုက်ကာ အံကြိတ်သံကြီးနှင့် ...

“ဒီမှာ ... မင်းရှိတဲ့နေရာကို ငါ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ မျက်စိလည် မင်းမှာပြီး ရောက်လာတာ ဖြစ်ရစေမယ်၊ နောက်နောင် မင်းနဲ့ပတ် သတ်တဲ့အရိပ်မှာ ငါ ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်စေချင်ဘူး။ အဲဒါ မင်း နားလည်ပါ။ အေး ... တစ်ခါတည်း သတိပေးထားရဦးမယ်၊ နောက် နေ့ မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာကြိုကြို စကားပြောဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ မင်းနဲ့ငါကြားမှာ ဘာမှစပ်ဟပ်မှုမရှိဘူး”

“ကောင်းပြီလေ ... နင့်ဘက်ကသာ ငါ့အပေါ်ကို ပတ်သက် ပြီး မကြိုးစားမိပါစေနဲ့၊ ငါ့ဘက်ကလည်း နင့်ကို နောက်နောင် ဘယ်

တော့မှ မပတ်သက်စေရဘူး၊ ငါ့ဘဝထဲကို နှင် ဘာမှပတ်သက်စရာ မလိုဘူးလို့ တာဝန်ယူရင် ငါ့ဘက်ကလည်း စိန်လိုက်ပဲ”

“အိုခေ ... မင်း ငါ့ကို စိန်ခေါ်စရာမလိုဘူး၊ ကောင်းပြီ မင်းက ငါ့ကို စိန်ခေါ်တယ်ဆိုတော့ စိတ်ချ ... မင်းကို ငါ တစ်သက် လုံး ကျောခိုင်းထားမယ်၊ မင်းနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်စေရဘူး ... မှတ် ထား ရကွမေ”

“အိုး ... မှတ်ပါတယ်၊ မှတ်ပါတယ်၊ နှင်သာ နှင့်စကားဆို နှင် လုံးဝမေ့မသွားနဲ့”

“တောက် ... မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းမကွာ”

သူ့ကို အစိမ်းကားဆုံးမျက်လုံးတွေနှင့်ကြည့်ပြီး တောင်တောက်ခါးခါးပြောလာသည့် တစ်ချိန်တုန်းက သူ အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ခဲ့ရသည့်မိန်းမကို သူ နောင်ဘယ်တော့မှ ဆုံစည်းဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူးဆိုသည့် နာကျင်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူ့ ချာခနဲ သူမရှေ့က လှည့်ထွက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိုက်ဆိုင်လှစွာဖြင့် ကက်ဆက်သီချင်းသံက သူ့နှလုံးသားပိုပြီးကြေကွဲမှုလောင် ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

ဪ ... တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်ကွာ။

သီချင်းက စာမျက်နှာတစ်ဆယ့်ငါးတဲ့ကွာ။

♫ အတိတ်တွေက မှုန်ဝါးပေမယ့် ငါတို့နှစ်ဦးဇာတ်လမ်း

အချို့နေရာက အကောင်းအတိုင်း ရှိနေဆဲပါပဲ xxx ဟိုတစ်ကွက်တစ်ကွက် ပိတ်ကားထက် အရင်လို ကြည့်မကောင်းပေမယ့် မြင်ရတယ်”

ဆိုတဲ့ သီချင်းသံက သူ့ကို ရူးဖျစေရတယ်ဆိုရင် သူ အမှားပြု မှားသွားပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် ရူးများ သွားပြီလား။ ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော် မရူးခဲ့ပါဘူး။ (တကယ်ပါဗျာ)။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတိတ်တွေက လေးဖြူဆိုတဲ့ သီချင်းလေးလို မှုန်ဝါးနေခဲ့ဆဲပါပဲဗျာ။

“ဟာ ... ဟိတ်ကောင် နက္ခ ... ဟို မဒီချောချောလေးက အကြာကြီးရိုက်ကြည့်နေတာ ငါတောင် ကြက်သီးထမယ်”

“ဟင် ... ဘယ်သူလဲ”

စားပွဲတစ်လုံးမှာ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ဝိုင်းကျနေသည့်သူက ရုတ်တရက် ကိုင်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ဖျတ်ချပြီး သူ့သူငယ်ချင်းပြသည့် ရုက္ခတို့စားပွဲဝိုင်းသို့ လှည့်အကြည့်ရင်း တွေ့သွားကာ မျက်လုံးတွေ ခဏအံ့ဩသွားပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ ခြောက်ပြီး ပြုတ်ထွက်မတတ် ပြန်လှည့်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ ခန်းခနဲ့ လည်အစ်သံကြီးနှင့် သူ့မျက်နှာကင် တိုတိုကို ပိုပြီးပုဝင်သွားအောင် ပြောလိုက်သည်မှာ ...

“အလကားပါကွာ... ရူးနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်တယ်ဆိုတော့ မင်းစဉ်းစားကြည့် ... ရူးနေလို့နေမှာပေါ့၊ သနားစရာကောင်းပါတယ်ကွာ ... အပြစ်မတင်လိုက်ပါနဲ့၊ ဟိတ်ကောင် ဇေယျ ... ဒီတစ်ပတ် ဂျပန်သွားရင် ငါလည်း ဖေဖေတို့နောက်ကို တစ်ခေါက်လိုက်ကြည့်ဦးမယ်၊ ဟိုမှာ အလုပ်ကိစ္စအဆင်ပြေတော့လည်း အပြီးနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာပေါ့!”

“အေးပါ ... မင်း ဒီမှာ သံယောဇဉ်မရှိတော့ဘူးလား?”

“အရင်တုန်းကတော့ သံယောဇဉ်မပြတ်လို့ မေမေက ဖေဖေ နောက်ကို လိုက်ချင်တာတောင် ငါက ခေါင်းမာခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ငါ့မှာ ဘာသံယောဇဉ်မှ မရှိတော့ဘူး၊ ရင်ထဲမှာ အရှင်းအလင်းဆိုတော့ သွားဖို့ဆုံးဖြတ်ရမှာ လွယ်ကူသွားပြီ”

“ဟာ ဟိတ်ကောင် ... မင်းကို အခုထိ ကြည့်တုန်းက ... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“အရူးမ မိနစ်မကို ကြည့်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

နက္ခတ်ကားက ရုက္ခရင်ကို တစ်ရှိန်ထိုး ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက် သွားပေမယ့် ရုက္ခ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဒီအတိုင်း ခေါင်းငုံ့သည်ခံလိုက် သည်။ ရုက္ခ သည်းခံလိုက်ပေမယ့် အခုနောက်ပိုင်းမှာ အလုပ်အကိုင်

လုပ်သည် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းထဲနေ သူငယ်ချင်းနီနီက ရုက္ခကိုယ်စား ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်သွားကာ ...

“ဟင် ... ကြားလား ရုက္ခ၊ နင့်ကိုများ အရှူးလို့ပြောနေတာ ကြည့်စမ်းဟာ ... ရုပ်ရည်နဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့က တခြားစိပ်၊ စိတ်ဓာတ်သိမ် ဇင်းယုတ်ည့်လိုက်တာ၊ နှင် ဘာငြိမ်နေတာလဲ၊ ဒါ သက်သက် ရန်စ တာ၊ ဒါမျိုး လုံးဝအကြောမပေးနဲ့ ရုက္ခ”

“နေပါစေ နီနီ ... သူ လူ့အသိမရှိလို့ ပြောတာပဲကွယ်၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူတစ်ပါးကိုစော်ကားတဲ့သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ပြန်ခံရမယ်လို့ ငါ ယုံကြည်ထားတယ်၊ ငါ မရှူးပါဘူး၊ အဲဒီလို စော်စော် စားကားပြောတဲ့သူသာ ရူးကျန်ခဲ့မှာ”

“အမယ်လေး ရုက္ခရယ် ... ငါတော့ ဒီလိုလှီးမယ့်သက် သက်စော်ကားတာ သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ရုပ်က ပေတေတေ ကြွစောင်း စောင်းနဲ့ အမောက်ထောင်နေတယ်၊ တောက် ... ရုပ်ကိုက ပင်လယ် မထုတ်သေမယ့်ရုပ်နဲ့၊ ရုက္ခကိုများ သူက ... သူ့ရုပ်သာ အရှူးရုပ်၊ မှတ်လုံးက ပြူးကြောင်ကြောင်ကြီး”

“လာပါ နီနီရယ် ... ဒီလိုကောင်စားကို တုပြောမနေပါနဲ့၊ ငါတို့ ဝေးဝေးရှောင်ကြစို့”

နီနီလက်ကိုဆွဲပြီး ရုက္ခ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာ တဲ့အချိန်မှာ ရုက္ခရင်တစ်ခုလုံး တင်းကျပ်ခံစားခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို တိုးခံ နီနီပြန်ရောက်မှပဲ နီနီက သိခွင့်ရတော့သည်။

“ဘုရားရေ... နက္ခတ္တရွှေဆိုတာ သူ... ဟုတ်လား ရက္ခ”
တိုက်ခန်းကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း နီနီကို ပြောပြလိုက်
တော့ ရက္ခအကြောင်း အကြောင်းစုံသိထားသည့် နီနီက မျက်လုံးပြူး
ကြီးနှင့် ရင်ဘတ်ကြီးကိုဖိပြီး ထအော်လိုက်လေသည်။

ရက္ခက နီနီအံ့သြသွားတာကို မသိပြီးကလေး စိုက်ကြည့်
နေမိဆဲ နီနီက မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နှင့် အပြစ်တင်လာခဲ့ပြန်သည်။

“အမယ်လေး ရက္ခရယ်... နင် ဒီထက်တောင် နာကျင်စွာ
ကောင်းသေးတယ်။ သူ့ကို စကားထဲ ထည့်မပြောတော့နဲ့ ဒီလိုလူစား
နဲ့ နင့်ကို ငါ လုံးဝသဘောမတူဘူး။ သူ့ဘာသာ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ
ရုပ်က ပေတေတေ၊ စောင်းတောင်းတောင်းနဲ့ နင့်ကိုများ အကြောက်
ကြီးနဲ့ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောလိုက်တာ။ ရုပ်က ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မျက်နှာ
နဲ့ မျက်လုံးကလည်း အိုက်တင်နဲ့ပြူးသေး။ ဟား... တကယ်ပုန်
ကောင်းလိုက်တာ”

“ငါ သူ့ကို ဖုန်းဆက်မယ်။ သူ့ကိုပြန်ပြီး တုံ့ပြန်ရမှ
နေသာထိုင်သာရှိမယ် နီနီ”

“မဆက်နဲ့၊ ဒီကောင် ပိုပြီး ရောင့်တက်မယ်။ ပိုပြီး အထက်
ကိုင်မယ်၊ တော်ကြာ နင်က သူ့ကို ငမ်းငမ်းတက်ဖြစ်နေတယ် ထင်
လိမ့်မယ်။ လုံးဝမဆက်နဲ့၊ ဟိုမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့် အပြစ်
ခံရပြီးမှ အခုမှ မခံချင်ဖြစ်မနေနဲ့၊ နင်ပဲ ရှုံးမှာ”

“ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အနိုင်ဆိုတာ မရခဲ့ပါဘူး နီနီ”

အရှုံးထဲက ထိထိနာနာ အရှုံးတွေချည်းပါပဲ၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှုံးနိမ့်
ခဲ့တဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုတွေက ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ စွဲငြိသွားပြီ။ ဘယ်တော့မှ
မပေတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့ဘူး နီနီ၊ အဲဒါ
ငါ မှားသလားဟင်၊ သူ ငါ့အပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့တာတွေ အများကြီး
ဦးတယ်လို့ ငါ့နှလုံးသားက လက်ခံထားခဲ့တယ်”

“အေး... ကြပ်ကြပ်လက်ခံ၊ ငါတော့ စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊
နင် သူ့ကိုတော့ ဖုန်းမဆက်နဲ့နော်”

ရက္ခ ဘာစကားမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ နီနီရှေ့မှာပင်
ငမ်းနည်းမျက်ရည်များ စီးကျသွားခဲ့ရပါပြီ။

နီနီကတော့ ရက္ခလို ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ မျက်
ရည်ကျ ပေးဆပ်နေတာကို မခံစားဖူးတော့ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နှင့် တစ်ဖက်ကို
ညှည့်ထွက်သွားလေသည်။

အဲဒီခဏအတွင်းမှာပဲ ဧည့်ခန်းစားပွဲဘေးက ဗီရိုပေါ်ကနေ
ဖုန်းကလေးက တတူတူမြည်လာတော့သည်။

“ဟဲ့... သူ့ဖုန်းထင်တယ် မကိုင်နဲ့”

“သူ ငါ့ကို အရင်အရှုံးမပေးပါဘူး၊ တခြားဖုန်းပဲ ဖြစ်မယ်
ထင်တယ်”

ရက္ခက ဗီရိုပေါ်က လက်ကိုင်ဖုန်းကလေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး
ခွင့်နားထောင်သည့်အချိန်မှာ ထင်မှတ်မထားသည့် ဦးကိုကိုဇော်ဖုန်း
ကြော်နေခဲ့သဖြင့် ရက္ခ မျက်နှာကလေး မဲ့ကျသွားရသည်။

ဟုန်း... ဒီသူဌေးကလည်း အမြဲတမ်း ရုက္ခကို အချိန်ပြန်လိုလိုကို စကားပြောချင်နေတာ တကယ် စိတ်ပျက်မိသည်။

စိတ်ပျက်ခဲ့ပေမယ့် သူက ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်၊ အလုပ်ရှင်တော့လည်း ရုက္ခက အဆင်ပြေပြေလေး အသံကိုနိမ့်ပြီး အချိုသာအပြောလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကိုကိုဇော်... အဟင်း ဟုတ်ကဲ့၊ အင်း... အဲဒီကိစ္စကတော့ ရုက္ခ စဉ်းစားပါရစေဦးနော်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ ဦးကိုကိုဇော်ရယ်၊ ရုက္ခတဝန်ဆိုင်လို့ ရုက္ခကို အချိန်လေး ထပ်ပေးပါဦးနော်၊ ဪ... ဦးကိုကိုဇော်က ဘာမှငြင်းစရာ မရှိပါဘူး၊ အဲဒီလို ရုက္ခကို အကျပ်မကိုင်ပါနဲ့၊ ဟုတ်... ပြောပါ၊ ဟုတ်ကဲ့... ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော၊ နီနီကိုပါ ခေါ်လာမှာ၊ ဟာ... ခေါ်မှာပဲ၊ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့... ဒါပဲနော်”

ရုက္ခ စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်သွားပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ နီနီကတော့ ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားကာ...

“Boss ဖုန်းဟ၊ ငါကတော့ နင့်ကို Boss နဲ့ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ Boss က သဘောလည်းကောင်းတယ်၊ နင့်ကိုလည်း အလိုလိုက်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်၊ အရွယ်ကလည်း ကွာတော့ နင် ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒချည်း နင့်ကို အလိုလိုက်ခဲ့တာ၊ နင် တလွဲမတွေးနဲ့နော်... အုံးစားမနေနဲ့၊ Boss ကိုသာ လက်ထပ်မယ်လို့ အဖြေပေးလိုက်တော့ဟာ”

“တော်စမ်းပါဟာ၊ ပြောချင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေ၊ ဒီမှာ ငါ တကယ်အုံးစားနေပြီဟ၊ လူကြီးက လူပါးကြီး၊ လှစ်နေတာ၊ ငါ့ဘို Sedona မှာ Lunch စားဖို့ ဖိတ်တယ်၊ ငါက နင့်ကိုပါ ခေါ်လာမယ်ပြောတော့ အင်တင်တင်နဲ့၊ သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ သွားစေချင်တဲ့ပုံစံ၊ ဟင်း... မသွားရဲပါဘူး၊ ကြောက်တယ်”

“မသွားရဲလည်း လိုက်ရမှာပဲ၊ အေး... နင် မှုဖို့တော့ မပြင်နဲ့၊ ဒီလောက် ထိတ်ထိတ်ကြံချမ်းသာတဲ့ ဟိုင်းဘော့စ်ကိုမှ နင် လက်မခံရင် နင် ရှူးလို့ပဲ၊ ဟိုဆင်ကန်းတောတိုးကောင်ကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါဟာ၊ ငါနဲ့သာ လဲပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“လဲချင်ရင်လည်း မနက်ဖြန် သူ လာခေါ်ရင် နင်လိုက်သွားလို့က်”

“ဟဲ့... ငါ့ကိုမကြိုက်လို့ မခေါ်လို့ပေါ့ဟဲ့၊ ကြိုက်လို့ကတော့ ကြာသလား မမေးနဲ့”

တကယ်တမ်း နီနီ ပြောသာပြောလိုက်ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ရိုးတာ သိထားတာမို့ ရုက္ခက ခပ်သာသာပဲ ပြုံးပြီး ပခုံးတစ်ဖက်တွန့်ကာ အိပ်ခန်းထဲကို လှမ်းဝင်လာလိုက်တော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ရုက္ခရင်ထဲမှာ ကွက်လပ်ကြီးဖြစ်နေလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောချင်ပါ။

တစ်ယောက်တည်းပဲ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်ရာမှာ စောင်ခြံပြီး ကွေးကွေးလေး ဆွေးနေလိုက်သည်။

အတွေးဆွေးတွေနှင့် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲကနေ စကားပြောနေခဲ့မိသည်။

တကယ်တော့ နက္ခရယ်... ငါ နင့်ကို ဘယ်လိုမှ မေ့ပစ်လို့ မရပါဘူး။ နင့်နုလုံးသား ထက်ခြမ်းကွဲသွားအောင် ငါ ရိုက်ပုတ်လိုက်ရုံ သက်သက်ပါပဲ။

အဲဒီလို နင့်ကို ထိခိုက်စေတဲ့ ခံစားမှုတွေက ငါ့ကိုပဲ ပြန်ပြီး ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အခု ငါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် သိရှိနေရပြီ။

ရုက္ခအတွေးတွေက ရုက္ခကို ဒီညတစ်ညလုံး ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်တော့မှာမို့ ရုက္ခ နီနီအိပ်ပျော်နေသည့်အချိန်မှာပဲ နက္ခ ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါတော့သည်။

ရုက္ခ သူ့ကို အရင်ဖုန်းခေါ်လို့ ကျန်းရင် ကျန်းပါစေ... ဗဟု ပါဘူး။ အခုချိန်မှာ သူ့ကို ရုက္ခပြောချင်တဲ့စကားကို ပြောလိုက်ရမှ ရုက္ခ ကျေနပ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဖုန်းထဲကနေ ကြောက်စရာကောင်းလောက် အောင် ထွက်လာသည့် သူ့အသံက ရုက္ခနားထဲ ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက် ခတ်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ ဒီမှာ ရုက္ခ... မင်း ဘာသဘောနဲ့ ညဉ့်နက်သန်း ခေါင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ရတာလဲ မင်း သိပ်ပြီး မာယာမများနဲ့ ရုက္ခမေ မင်း သတိထားနေပါ”

“နေပါဦး... နင်က ငါ့ကို မာယာများတယ် ပြောရအောင်

ငါ မာယာများတာ နင် ဘယ်နှခါ ကြုံခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ဒီမှာ နက္ခ... ငါ နင့်ကို ဖုန်းဆက်တာ ငါ့အကြောင်း ပြောပြချင်လို့ နင် ငါ့အကြောင်း စိတ်ဝင်စားရင် နားထောင်”

“စိတ်မဝင်စားဘူးဟေ့... စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒေါသမကြီးနဲ့ဦးလေ၊ စိတ်မဝင်စားရင် ဝါသနာတော့ ပါမှာ အမှန်ပဲ”

“တောက်... မင်း ဘာပြောမှာလဲ”

“အိုခေ... ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ။ ငါ ငါ့မန်နေဂျာလုပ်တဲ့ ကုန် တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးကိုကိုဇော်ကို မနက်ဖြန် ဆယ်နှစ်နာရီ Sedona မှာ Lunch စားရင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အဖြေပေးတော့မယ်။ ဒါပဲနော်”

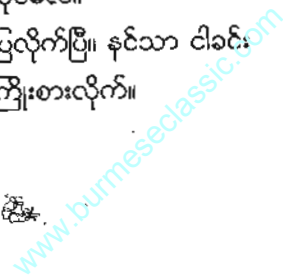
ဆိုပြီး ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်သည့် ရုက္ခရင်ထဲမှာ သူ့ကို အခုလို စကားလုံးနှင့်ရိုလိုက်ရသဖြင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ် သွားပါတော့သည်။

အိုက္ကယ်... အခုလောက်ဆိုရင် ရုက္ခပြောတဲ့စကားနဲ့ သူ့ နှလုံးသွေးတွေ တထိန်းထိန်းမြည်ပြီး ဒေါသမောင်းထနေလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကဲ... နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ။

ငါကတော့ နင့်ကို စစ်မြေပြင်ဖွင့်ပြလိုက်ပြီ။ နင်သာ ငါခင်း တဲ့လမ်းကြောင်းကို လျှောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်။

ဟုတ်ပြီလား နက္ခ။

၁၂၄ ရှင်မိထယ်

ဒီအချိန်မှာ ရုက္ခဆိုတဲ့ မိန်းမကတော့ တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင်
ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို လှည့်စားမှုတွေနှင့် အသုံးချလိုက်မိပြီ ဖြစ်
သည်။

အဲဒီအတွက် ရလဒ်အကြောက်တော့ အဘယ်သို့ လာဦးမည်
မသိ။

◀ e ▶

“ရုက္ခ ... ကိုယ်တို့ ဟိုစားပွဲမှာ ထိုင်ကြမယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဒီစားပွဲမှာပဲ ထိုင်ကြရအောင် ဦးကိုကိုဇော်၊

ဒီနေရာလေး အဆင်ပြေပါတယ်”

ရုက္ခတို့ဝင်လာသည့် အဝင်ဝကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ရုက္ခ
တို့အလာကို လာစောင့်ကြည့်နေသည့် နက္ခနှင့် မလှမ်းမကမ်းစားပွဲ
မှာပဲ ရုက္ခက ထိုင်ဖို့ ဦးကိုကိုဇော်ကို ခပ်နွဲ့နွဲ့လေး ပြောလိုက်တော့
ဦးကိုကိုဇော်က အူမြူးသည့်အသံကြီးနှင့် ရုက္ခအလိုကျ ဖြစ်စေခဲ့သည်။

“အိုခေ ... ကောင်းပြီ၊ မင်း သဘောလေ”

သူ့ရှေ့စားပွဲတည့်တည့်မှာ ရုက္ခက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်

ဖြစ်အောင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီ။ သူ့ကို ခန်းခနဲအပြုံးတွေနှင့် သရော် လိုက်သေးသည်။

ကဲ... ဘယ်နှယ်ရှိစ နက္ခ။ နင် မနေနိုင်တော့ဘူး မဟုတ် လား။ ဟား ဟား... ရယ်ရသေး။ ဒါလား မာနကြီးတဲ့ယောက်ျား။ ဟင်း ဟင်း... သူကြီးတဲ့မာနက အတော့်ကို ရယ်စရာကောင်းပါ သည်။ (ဖွတ်ချေးမာန)။

ဒီအချိန်မှာ သူ့မာနဟာ အလကားမာန ဖြစ်သွားရပြီဖြစ် သည်။

“ရုက္ခ... မျက်နှာကို ချိုကြည်နေတာပဲ။ ကိုယ့်နဲ့စိတ်ပါ လက်ပါ လိုက်ခဲ့ရလို့ အရမ်းစိတ်ကြည်လင်နေတယ်ပေါ့လေ”

ရုက္ခတို့နှစ်ယောက် စစ်အေးတိုက်ပြီးနေတာကို သူက မသိ တဲ ရုက္ခရဲ့အနှိုင်းခဲပြုံးတွေကို သူက အပြုံးနုနုဖြင့် မေးလာတော့ ရုက္ခက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဟန်ဆောင်ပြီး ခေါင်းကလေးညိတ်လိုက် ကာ သံယောင်လိုက်လိုက်သည်။

“အဟင်း... ဟုတ်တယ်။ ရုက္ခ ဒီနေ့စိတ်ထဲမှာ အရမ်း ဆန်းသစ်ပြီး တက်ကြွနေတယ် ဦးကိုကိုဇော်ရဲ့”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို ကိုယ့်အတွက် Good Luck ဖြစ်နေပြီပေါ့ နေဦး... မင်း ကိုယ့်ကို ဦးကိုကိုဇော်လို့ ခေါ်တာကြီးက နားဝင်မချီ လိုက်တာကွာ၊ ကိုယ့်ကို ကိုကြီးလို့ ခေါ်ပါလား”

“ကိုကြီး... ဟုတ်လား”

ရှေ့စားပွဲမှာ ရှိနေသည့် သူက ရုက္ခတို့စကားကို အတိုင်း သား ကြားနေရပြီး ဒေါသခေါင်ခိုက်နေတာကို ရုက္ခက ခေါင်းကလေး ထယ်ယမ်းယမ်း သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်တာကို ဦးကိုကိုဇော်က သူ့ကို သဘောကျတယ်ထင်ပြီး ရုက္ခလက်ကလေးကို သူ့လက်ဖမ်းပြီးနှင့် ဖျတ်ခနဲ ထပ်အုပ်လိုက်လေသည်။

“အိုး... အဟင်း ဟင်း”

“မရယ်နဲ့ကွာ... ကိုယ် အသည်းယားတယ်”

“ဟုတ်မှာ... ဒါဆို ရှင့်အသည်းကိုထုတ်ပြီး ဆားပက်”

“အင်း... ပက်မယ်၊ မင်းက ကိုယ့်ရင်ဘတ်က အသည်းကို ထုတ်ပေး၊ နုနုရွရွလေး ထုတ်ပေးနော်... ဟေ့”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်နေရာမှထရပ်ပြီး ရုက္ခမျက်နှာ နှင့် အနီးဆုံး ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်သည်တွင် ရုက္ခမျက်လုံးတွေ ပြာ သွားပြီး သူ့လက်မောင်းကြီးကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ရသည်။

(သူ ဒီအချိန်မှာ နမ်းလို့မဖြစ်။)

“ဟိုး... ဟိုး... ဟိုးထား ဆရာရေ”

“ဘယ်လိုလဲကွာ... ကိုယ့်ကို ကိုကြီးလို့ ခေါ်စမ်းပါ”

သူက အထိုင်ပြန်ကျပြီး ရုက္ခကို မကျေမနပ်ပြောလိုက်သည် တွင် ရုက္ခက မျက်ဝန်းလေးကို ခဏမှိတ်ထားပြီး ပြုံးစိစိမျက်နှာပေး နှင့် လက်ညှိုးကလေးယမ်းကာ...

“အိုကေ... သုံးမိနစ်ပဲ စောင့်”

“အိုခေ ... သုံးမိနစ်ပြည့်ရင် ကိုကြီးခေါ်ရမယ်နော်”

“အင်းပါ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး၊ တကတဲ
... သူဌေးအင်္ဂါရပ်နဲ့လည်း မညီဘူး၊ ဘာကြီးမှန်းကို မသိဘူး”

“သူဌေးမှာလည်း အသည်းနဲ့လေ”

“အဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ် ကိုတတ်
ပကြီးရယ်”

ရုက္ခက သူ ပိုပြီးမခံနိုင်အောင် ရယ်သံကလေးကို ပိုပြီးလွင့်
အောင် ရယ်ချလိုက်သည်တွင် သူက ထိုင်နေရာမှ ‘ဝုန်း’ခနဲထရပ်
လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျဲတွေနှင့် ရုက္ခဆီ လျှောက်လာကာ ရုက္ခမျက်နှာ
ကို အမုန်းဆုံးမျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်လာရင်းက အံကြိတ်ပြော
လာခဲ့လေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ... ဘယ်သူမှမသုံးတဲ့ အဘိုးကြီးကို ပြောင်း
သွားပြန်ပြီ၊ မင်း သိပ်ပြီးမာယာများဖို့ မကြံနဲ့၊ ငါ့အကြောင်း ကောင်း
ကောင်းသိစေရမယ်”

သူကပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားချိန် ရုက္ခကတော့
ကျေနပ်တဲ့ခံစားချက် ပြည့်သွားရသည်။ ရုက္ခရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ခဲ့မိ
ပေမယ့် ဦးကိုကိုဇော်ကတော့ ရုက္ခကို မျက်နှာတည်ဖြင့် တစ်ချက်
ကြည့်ပြီးမှ သကာဖုံးလိုက်သည့် နှုတ်ပြောတွေနှင့် စီးပွားရေးသမားပီပီ
အယောင်ဆောင် ဖုံးကွယ်လိုက်တာက ရုက္ခရင်ကို တစ်မျိုးကြီး ခံစား
လိုက်ရသည်။

ဒီအချိန်မှာ ရုက္ခက သူ့ကို တောင်းပန်ရကောင်းမလားလို့
စဉ်းစားဆဲ သူက နှုတ်ပြောတွေနှင့် ရုက္ခကို ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ကြည့်
...

“သူက ဘယ်သူလဲ ရုက္ခ ... ရိုင်းလိုက်တာကွာ၊ လူကြီးလူ
ဘာင်းအဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားပြီး လူကြီးလူကောင်းအရေခြံ
... တဲ့သူပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက အရှုံးသမားဖြစ်နေတော့ သည်းခံလိုက်
... ဦးဇော်၊ ဦးဇော်လို့ပဲ ရုက္ခ ခေါ်မယ်နော်”

“ဘယ်လိုခေါ်ခေါ်ပါ ... ခေါ်တာက အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဘာက အရေးကြီးလဲ”

“အချစ် = ရင်ဘတ်၊ ရင်ဘတ် = နှလုံး”

“အင်း ... စောစောက စကားကို ဆက်လိုက်ဦးမယ်၊ သူက
... ရုက္ခ စွန့်ပစ်ထားခဲ့တဲ့သူလေး၊ ရုက္ခကိုမရလို့ မဲနေတာ ထင်ပါရဲ့၊
... ဇော်ကို ရိသွားတာ ကြည့်ပါလား၊ ရုက္ခကိုတော့ အမြင်ရှင်းပါတယ်
... ခု ဦးဇော်”

“အေး ... ရှင်းပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ် မင်းကို စတွေ့ကတည်း
... ဘယ်မိန်းမနဲ့မတူတဲ့ Attraction ရှိလို့ စိတ်ဝင်စားတာ၊ ကိုယ်က
... ကလေးကို အဲဒီလို သွက်လက်ထက်မြက်မှ ကြိုက်တာ၊ မြို့စိစိ
... နှုတ်ပြောတွေကို မကြိုက်ဘူး၊ အခြေကြီးတဲ့မိန်းမတွေကိုလည်း မနှစ်
... ခတ်ဘူး၊ မင်းကျ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် စိတ်ဝင်စားပြီး အခွင့်အရေး

ပေးတာတောင် မယူခဲ့ဘူးလေ၊ တချို့မိန်းမတွေဆိုရင် ဒီလို ကိုယ့်ရဲ့ အရှုံးအပျက်ချစ်ခြင်းကိုသိရင် ကိုယ့်ဆီက ဘာတန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတောင် ရမလဲလို့ ချောင်းနေတာ”

ဦးဇော်စကားက ရုက္ခကို အတော်ကိုမလုံနိုင်အောင် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ထူပိန်းသွားရပြီး ရင်ထဲမှာ မလုံမလဲလည်း ခံစားလိုက်ရ သည်။

အဲဒီလို ရုက္ခ မလုံမလဲဖြစ်သွားရတာကတော့ ဟိုတုန်းက လင်းထန်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို သတိရသွားလို့ပင် ဖြစ်သည်။ အဲဒီကတည်းက သင်ခန်းစာရပြီး နက္ခရဲ့ သွန်သင်မှုတွေနှင့် လိမ္မာ သွားသည့် ရုက္ခက အခုဆိုရင် ဦးဇော်ရဲ့ အထင်ကြီးမှုစာရင်းထင် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်မှာ နက္ခကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင် မှန်းမသိ ခံစားလိုက်ရသည်။

နက္ခကို ကျေးဇူးတင်ခဲ့မိသည့် ရင်ထဲက စကားသံက တစ် ခဏအတွင်းမှာပဲ သတိလက်လွတ် ဦးဇော် အရှေ့မှာ ထွက်ကျသွား ရလေသည်။

“နက္ခ ... အဲ”

“ဟင် ... ဘယ်သူ ... နက္ခဆိုတာ မင်းအစ်ကိုလား၊ န မည်တူဆိုတော့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို ... ဦးဇော်ကို မေးမယ်နော်၊ ဦးဇော် စိတ်မဆိုးနဲ့”

“ကာမေးမှာလဲ မင်းက”

“ဦးဇော်က Lady တော်တော်များများကို အတွေ့အကြုံရပြီး ခယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

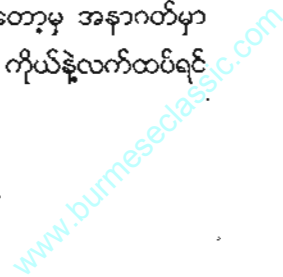
ရုက္ခ စကားလွှဲသွားတာကို ဦးဇော်က မကျေမလည် တစ် ချက်ကြည့်ပြီး ဟစ်ခနဲ ရယ်ချလိုက်သည်။

ခဏကြာမှ လျှာဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်သပ်ကာ ...

“အဲဒါကတော့ ကိုယ့်အသက်ပိုင်းနဲ့ မိန်းကလေးတွေက ကိုယ့်ကို ကပ်ခဲ့ဖူးတာ ရှိခဲ့တာကိုး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာပိုင်းကို ကျင့် မှာ မင်း ယုံကြည်စိတ်ချပါ၊ စိတ်ချ ... ကိုယ် ဂျင်သူဌေးမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် ဂျင်မဟုတ်သလို၊ ကိုယ်ယူတဲ့မိန်းမကိုလည်း ပန်ကာ မဖြစ်စေ ချင်ဘူး၊ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို ယုံကြည်တယ်၊ ယုံလို့လည်း အထင် ကြည်တယ်၊ အထင်ကြီးလို့လည်း Propose လုပ်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် တာပေါ့၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းဟာ အရေးပါဆုံးပဲ၊ မင်း အဖြေပေး ပြီး သိပ်မကြာခင် ကိုယ် မင်းကို လက်ထပ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို အဖြေပေးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ လက်ထပ် တာမှာပေါ့”

“အေးလေ ... ဘာထူးဆန်းသလဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရလို့ မင်း ဘယ်တော့မှ အနာဂတ်မှာ အကြောင်းအရာမှ စိတ်ဆင်းရဲစရာမရှိဘူး၊ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ရင် မင်း ကံအကောင်းဆုံး ဖြစ်စေရမယ်”

“ဦးဇော်က တစ်စွတ်ထိုးသမားတော့ မဟုတ်တန်ကောင်းပါဘူးနော်၊ ရုက္ခက တစ်စွတ်ထိုးသမားဆိုရင် သိပ်မုန်းတယ်”

ဦးဇော်မျက်နှာက အနူးညံ့ဆုံးအပြုံးတွေ ထင်ဟပ်သွားသည်တွင် ရုက္ခ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှုအလုံးတစ်ခုက ဖြတ်ပြေးသွားတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ရုက္ခ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို လှည့်စားခဲ့တာ အမှားကြီးမှားသွားပြီလားဆိုသည့် စိုးရိမ်သံသယစိတ်က ရုက္ခရင်ထဲက ရင်ခုန်သံကို ရပ်တန့်မတတ် တွေဝေဝေးမောသွားရပါတော့သည်။

“ရုက္ခ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ မင်းကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်”

“အင်း...ဟင်...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စဉ်းစားနေတာပါ”

“စဉ်းစားတဲ့အထဲမှာ ကိုယ်ပါလား”

“ထိပ်ဆုံးကပေါ့၊ ဦးဇော်က တစ်စွတ်ထိုးသမားများ ဖြစ်မလားလို့”

ရုက္ခကလည်း မိန်းမလည်လေးပီပီ သူ့ကိုအကြည့်ရွန်းရွန်းတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ပြောလိုက်တော့ သူ့စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည် ထင်သည်။

ရုက္ခကို ခပ်နက်နက် စိုက်ကြည့်နေရာမှ ပါးရေကြောတွန့်သွားအောင် နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြုံးလျက်က ရုက္ခလက်ကံလေးကို သူ့ရင်

ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့ကာ ...

“ကိုယ်က တစ်စွတ်ထိုးသမားတော့ မဟုတ်ဘူး ရုက္ခ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝမှာ လိုချင်တာကို မရတာ မရှိဘူး၊ အဲဒီလို မရှိခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ်က လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတတ်တယ်”

ဦးဇော် ရုက္ခကို စိန်ခေါ်လိုက်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရပြီမို့ ရုက္ခ ကြောက်သီးထသွားခဲ့ပေမယ့် ဘာမှမသိသလို ဟန်ဆောင်ကာ ဦးဇော် ကျေနပ်အောင် အနူးညံ့ဆုံးအသံလေးနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချပြောလိုက်သည်။

“ဦးဇော်တို့ဘဝက လိုချင်တာ ရခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ရုက္ခ ဘဝကတော့ လိုချင်တာ ဘယ်တော့မှ ပြေပြေညီညီ မရခဲ့ဘူး၊ မလိုချင်တာတွေပဲ ရလာခဲ့တယ်၊ ဘဝပေးက တစ်မျိုးစီပေါ့ ဦးဇော်ရယ်၊ ခုက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်နော်၊ ရုက္ခ ဦးဇော်ကို အထင်ကြီးလေးစားတာပဲရှိတယ်၊ ချစ်လို့မရသေးဘူး၊ ဦးဇော်ကို ချစ်လို့ရတဲ့နေ့မှ ရုက္ခ တိတိကျကျ အဖြေပေးပါရစေနော်”

“ဟာကွာ ... ဒါ ကိုယ့်အတွက် လုံလောက်တဲ့အဖြေ မဟုတ်ဘူး၊ ရုက္ခပဲ ဒီနေ့ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးမယ်ဆို၊ ရပါတယ်... မင်း လေးစားအထင်ကြီးတယ် ဆိုတာနဲ့ပဲ ကိုယ်ကျေနပ်တယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပြီးရင် ချစ်လာမှာပါ၊ မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့စည်းစိမ်မှန်သမျှ မင်းအတွက်ချည်းပဲ၊ မင်း ကိုယ့်ကိုသာ လက်ထပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါနော်”

www.burmeseclassic.com

“ဟင့်အင်း... ရုက္ခ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စကို အချစ်နဲ့ပဲ ရွေးချယ်မယ်”

ရုက္ခ ခေါင်းကလေးငုံ့ပြီး သူ့ကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်မိ သေးသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ စိမ်းနက်သွားသည့် သူ့မျက်ဝန်းတစ်စုံက ရုက္ခမျက်နှာပေါ်မှာ အကြာကြီး ငြိမ်စိုက်ကြည့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် ရုက္ခရင်ထဲမှာ ငါတော့ အကြီးအကျယ်မှားပြီဆိုတာကို စိုး ထိတ်တုန်လှုပ်စွာ သိလိုက်ရပြီး ငုံ့နေတဲ့ ရုက္ခခေါင်းကလေး ပိုပြီး ငိုက်ကျသွားတော့သည်။

ရင်တစ်ခုလုံး လဲပြိုမတတ် ရုက္ခ ခေါင်းကလေး ငိုက်ကျ သွားချိန်မှာ သူက တိကျပိုင်နိုင်သည့်လေသံဖြင့် ဆိုလာခဲ့သည်က ရုက္ခအတွက် ရင်ပိုမွန်းသွားရသည်။

“ရုက္ခကို ကိုယ် တစ်ခုတော့ ကြုံပြောထားမယ်နော်... မင်း ကိုယ့်လို လူစားမျိုးကို ကြီးရှည်ရှည်တော့ လှန်ထားလို့ မရဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း... ရုက္ခ အဲဒီလို မိန်းမအမျိုးအစား မဟုတ် ဘူး”

ရုက္ခ အကြီးအကျယ် ငြင်းဆန်လိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ခြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားသွားခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ရင်တစ်ခုလုံးလည်း နိမ့်ခနဲ တုန်လှုပ်ခံစားလိုက်ရ လေသည်။

ဒီတစ်ဆက်တည်းမှာ ရုက္ခ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ သိနား လည်လိုက်သည်ကတော့ ရုက္ခ ကျားကြီးကို သွားကစားလိုက်မိတယ် ဆိုသည့် အသိက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုမှ ဖြေလို့မရအောင် နောင်တကြီးစွာ ရသွားတော့သည်။

ရုက္ခဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ အဆိပ်ရှိသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် တဲ့ သွားကစားမိသွားရပြီး twist လုပ်ခဲ့မိပြီဖြစ်သည်က ရုက္ခကို ဘယ်လိုမှ သူ့အရှေ့မှာ ရပ်တည်လို့မရအောင် လုံခြုံမှုမရှိတော့အောင် စိတ်တွေ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွားရကာ အကြည့်တွေကအစ ကြောက် စိတ်တွေ လွှမ်းမိုးသွားရလေသည်။

ဒါကို ဦးဇော်က အထာညက်ကာ ပြုံးထေ့ထေ့စိုက်ကြည့် ပြီး ရုက္ခလက်ကလေးကို တစ်ချက်ဖျစ်ကိုင်ရင်းက ...

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မိန်းကလေးရယ်၊ ကဲ ကဲ ... ဘာမှ စိတ်မရှင်းမလင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် မင်းကို နားလည် မိတယ်၊ ကိုယ်တို့ ပြန်ကြစို့ ရုက္ခ”

ပြန်ကြစို့ဆိုပြီး ရုက္ခလက်ကလေးကိုဆွဲပြီး ထရပ်လိုက်သည့် ဦးဇော်ကို ရုက္ခ ဘာမှပြန်မဖြေရှင်းတော့ဘဲ ဦးဇော်အလိုကျ သူနှင့် အတူ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

ဦးဇော် ပြန်သွားသည့်အချိန်မှာတော့ ရုက္ခကို ဖုန်းတစ်လုံးက အဆင်သင့် စောင့်ကြိုလိုက်လေသည်။

တတူတူမြည်လာသည့် ရုက္ခ ဟန်းဘက်အိတ်ထဲက ဖုန်း

ကလေးဟာ ဘယ်သူဆက်တာလဲဆိုတာ မေးစရာတောင် မလိုတော့
အောင် ရုက္ခက သိရှိပြီးပြီမို့ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်နိုင်ပေမယ့် ဖုန်း
ကလေးကို ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင် ကောက်ကိုင်ပြီး နားထောင်
ပြီးသား ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဟယ်လို”

“...”

“ဟယ်လို ... ဘယ်သူလဲ၊ ဖုန်းခေါ်ပြီး စကားမပြောဘဲ
နေတာ သိပ်အနှောင့်အယှက်ပေးလှချည်လား”

ရုက္ခ စိတ်ဆိုးနေတာကို သူက အတန်ကြာ အရသာခံပြီး
နားထောင်ပြီးမှ ...

“မိန်းမလည် သိန်းကြွယ်မ”

“ဘာ”

“မာယာနက်တဲ့ မိန်းမ”

“နင် ... နင် ... ဇော်ကားလွန်းနေပြီနော် နက္ခ”

“ဟား ဟား ... အေး ဇော်ကားတယ်၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်တာ
ပါးစပ်ကလေးနဲ့ပဲ ဇော်ကားမော်ကား ပြောရင်ပြောမယ်၊ ဘယ်တော့
မှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် မဇော်ကားဘူး”

“ဘယ်သူကရော ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဇော်ကားလို့လဲ”

“မင်း အသိဆုံး”

“နက္ခနော် ... နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့၊ နင် လူပီပီ စကားပြောမို့”

စကားပြောတာ မမိုက်ရိုင်းနဲ့၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ နင်က ငါ့ကို
လာပြောနေရတာလဲ၊ နင် ရူးတိုင်း လာမပြောနဲ့ လုံးဝ လက်မခံဘူး”

“မင်း စကားထပ်မပြောတော့နဲ့နော်၊ မင်း ငါ့အကြောင်း
သိတယ်မဟုတ်လား၊ မင်း နားလည်ထားဖို့ ငါ တစ်ခွန်းပဲ ပြောမယ်
... မင်း အဲဒီလူနဲ့ ဆက်မတွဲပါနဲ့၊ ငါ အလိုမရှိဘူး၊ အေး ... မင်း
ဆက်တွဲနေတယ်ဆိုရင်တော့ ငါ လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်ဘူး”

အိုး ... ဒါ နက္ခရဲ့ ပေါက်ကွဲမှုတဲ့လား။ ရုက္ခ သူ့ဆီက
လိုချင်တာ ဒီအချက်ပဲဖြစ်သည်။

ရုက္ခ လိုချင်သည့်ပုံစံအတိုင်း တစ်ထပ်တည်းဖြစ်လာတာကို
ရုက္ခ ကျေနပ်မဆုံးဖြစ်သွားချိန်မှာ တစ်ဖက်က နက္ခကတော့ ဖုန်းကို
ကျစ်ကျစ်ပါဆုပ်ကိုင်ပြီး နားတစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်ကို ပြောင်းကာ မျက်
လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် သူ့ရဲ့လက်တစ်ဆစ်သာသာလောက်ရှိသည့်
ဆံပင်တွေကို ကုတ်ဖွနေမှာ သေချာသည်။

ပြီးတော့ ကုန်းကုန်းကွက္ခနှင့် ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်ဖြစ်လျက်
သိုင်းကွက်နင်းနေမှာ သေချာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်ရုက္ခ ... freedom မဟုတ်တော့လို့
စိတ်ပျက်သွားပြီလား”

“ဘာကိစ္စ ငါက freedom မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငါ့စိတ်နဲ့ ငါ့ကိုယ်
ဘယ်သူမှ ငါ့ကို ချုပ်ချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ဒီမှာ ... နင့်အမေစကား
နားထောင်တဲ့ သားပီပီ ဆက်လိမ္မာပေးလိုက်စမ်းပါ နက္ခရယ်၊ ငါ့ကို

တော့ ဆက်မျှော်လင့်ဖို့ စိတ်မကူးစမ်းပါနဲ့၊ ငါက နင့်ထက် အများကြီးသာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ Choice လုပ်ပြီးပြီကွဲ့”

ဆိုပြီး ရုက္ခ ဖုန်းကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ သူ့ကို အကဲစမ်းလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ဒါကို သူက အထာပေါက်စွာဖြင့် ရုက္ခ ဖုန်းကိုထပ်ခေါ်ပြီး ကြိမ်းလာခဲ့သည်မှာ ရုက္ခကို ကြက်သီးတကယ်ဖိန့်တက်သွားရလေသည်။

သူ့ကိုလည်း ပိုပြီး မြတ်နိုးသွားသလို ခံစားလိုက်ရကာ သူ့စကားသံလေးကို နားဖိမ်ရှိစွာ နားထောင်လိုက်မိသည်။

“ရုက္ခ ... မင်း အပြုအမူတွေ ရပ်တန်းကရပ်”

“မရပ်တော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“စောင့်ကြည့်လိုက်လေ”

“အိုခေ ... စောင့်ကြည့်ရုံပေါ့၊ နင့်ရဲ့မဟာကျန်းခန်းကြီးကို စောင့်ကြည့်ရမှာ၊ အိုး ... ဘယ်လောက်ဖိမ်ရှိသလဲကွယ်”

“ရုက္ခမေ၊ ရုက္ခမေ ... မင်း တစ်ဆိတ်လွန်နေပြီနော်၊ မင်း သိထားဖို့က နက္ခရွှေဟာ ဘယ်တော့မှ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အရှုံးမပေးဘူးကိုယ်က အရင်စွန့်ပစ်တာပဲရှိတယ်၊ မစွန့်ပစ်နိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို ပြန်ကောက်ပြီးသိမ်းထားရင် သိမ်းထားမယ်”

“မသိမ်းပါနဲ့ ရုက္ခရယ်၊ ပြန်ကောက်ရတဲ့ပစ္စည်းက နင့်အတွက် အသစ်ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်လားကွယ်”

“ရုက္ခ”

တစ်ဖက်မှ နက္ခအသံက ငယ်သံပေါက်သွားချိန် ရုက္ခက တော့ ဖုန်းကို စက်ပိတ်လိုက်မိပြီးဖြစ်သည်။

ကဲ ... နင် တစ်ယောက်တည်းပဲ ဆက်ရန်တွေ့တော့၊ ငါတော့ နင့်ကို တာ့တာပဲဟေ့ ... တာ့တာ။

“အင်း... ဘာဖြစ်လဲ မကြိုက်ဘူးလား”

“ဘယ်ကြိုက်မလဲ”

“ဟား ဟား... နမ်းလိုက်လို့ကွာ၊ ကဲကဲဆတ်နေလိုက်

တာ”

“ဦးဇော်နော်”

အပြောကြမ်းလွန်းသည့် ဦးဇော်ကို ရုက္ခ မော့မကြည့်ပဲ အောင် ကိုယ့်မျက်စိကိုပဲ ငုံ့ချထားရင်းမှ သူ့စကားသံကို ရင်ခုန်သံ ချွေးကဲ့နှင့် နားထောင်နေလိုက်သည်။

ရုက္ခ နားစွင့်ထားသည့်အချိန်မှာပဲ သူက ရုက္ခပခုံးလေးကို ခြုံမက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ ရုက္ခမျက်နှာနှင့် သူ့မျက်နှာကြီး ပေါ် အပူးဆုံးဖြစ်မတတ် နီးကပ်ငုံ့ချကာ ...

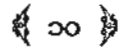
“ရုက္ခ... မင်း ကိုယ့်ကို ရှောင်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ရမှာလဲ ဦးဇော်ကလည်း... ဒါပေမဲ့

ဟာ”

“ဟင်... ဘာတွေလဲ”

ရုတ်တရက်ကြီး ရုက္ခကိုယ်ပေါ်ကို ပစ်ကျလာသည့် အေးဇော် အထုပ်တစ်ထုပ်ထဲက ရေတွေ ထွက်ကျလာချိန် ရုက္ခ နားပြင်လိုက်သည်မှာ ဒါ တစ်ယောက်ယောက်က ရုက္ခကို အနောက်က ခြေထောက်ထပ်နှင့် ပစ်လိုက်တာကို သိလိုက်ရသည်။

ဒီကနေ့မှာတော့ ဦးဇော်ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုကို မဖြစ်မနေ လာရောက် လိုက်ရတာ ဒါ နောက်ဆုံးပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သူနှင့်အတူ အင်း ယားကန်ကို လိုက်လာခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

“ဒါ နောက်ဆုံးပါပဲ... နောက်ဆုံးပါပဲ နက္ခရယ်၊ ငါ့

ခွင့်လွှတ်ပါဟာ”

လို့ နက္ခကို ရုက္ခရင်ထဲက တိတ်တဆိတ် တောင်းပန် သည့် အချိန်မှာပဲ ဦးဇော်က ရုက္ခကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းဖို့ ထာ နှစ်ဖက် ရှေ့သို့ဆန့်လာပြီမို့ ရုက္ခက သူ့လက်ကြီးကို ပုတ်ထုတ်သို့ ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ ဟန့်လိုက်ရသည်။

“ဟင်း... ဦးဇော်နော်”

အဲဒီလို သိလိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုက္ခ သူလိုပဲ အပြီးသိလိုက်တာမို့ အနောက်ကိုလှည့်အကြည့် ရုက္ခကို မျက်လုံး စိမ်းတွေနှင့် ကြည့်နေသည့်သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရုက္ခ တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်စိန်တက်သွားသည်အထိ ရင်တစ်ခုလုံး နိမ့်ကျသွားတော့သည်။

မျက်လုံးတွေထဲမှာလည်း မီးပွင့်သွားသလို ချက်ချင်းကြီးဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ခေါင်းခဲသွားချိန်မှာ ဦးဇော်က တစ်စခန်းထလာခဲ့လေသည်။

“ဒါ ... အအေးနဲ့ လှမ်းပေါက်လိုက်တာပဲ၊ ဒါ ဘယ်သူလဲကွ၊ သတ္တိရှိရင် ငြောင်စိန် ပစ်ပေါက်ရတယ်၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အခုလို သူ့ခိုးကျင့် သူ့ခိုးကြံ ကြံပြီး ချောင်းပစ်တာ မကောင်းပါဘူး”

ဦးဇော်ကလည်း သူ့ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး စွပ်စွဲလိုက်လေသည်။ ဒါကို သူက အခံရခက်သွားကာ ဦးဇော်မျက်နှာကို စိမ်းတောက်တောက် စိုက်ကြည့်လျက် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“ဟ ... မင်း အသားလွတ်ကြီး ရန်မစနဲ့နော် ဟိတ်ကောင်”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ရုက္ခဆီကို လျှောက်လာနေပြီမို့ ရုက္ခကြောက်အားလန့်အားဖြစ်သွားကာ သူ့ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် မော့ကြည့်ဆဲ ဦးဇော်က ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။

ဦးဇော် ထရပ်လိုက်တာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးဇော် သူ့ကို တစ်ခုခုလုပ်တော့မည်ဆိုတာ သိထားသည့် ရုက္ခက ဦးဇော်လက်မောင်းကြီးကို ဖမ်းဆွဲထားပြီး တားမြစ်လိုက်ရသည်။

“ဦးဇော် တော်ပါတော့ ... ရုက္ခ လူတွေ့ရေမှာ အရှက်မကွဲ ခင်ဘူး”

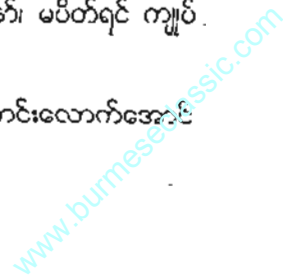
“မဟုတ်ဘူး ရုက္ခ၊ ဒါ စော်ကားတာပဲ၊ လူကြီးလူကောင်း ငုန်းဝမဆန်တဲ့ ကြံစည်မှုပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကာကွယ်ခြေ နှက်အောင် အအေးထုပ်နဲ့ ပစ်ပေါက်တဲ့အဆင့်အထိ အဆင့်အတန်း မရှိတာ ရိုင်းလွန်းပါတယ် ရုက္ခ”

“နေစမ်းပါဦး ... ခင်ဗျားက ရုက္ခဗေဒတွေ၊ သတ္တဗေဒတွေ နှင်းပြီး ရှေ့က ကာကွယ်ရပ်တည်ပေးနေရအောင် ခင်ဗျားက ဘာ တောင်မို့လို့လဲ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားမှတ်ထား ... ရုက္ခရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးမယ့်သူဟာ သူ့ချစ်သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိစေ နယ် ... တခြား ဘယ်သူမှ မရှိစေရဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့လည်း ပြဿနာ ထောက်ချင်ဘူး၊ ယှဉ်လည်း မယှဉ်ချင်ဘူး၊ ခင်ဗျား သွားကျိုးတဲ့အရွယ် နှက်နေပြီ”

“ဘာကွ”

“ဟာ ... ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်ထားနော်၊ မပိတ်ရင် ကျုပ် နေဦးက နေရာရွေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

နက္ခမျက်လုံးတွေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်

မာကျောခက်ထန်သွားသည်တွင် ရုက္ခ ယောင်ယမ်းပြီး မျက်ဝန်းအစုံကို တင်းတင်းမှိတ်ချပစ်လိုက်မိတော့သည်။

တစ်ခဏအတွင်း မှိတ်ချလိုက်သည့် ရုက္ခမျက်လုံးတွေ ပူလောင်သွားချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နက္ခ လက်ကြမ်းတွေကလည်း ရုက္ခပခုံးသားလေးပေါ် အကြမ်းပတမ်း ဆုပ်ခါယမ်းလိုက်တာကို သိလိုက်ရပါသည်။

“ဒီမှာ မင်းကို ဒီတစ်ခါတော့ အအေးနဲ့ပဲ နမူနာပေးလိုက်မယ်။ နောက်တစ်ခါ ဒီအဖြစ်မျိုးကြုံရင် အအေးမဟုတ်ဘူး။ အပူနဲ့ပက်မယ်။ မင်းနှလုံးသားတည့်တည့်ကိုမှ အပူနဲ့ပက်ပြမယ် ... နားလည်လား ရုက္ခမေ့ က ပြောစမ်း ... မင်းနဲ့ အဲဒီလူနဲ့က ဘာလဲ။ ငါ့ကို အရွံ့တိုက်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အသုံးချနေတာတော့ကွာ မိန်းမကောင်းမပီသပါဘူး။”

ရုက္ခ တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲလွင့်မြောသွားသလို ခံစားလိုက်ရချိန် ဦးဇော်အသံကြီးက ရုက္ခနားထဲကို တစ်ရှိုန်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သွားတော့သည်။

“ရုက္ခ ... မင်းတို့က ဘယ်လိုလဲ။ ကိုယ့်ကို စားစာခံတာတော့ မကောင်းပါဘူးကွာ။ ကိုယ် ရှောင်ထွက်သွားရမှာလား။”

“ထွက်သွားမှာ ထွက်သွား။”

“ရုက္ခ ... မင်း ဘယ်လိုလဲ။ နောက်မှ ဆွေးနွေးမယ်။ ကိုယ် လူကြီးလူကောင်းဆိုတာ မင်း သိတယ်နော်။ ကိုယ့်မှာ ဂုဏ်

တာတွေ အပြည့်ရှိတယ်။ ကိုယ် မိုက်မိုက်ကန်းကန်းကောင်နဲ့ စကားပြောချင်ဘူး။”

ဦးဇော်စကားကို နက္ခက မှားတိုက်ရယ်ချလိုက်ပြီး ဦးဇော်မျက်နှာကြီးကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ...

“ဒီမှာ ... ခင်ဗျားလိုကောင်ကိုလည်း ကျုပ်က လေကုန်နဲ့ မပြောဘူး။ ခင်ဗျား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်ရည်မသွေးနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲပြန်ကြည့်။ ရောထောင်းနေပြီနော်၊ ရောထောင်းနေပြီ။ တိုက်ပြီးဖြစ်ပြီး ကိုယ်ရည်မသွေးစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ရှက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ... ခင်ဗျား ရှက်တတ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ချစ်သူကိုလုဖို့ စိတ်ကုန်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ ... ဟုတ်ပြီလား။”

ဒေါသတကြီး ဦးဇော်မျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့် ကြိမ်းဝါးတိုက်သည်။ သူ့ကို ရုက္ခ အံ့သြထိတ်လန့်သည့် မျက်လုံးဝိုင်းတွေနှင့် ကြည့်နေဆဲ ရုက္ခ ချိုင်းတစ်ဖက် မြောက်တက်ကာ သူ့လက်ထဲ ချိတ်ပင် ပါသွားရပြီဖြစ်သည်။

ရုက္ခကို ချိုင်းကနေ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် မြှောက်လိုက်သည့် အခါ ရုက္ခ ဘာမှမပြောနိုင်ခင်မှာဘဲ သူက စကားလုံးကြမ်းတွေနှင့် ရုက္ခမျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့် ပြောချလိုက်သည်။

“မင်း သိပ်ပြီး မာယာများမယ် မကြုံနဲ့။ မင်းကို သတ်ပစ်ဖို့မှာ အဆင်သင့် စားတစ်လက်ဆောင်ထားတယ် ... မှတ်ထား။”

www.burmeseclassic.com

အဲဒီစကားကိုပြောပြီး မျက်နှာထားမာမာနှင့် ချာခနဲလှည့် ထွက်သွားသည့် သူ့နောက်ကျောပြင်ကြီးကို ရုက္ခ ရှက်လန်တကြား မျက်လုံးတွေနှင့် လိုက်ငေးကြည့်နေသည့် ခဏအတွင်းမှာပဲ ဦးဇော် ရုက္ခမျက်လုံးတွေကို ကွယ်ရပ်ပစ်လိုက်တာမို့ ရုက္ခ သတိရသွားကာ ဦးဇော်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသွားသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် မော့ကြည့် တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“ဦးဇော် ... ရုက္ခ ဦးဇော်ကို ဝန်ချတောင်းပန်စရာတွေ ရှိတယ်”

“အင်း”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး အပြုံးချိုချိုနှင့် ရုက္ခကို ခေါင်းညိတ် ပြုလာသည်တွင် ရုက္ခ ရင်တစ်ခုလုံး ပိန်းသွားသလို ကျင်ထုံတစ် သွားတော့သည်။ ရင်ထဲမှာ သူ ဟန်ဆောင်ကောင်းတာကို အအံ့ဩ ဆုံး ဖြစ်သွားရသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို ဘာမှဝန်ခံမနေတော့နဲ့၊ ကိုယ် အားလုံး သိပြီးပြီပဲ၊ ကဲ ... မင်း ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ကိုယ် မင်းကို ခွင့်မလွှတ် ချင်ပေမယ့် ခွင့်လွှတ်ရမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်အချစ်က မင်းအပေါ်မှာ အမြဲတည်တံ့နေတယ်လေ၊ မင်း ပြန်ချစ်ချစ်၊ မချစ်ချစ် ကိုယ်ကတော့ မင်းကို တစ်သက်လုံး ချစ်နေရရင် ကျေနပ်တယ်”

အခုလို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးလာသည့် ဦးဇော်ရဲ့အပြော ချိုချိုတွေကို ရုက္ခ အအံ့ဩဆုံးမျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

နှုတ်မှိတ်တောင်းပန်လိုက်ရပါတော့သည်။

“ရုက္ခ ... သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ် ဦးဇော်၊ ဦးဇော်ကို ရုက္ခ ခြိမ်းချစ်နိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ အခုလို ရုက္ခကြောင့် ဦးဇော် ဇာတ်သိက္ခာတွေ ကျဆင်းသွားခဲ့တဲ့အတွက် ရုက္ခကို ခွင့်လွှတ်နားလည် ပေးပါနော်၊ သူ့ရဲ့ခိုင်းစိုင်းရင်းသီးတဲ့စကားတွေကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပေး ဒါလို တောင်းပန်ပါတယ်”

ဦးဇော်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်တွန့်ပြီး ပြုံးလိုက်ရင်း ခပ်ဟက် ဟက် ရယ်လိုက်လေသည်။

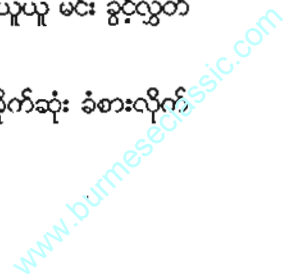
အတန်ကြာ ရယ်ပြီးမှ မျက်နှာကြီးတည်သွားကာ ...

“မင်းချစ်သူက အရာရာ ကံကောင်းပါတယ်”

“ရုက္ခ နဂိုတုန်းက သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် အခု ရုက္ခ သူ့ကို အလွယ်တကူ အရှုံးပေးလိုက်ပြီ၊ ရုက္ခကိုယ်ရုက္ခလည်း နား လေည်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ရုက္ခ သူ့ဩဇာကို မလွန်ဆန်ဝံ့ဘူး၊ သူက ရုက္ခကို အမြဲတမ်း ကြီးစိုးချုပ်ချယ်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ အဲဒါကို ရုက္ခ ကျေနပ်တယ် ဦးဇော်”

“မင်းကလည်း ကိုယ့်လိုဖြစ်နေပြီ၊ မင်း ဘယ်လောက်ဆိုး ဆိုး၊ မင်း ဘယ်လိုလှည့်စား၊ လှည့်စား ... ကိုယ် မင်းကို ခွင့်လွှတ်ပြီး ချစ်နေခဲ့တာပဲ၊ ဒီလိုပဲ သူ မင်းကို ဘယ်လိုပဲအနိုင်ယူယူ မင်း ခွင့်လွှတ် သည်းခံပြီး ချစ်တယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ဦးဇော်စကားကြီးက ရုက္ခရင်ကို အထိခိုက်ဆုံး ခံစားလိုက်

ရပြီး ရုက္ခ သူ့ကို ထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဦးဇော်က ရုက္ခကို ဆိုးသွမ်းတဲ့ လှည့်စားတဲ့မိန်းမလို့ ဆိုလိုတာပေါ့နော်၊ ရုက္ခ သိပ်ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ရုက္ခ အလုပ်ရှင်ရဲ့ အလိုဆန္ဒကို ကြည်ဖြူလက်ခံခဲ့တာဟာ လှည့်စားမှု ဆိုးသွမ်းမှုတဲ့ လား ဦးဇော်”

ဦးဇော်မျက်လုံးတွေ အနည်းငယ် ရိထွေသွားပေမယ့် အရောင်မှိန်မသွားဘဲ ရုက္ခကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကြည့်ကာ ...

“အေးလေကွာ ... အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဖြစ်သွားတာပဲ၊ မင်းက ဣန္ဒြေရှိတယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ လူတွေဟာ အချစ်ကြောင့် မှားယွင်းတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်ခဲ့ကြတယ်၊

ကဲ ... ကဲ ... ကိုယ်တို့ စကားစခန်းသိမ်းကြစို့၊ ကိုယ် မင်းကို ပြန်ပို့မယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ်ကြားမှာ မိတ်ဆွေအဖြစ်တော့ အသိ အမှတ်ပြုလို့ ရပါသေးတယ်နော် ရုက္ခ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးဇော်နဲ့ရုက္ခဟာ ချစ်သူတွေ မဖြစ်နိုင်တော့ ပေမယ့် ဦးဇော်ဟာ ရုက္ခရဲ့အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေတွေတော့ ဖြစ်ခွင့် ရှိပါတယ်၊ ဦးဇော် ရုက္ခကို မေ့လိုက်ပါတော့နော်”

“မေ့ရမယ် ... အဟား”

“ဦးဇော်”

“အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်း မေ့ခိုင်းတော့လည်း ကိုယ်က မေ့ပေးရတာပေါ့ကွာ၊ ရပါတယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို

မေ့တယ်ဆိုတာ သိပ်မခက်ပါဘူး၊ လွယ်လွယ်လေးပါ”

“ဦးဇော် ရုက္ခကို စိတ်ဆိုးတာလား”

“မဆိုးပါဘူး ... ရတယ် ရတယ်၊ မင်းသာ ကိုယ့်ကို အစ်ကို ငြီးတစ်ယောက်လို ရင်းနှီးနွေးထွေးမှုပေးရင် ကိုယ် အားလုံး ကျေနပ် တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးဇော်”

“အေး အေး ... ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့၊ ရုက္ခ ကိုယ် မင်းကို အားလုံး ခွင့်လွှတ်တယ်”

ဒီလောက်အထိ ရုက္ခအပေါ် နားလည်မှုပေးသည့် ဦးဇော်ကို နှုတ် နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်လိုရှောင်ရှားရမလဲဆိုတာကိုပဲ ရင်ထဲမှာ ထိတ်တိတ်ကလေး တွေးလိုက်မိပါတော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ဦးဇော်ကတော့ သွက်လက်သည်ခြေလှမ်းတွေ နှင့် ရုက္ခအရှေ့ကနေ ထထွက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူ ထထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုက္ခကလည်း သူ့အနောက်ကနေ တိတ်တိတ်ကလေး လိုက်ပါလာခဲ့ရလေသည်။

နှစ်လုံးခံစားလိုက်ရတော့သည်။ ဒီအသံဟာ ရုက္ခကို ခွင့်လွှတ်နား
လည်လိုက်သည့် အသံဆိုတာကိုလည်း ရုက္ခ ယုံကြည်နားလည်လိုက်
သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ရုက္ခကို ရဲရဲကြီး စိုက်ကြည့်နေသည့်
အကြည့်နက်နက်တွေကို ရုက္ခက ရင်ခုန်ယစ်ပူးသွားရကာ သူ့ရင်
နှင် ယန်းထက်သို့ ခေါင်းကလေး ပစ်မှီချလိုက်ပြီး သူ ပိုပြီးခွင့်လွှတ်
ပြည်ဖြူအောင် ခပ်နေ့နေ့လေး လေချိုသွေးလိုက်ပါတော့သည်။

“အလည်...လည်... ဒါ အိုင်ကို စိတ်ဆိုးနေတဲ့ မျက်နှာ
ဦးပေါ့၊ မျက်နှာကြီးကြည့်ရတာ မမိုက်လိုက်တာ”

“မမိုက်ရအောင် ငါ့မျက်နှာက ဘာထွက်နေလို့လဲ”

“ဘုတွေ ဗင်တွေ”

“ဘာ”

“အား... နားအုံတောင် ထပေါက်မယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေ
တာလဲ၊ စလို့စမှန်း မသိ၊ နောက်လို့ နောက်မှန်းမသိတဲ့ယောက်ျား”

“မစနဲ့ မနောက်နဲ့... ကိုယ် မကြိုက်ဘူး၊ အရွဲတိုက်တာ
ဆို ပိုပြီးမကြိုက်ဘူး”

“အင်း... အင်း... မကြိုက်တာမှန်သမျှ အကုန်ပြင်မှာ
ဆရာသဘော၊ ဆရာစိတ်ကြိုက်”

“ရုက္ခ... မင်း ပျက်ချော်ချော် မပြောနဲ့၊ ကိုယ် လုံးဝ
မကြိုက်ဘူး၊ မင်းအမှုအကျင့်တွေ ဒီနေ့ကစပြီးပြင်”

“မင်းဟာ ငါထင်ထားတဲ့ အတိုင်းအတာထက်တောင်
ဘောင်ကျော်ပြီး လည်နေပါလား ရုက္ခ၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး... ဦးတို့
ကိုဖော်နဲ့ လေးငါးခြောက်လ ရည်းစားဖြစ်လိုက်ရတဲ့ ရလဒ်က ဘာလဲ”

“နင် ငါ့ကို အဲဒီလောက်အထိ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် မပြောပါနဲ့
ငါ ဘာကြောင့် ဒီလို အရွဲတိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နင်အသိဆုံး”

“အေး... အရွဲတိုက် ကြပ်ကြပ်တိုက်၊ မင်းကွာ... ဒီလို
လူစားကို ယုံကြည်ကိုးစားပြီး နှစ်ယောက်တည်း သွားသွားနေတာ
ဒီမှာ မျက်နှာကို လုံးဝလွှဲမထားစမ်းနဲ့၊ မင်း ငါ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး
စကားပြောစမ်း”

နက္ခ ဒေါသသံ ကျိတ်ကျိတ်က ဟာနေသည့် ရုက္ခရင်ထို့

“ဟုတ်ကဲ့”

ရုက္ခက ခေါင်းကလေးယမ်းပြီး တညိတ်ညိတ် ခေါင်းညှိ ပြလိုက်တော့ သူက စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်မနေနိုင်တော့ဘဲ ရုက္ခနာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ပင် မော့ကာ တစ်ချက်ငုံ့နမ်းလိုက်ပြီး ..

“အင်း... ကိုယ် မင်းဆိုးခဲ့၊ မိုက်ခဲ့တာတွေကို ခွင့်လွှာ လိုက်ပြီ”

“အင်း အဟင်း... မူတောင် မမူတော့ဘူးပေါ့”

“မမူတော့ဘူးကွာ၊ ဆောင်းဦးက ပေါက်တော့မှာလေ နှစ်လခွဲလောက်ပဲ လိုတော့တာ၊ ကိုယ်က ဒီဆောင်းဦးပေါက် အချမ်းအသာ မခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ... အဆုတ်အအေးပတ်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ နှစ်ယောက်သား နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်၊ ဟဲ ဟဲ... လက်ထပ်ချင်ပြီ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းတယ်၊ ညဘက်ဆို သိပ်ပျင်းတယ်ကွာ”

“ပျင်းရင် ရေချိုး နှင်းတောတိုးပေါ့”

“တကယ်ပြောတာနော်၊ ဒီသီတင်းကျွတ်ရင် ကိုယ် မင်းနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ”

“အင်း... အင်း”

ရုက္ခရင်ထဲက အပျော်တွေက ရုက္ခမျက်လုံးတွေမှာ နွေးနွေးလေး ထင်ဟပ်သွားရသည်။

ဒီအချိန်မှာ သူကလည်း ရုက္ခမျက်လုံးလေးတွေကို သူ့နှုတ်ခမ်းသားဖြင့် မြတ်နိုးစွာ ငုံ့နမ်းလိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားရသည်။

အတန်ကြာမှ ရင်ထဲက လှုပ်ခတ်နေသည့်အသံဖြင့် ...

“ချစ်လေး... ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောဦးကွာ”

“ဟာ... အခါတစ်ရာရှိပြီ၊ မပြောချင်တော့ဘူး”

“အင်း... လုပ်ပြီ၊ လုပ်ပြီ၊ ကြားချင်လို့ နားဆင်ပါတယ် ဆိုခါမှကွာ”

သူက မူမူမင့်မင့်ကြီး မကျေမနပ်ဆိုလိုက်လျှင် ရုက္ခ စိတ်မချမ်းမြေ့သွားကာ သူ့မျက်နှာကြီးကို လက်ကလေးဖြင့် ဖွဖွပွတ်ကာ

“ကဲ... ကြားချင်ရင် နားဆင်၊ ချစ်တယ် Choice တယ်၊ ပြီးတော့ နင့်ကို ငါ အရာရာ အရှုံးပေးပါတယ်၊ ဘယ်အရာဖြစ်ဖြစ် နင် ငါ့အပေါ် အနိုင်ယူနိုင်ပါတယ် နကွ၊ ကဲ... နင် ငါ့ကို အံ့ဩ သွားပြီလား... အထူးသဖြင့် ငါ့စိတ်ဓာတ်ပေါ့”

“မအံ့ဩပါဘူး... ငါက နည်းမှန်လမ်းမှန်တာပဲ၊ နင်သာ ရှုပ်ရှုပ် ရှုပ်ရှုပ် လိုက်လုပ်နေတာ”

ခေါင်းငုံ့မငြိမ်လို့လည်း မဖြစ်တော့၊ ဒီအချိန်က ရုက္ခ ခေါင်းငုံ့ပြီး နားထောင်ရချိန် ဖြစ်သလို ရုက္ခကို သူ ဒီထက်ပြင်းထန်သည့် စကားလုံးတွေနှင့် မရိုက်နှက်တာကိုပဲ ရုက္ခ ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

“နင် ငါ့ကို အထင်သေးလား”

သူ့ကိုတော့ သွေးတိုးစမ်းစကား မေးကြည့်လိုက်သေးသည်။

အဲဒီလို မေးလိုက်တော့ နက္ခက မျက်နှာကြီးတစ်ချက် တည်သွားပြီး

“မင်းက အထင်ကြီးစရာ လုပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ အထင်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် တအားချစ်တဲ့ ချစ်သူဆိုတော့ လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးရမှာပေါ့။ မင်း လုပ်ထားတဲ့ လုပ်ရာလုပ်ကွက် တွေက အထင်ကြီးစရာ တစ်ကွက်မှမရှိဘူး။ ကိုယ့်ကို လှည့်စားတယ်၊ မင်းရဲ့အလုပ်ရှင်ကို လှည့်စားတယ်၊ မင်း ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို twist လုပ်တာ နည်းတဲ့ပရိယာယ်လား”

သူက မျက်နှာတည်တည်နှင့် ဆိုလာတော့ ရုက္ခစိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“အဲဒီအတွက် ငါ့ကို တစ်သက်လုံး ပြစ်ချက်ယူသွားမယ် ပေါ့... ဟုတ်လား။ တစ်သက်လုံး ခန့်သွားမယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

ပြောရင်းနှင့် ရုက္ခ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ခနဲ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျသွားလေသည်။

“ဟာ ... မငိုနဲ့လေး၊ ဒါ ငိုစရာလား။ မင်းကို ကိုယ်နား လည်အောင် ပြောနေတာပါ။ နောက်နောင် ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို အသုံးမချနဲ့ ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေး စိတ်ထားပွေးစမ်းပါ။ အရွဲ့တိုက် တယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ နောက် ဒါမျိုးလုပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးနဲ့”

“နင်က ငါ့ကိုပဲ ဖိဆူနေတာ၊ နင်ကရော ဒီခြောက်လအတွင်း ငါ့ကို ဘာဂရုစိုက်သလဲ၊ လျစ်လျူရှုထားခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ငါကသာ

နင်ကို သတိရစိတ်နဲ့ သေလုမြောပါး ခံစားခဲ့ရတာ၊ မခံစားနိုင်တော့ တဲ့အဆုံး အခု ငါတိုက်ခန်းမှာ အတူလာနေတဲ့ သူငယ်ချင်းကို အမြဲ ခင်ဖွင့်နေခဲ့တာ၊ နင်က ဒီခြောက်လအတွင်း တခြားမိန်းမတွေနဲ့ ပျော်စရာတွေ့ရင် တွေ့နေမှာ”

“တော်စမ်းကွာ၊ မင်းလိုမှတ်ပြီး ငါ့ကို မခန့်နဲ့၊ ငါ သိပ်စိတ် တိုနေတာ၊ ဘယ်နှယ်ကွာ ... ငါနဲ့ ပြန်နီးစပ်ဖို့ ကြံရည်ဖန်ရည်က ကောင်းလိုက်တာ”

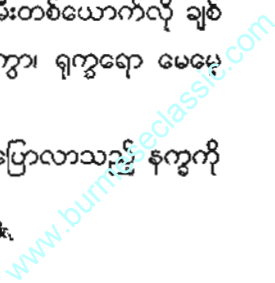
“နက္ခနော် ... ပြော၊ ပြော ... သေအောင်ပြော”

နောက်ဆုံးတော့ ရုက္ခ သူ့ကို အရှုံးပေး မျက်ရည်ကျသွား တော့သည်။ မျက်ရည်တွေနှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် မျက်လုံးနွေးနွေးတွေက အရောင်ပြောင်းသွား လေသည်။

အဲဒီနောက် ရုက္ခ ကိုယ်လုံးကို ခပ်တင်းတင်းပွေ့ဖက်ပြီး ရင်ထဲကစကားကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆိုခဲ့သည်။

“ကိုယ်တို့ ဒီဆောင်းဦးပေါက်ကို လက်ထပ်ဖို့ မေမေက ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ၊ မေမေကတော့ ကိုယ် ဇွဲမလျော့မှန်းသိလို့ မင်းကို လက်ခံလိုက်ပြီ၊ မင်းကိုလည်း မေမေက သမီးတစ်ယောက်လို ချစ် တာဆိုတော့ ဘာမှ အာယာတမထားပါဘူးကွာ၊ ရုက္ခရော မေမေ့ ကို ခွင့်လွှတ်လားဟင်”

ရုက္ခ မျက်နှာကို တည်တည်ကြည့်ပြောလာသည့် နက္ခကို

၁၅၆ ရှင်မိထယ်

ရုက္ခ အရောင်မှိုန်မှိုန်မျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“အန်တီမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးကွယ်၊ ငါကသာ အန်တီ ကြည်ဖြူရင် ပြီးတာပဲ၊ ငါလေ အရင်တုန်းကစိတ်တွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး၊ ဘယ်သူ့အဖော်မှာလည်း အနိုင်မယူချင်ဘူး၊ ငါ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှလည်း အနိုင်ဆိုတာ မရခဲ့ပါဘူး နုက္ခရယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ အနိုင်မရတာနဲ့စာရင် အနိုင်မယူတာက ကောင်းတာပေါ့နော်”

“အင်း အင်း... ထားပါကွာ၊ ဘာမှစိတ်ဆင်းရဲခံစားမနေပါနဲ့ကွာ၊ အတိတ်အကြောင်းတွေ အားလုံးမေ့ပစ်လိုက်တော့”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ရုက္ခ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ နုက္ခကို ဘာမာန် ဘာမာန်မှ မထားဘဲ ရင်ထဲက တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အရှုံးပေးလိုက်မိပြီ ဖြစ်သည်။

အဲဒီလို အရှုံးပေးလိုက်တော့လည်း နုက္ခက အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်တာပေါ့လေ။

၁၂

ညဆယ့်တစ်နာရီ လူခြေတိတ်ဆိတ်ချိန်မှာ ရုက္ခတို့ ချစ်သူ နှစ်ယောက် ရှေ့အနာဂတ်ကို ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အစီအစဉ်ရေးဆွဲရင်း နုက္ခက သူ့ရဲ့အကြင်နာတွေကို ကျေနပ်ခံစားခဲ့မိသည်။

“ကိုယ် မင်းကို ဒီလူ့အလုပ်မှာ ဆက်ကိုမလုပ်စေချင်ဘူးကွာ၊ မင်း အလုပ်ထွက်ရင် ကောင်းမယ်”

သူမကို ဦးဖော်နှင့် သဝန်အတိုလွန်ပြီး ပြောလာသည့် နုက္ခရဲ့ နုက္ခပျို ပုဂ္ဂိုလ်အသံတွေကို စိတ်ညစ်ရပေမယ့် ရုက္ခ ရင်ထဲမှာ သူ ရုက္ခတို့ သဝန်တို့တာတွေအတွက် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

သူ ကျေနပ်အောင်တော့ ဖုန်းထဲကနေ ခပ်နွေးနွေးအသံ

ဖြင့် ရုက္ခ ချောရ မော့ရနှင့် ပြေရာပြေကြောင်း ပြောရသေးသည်။

“အဲဒီလို ဇွတ်တရွတ်လုပ်လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ နက္ခ ရယ်၊ မန်နေဂျာအလုပ်နဲ့ရတဲ့ ဝင်ငွေက ငါ့ဘဝအတွက် လုံလောက် နေခဲ့ပြီပဲ၊ လျှောက်ပြီး သဝန်မတိုနဲ့ကွာ၊ အဲဒီလူဟာ လူကြီးလူကောင်း ပါ။ ငါ့ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးထားတယ်၊ သဝန်မတိုစမ်း ပါနဲ့ကွာ ... နော်၊ ငါ အနေမကျပ်ချင်ဘူး။”

“အနေမကျပ်ချင်ရင် အလုပ်ထွက်”

“ဟာ ... နက္ခကလည်း ကလေးမဆန်စမ်းပါနဲ့”

“ဪ ... ငါက ကလေးဆန်တယ်၊ ဟိုကောင်ကြီးက လူကြီးလူကောင်းပေါ့”

“ဟာ ... ကလေးကလားစကားတွေ မပြောစမ်းနဲ့ နက္ခ ရာ၊ ကိုယ့်ရာထူး၊ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ ပြီးတော့ ငါ့လခကလည်း သိန်းချီရတာ၊ ကဲ ... ရှင် မကျေနပ်ဘူးလား”

“ဒါဆို ... မြန်မြန်လက်ထပ်မယ်”

“ဟာ ... ဝါမကျွတ်သေးဘူး၊ ဘာစကားတွေ ပြောနေ တာလဲ”

“မြန်မာပီပီသသ ပြောနေတာ၊ ဒီလူ့ကုန်တိုက်မှာ မင်း မန်နေဂျာလုပ်တာကိုပဲ ကိုယ်က မကျေနပ်နိုင်တာ၊ မင်းအတွက် ဒီထက်အဆင့်မနိမ့်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာဦးမယ်၊ အလုပ်ရပြီးရင် ဒီဆောင်းဦးပေါက်တာနဲ့ လက်ထပ်မယ်”

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို မနက်ဖြန်မှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ နက္ခ ရယ်၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ချစ်သူတွေအဖို့ လွယ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငွေကြေးပမာဏက ရှိသေးတယ်၊ နှင့်ဘက်က အရမ်းကြီး ပြည့်စုံ နေပြီး ငါ့ဘက်က သိပ်လိုနေသေးတော့ သိမ်ငယ်တာပေါ့ဟာ”

“ဒါတွေကိုသာ အချိန်လိုက်ဆွဲနေရင် မင်းနဲ့ငါ ဒီတစ်သက် လက်ထပ်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ နေစမ်းပါဦး ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ အချိန်ဆွဲနေချင်ရတာလဲ၊ မင်း ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ် တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ နက္ခရာ၊ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ မချစ်ဘဲ နေမလား၊ ဒီလောက် သူ့ကို တုန်နေအောင် ချစ်တာတောင် ဘာလိုသေးလဲ”

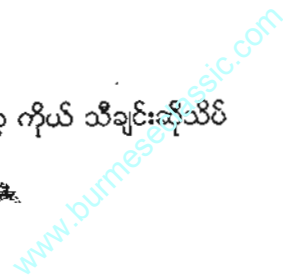
“မသိပါဘူးကွာ ... မင်းက ကိုယ့်ထက်များ ပိုက်ဆံကို ပို ချစ်သလားလို့၊ ပိုက်ဆံကို ပိုချစ်ရင်တော့ ကိုယ်တော့ Go ပြီ Go ပြီ ဖြစ်ပြီ”

“ပိုက်ဆံကို ပိုမချစ်ဘူး ... ရှင်ကိုချစ်တယ်၊ နက္ခကို ချစ် တယ်၊ နက္ခရွှေကို ချစ်တယ်၊ ကဲ ... ကျေနပ်ပြီလား၊ တော်ပြီနော်၊ နာရီဝက်ကျော်သွားပြီ၊ အိပ်ချိန်လည်း ရောက်ပြီ”

“ဘာလဲ ... အိပ်ချင်ပြီလား”

“အင်း ... အိပ်ချင်ပြီပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း အိပ်တော့၊ အိပ်တော့ ကိုယ် သိချင်းဆိုသိပ်

ပေးရမလား”

“အဟင်း ဟင်း... အင်း... ကောင်းသား”

သူမအသံကလေးက နုနုလေး။ သူ့အပေါ် နွဲ့သလို ပေါ်လွင် သွားချိန်မှာ သူက အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ လေထဲကနေ ရုက္ခကို နမ်းမွှေးလိုက်သည့် အသံကလေးဖြင့် ချိုကြည်ရွှင်ပျရွာ ပြောလာခဲ့သည်မှာ ကြားရသည့် ရုက္ခရင်ကို ကြည်နူးရင်ခုန်စွာဖြင့် ဆန်းသစ်နွေးထွေး ခံစားခဲ့ရသည်။

သူပြောသည့် စကားမှာ ...

“ရုက္ခ... ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတာလား”

“ဟင့်အင်း... ခုတင်တန်းမှာ ခေါင်းအုံးခုပြီး မှီနေတာ”

“ဒါဆို ချစ်လေး ဖုန်းနားမှာ ကပ်ထားရင်းနဲ့ စောင်ခေါင်း မြီးခြုံပြီး ကွေးကွေးလေး မျက်စိမှိတ် နားထောင်လိုက်”

“အင်း”

“အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား”

“အင်း”

“အိုကေ... feel သွင်းပြီး ကိုယ်ဆိုပြတဲ့ သီချင်းလေးကို နားထောင်ပြီး အိပ်တော့၊ ဘာမှထပ်မပြောတော့နဲ့၊ အင်းလည်း မလုပ်တော့နဲ့”

ခြောက်လလုံးလုံး ကွဲကွာပြီးမှ ကဗျာဆန်လာသည့် သူ့ရဲ့ အကြင်နာတွေကို ရုက္ခကလည်း အကြင်နာတွေပိုပြီး မြတ်နိုးသွားရ

တော့သည်။

သူဆိုမည့် သီချင်းလေးကိုလည်း ခံစားချက်အပြည့်နှင့် သူ ပြောသလို မျက်စိလေးမှိတ်ပြီး နားထောင်လိုက်ပါတော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ...

သူ ဆိုလိုက်သည့် ဟဲလေးရဲ့ ‘ညီမလေးရယ် စိုးရိမ်တယ်’ သီချင်းလေးက ရုက္ခနားစည်ထဲမှ နှလုံးသားထဲကို ပူရိုနိုးနွေးရီစွာ ခံစားသက်ဝင်သွားခဲ့တော့သည်။

♪ စိုးရိမ်တယ် ညီမလေးရယ် စိုးရိမ်တယ် xxx စိုးရိမ်တယ် ညီမလေးရယ် စိုးရိမ်တယ် xxx ညီမလေးရေ xxx ညီမလေးရေ ♪

“ဟဲ့... ဘာသီချင်းကြီးလဲ၊ အတိတ်နိမိတ် မရှိ”

“အား... ဟုတ်သားနော်”

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ... တကတဲ အသုံးကလည်း မကျသေး ဘူး၊ အိပ်တော့မယ်၊ ဘာမှမပြောတော့နဲ့”

ရုက္ခ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အော်ပြီး ဖုန်းကလေးကို စိတ် ဆိုးဟန်ဆိုး ပိတ်လိုက်ချိန်မှာ သူကလည်း ဘာမှမကြိုးစားတော့ဘဲ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

ရုက္ခ အခန်းထဲမှာ ဆံပင်ဖြိုးပြင်ဆင်နေတုန်းမှာပဲ တိုက်ခန်း ရှေ့ဆီက တပွင့်ပွင့် ကားဟွန်းသံက ဝတ်လက်စပိုးသားဂါဝန်လေးကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှ၊မလှ ပြန်တောင်ငုံမကြည့်အားတော့ဘဲ အပြေးအလွှား အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။

အခန်းအပြင်ရောက်တော့ နီနီက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာကြီးနှင့်

“ဟယ် ... စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ နင့်ကို နင့်ချစ်သူက သိပ်နိုင်စားတာပဲနော်၊ ဟင်း ... ငါတော့ သည်းမခံနိုင်ပေါင်”

နီနီ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောလာတာကို ဇက်ကလေးပု လျှာကလေးထုတ်ပြီး ...

“ဟိ ဟိ ... မကြုံဖူးတော့လည်း ဒီလိုပဲ ကျယ်နိုင်သေးတာပေါ့ကွယ်၊ ငါလို ကြုံသွားတော့မှ နင်က ငါ့ထက်ပိုပြီး နင့်ချစ်သူအပေါ် ကြောက်ရမယ်”

ဟု ဆိုပြီး နီနီကို လက်ကာနှုတ်ဆက်ကာ ရုက္ခ တိုက်ခန်း လှေကားထစ်ကနေ မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းတွေနှင့် သူ့ကားဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့တော့သည်။

သူက ရုက္ခ သွက်သွက်လျှောက်လာတာကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ပြီး ကားတံခါး ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ပေးကာ ...

“ဘယ်လိုပုံစံ ဖြစ်လာတာလဲ ... ဒရောသောပါးနဲ့”

“အဲဒီလို မေးရမှာက ငါ၊ ဟွန်း ... ခဏလေးတောင် သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ဟိုမှာ သူငယ်ချင်းလည်း ရှိတယ်၊ ရှင် အဲဒီလို

ကြပ်ကြပ်စိတ်တုံ့ပြု သူ့ကို သူငယ်ချင်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ခုတ်တည်းက မျက်မှန်းကျိုးနေတာ”

“သူ မျက်မှန်းကျိုးတာ ငါက ဂရုစိုက်စရာလား၊ နေပါဦးမင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီအဝတ်အစားမျိုးကို ဝတ်လာရတာလဲ၊ ဒီဂါမီက ကလေးလည်းဆန်တယ်၊ ကြည့်ရတာ ကလက်လည်း လက်တယ်၊ ရုံးကို ဒီလိုပဲဝတ်သွားလား၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို ခုတ်တည်း အဝတ်အစားတွေကို ရုံးသွားရင် မဝတ်မိစေနဲ့”

“ဟင် ... အဝတ်အစားဝတ်တာကအစ ရှင်က လျှောက်ပြောနေတယ်၊ မှာကတ်သွားတော့ ဒီဂါဝန်မဝတ်ပါဘူး၊ ထဘီနဲ့ စကတ် ဝတ်တာပါ၊ ကဲ ကဲ ... အဝတ်အစား ဝတ်တာကအစ လျှောက်ပြောနေတယ်၊ ပြော ... ရှင်က ဘယ်အဝတ်အစားကို ဝတ်စေချင်သလဲ ဒီဂါဝန်မျိုး နောက်မဝတ်ရတော့ဘူးလားဟင်”

“မှာကတ်မှာ မဝတ်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဘာမဝတ်နဲ့၊ ဘာမစားမိတော့ မဝတ်ပင်ပါဘူး ... ဘာဝတ်ဝတ် ရပါတယ်၊ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို သိပ်လှနေတော့ မှာကတ်မှာက ဟိုခွေးသူခိုးကြီးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဒီကောင်ကြီး မျက်စိပသာဒ ခံနေမှာမို့လို့ ... အဲဒါကြောင့်ပါ၊ မိလှတာပဲ ... ကိုယ့်ချစ်သူလေးက”

“မပိုပါနဲ့၊ လျှောက်ပြီးပြောနေတာ၊ လူတောင် နေစရာမရှိဘူး၊ ဝတ်တော့လည်း ဝတ်လို့၊ စားတော့လည်း စားလို့ ပါဦးမယ် ကျေနပ်ပါတယ်နော် ... ရှင်မကြိုက်ရင် ဒါမျိုးဝတ်စုံ မဝတ်

www.burmeseclassic.com

တော့ပါဘူး”

“ဝတ်ပါ ... လှသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စကတ်ကျပ်ကျပ်တွေ နောက်ကွဲတွေ၊ ဘောင်းဘီအသားကပ်တွေ၊ အင်္ကျီလည်ဟိုက် ကျယ်တွေ၊ အတွင်းကြိုးပေါ်တွေ လုံးဝမဝတ်နဲ့ကွာ”

“အင်းပါ အင်းပါ ... အခု ဘယ်ကိုသွားကြမလဲဟင်”

“ဘုရားကို အရင်သွားမယ်၊ ပြီးတော့မှ စားသောက်ဆိုင်မှာ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စ ဆွေးနွေးမယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

နက္ခတ္တ အနွေးထွေးဆုံးမျက်လုံးတွေနှင့် ရုက္ခကို ပြန်ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကားကို ကျေကျေနပ်နပ် မောင်းထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ရုက္ခက နက္ခတ္တရင်ခွင်အစပ်မှာ ခေါင်းကလေးဖြုတ်ပြီး နက္ခတ္တနှင့်လက်ထပ်ဖို့ ဆွေးနွေးရမယ့်ကိစ္စကို ကြိုတင်စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့ရပြီး သူ့ကို ဒီနှစ်ထဲမှာပဲ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရမလား ဒါမှမဟုတ် ရှေ့နှစ်မှ လက်ထပ်ရမလားဆိုသည့် အတွေးတွေ ဘုရားရောက်တာတောင် မသိလိုက်ရသည့်အထိ သတိလွတ်သွားခဲ့သည်။

“ကဲ ... ဘုရားကိုရောက်ပြီဗျာ၊ ဘာတွေပျား ယဉ်နေလဲ”

“ဟင် ... ဘာမှမယဉ်ပါဘူး၊ ဘုရားကိုရောက်တော့လည်း စိတ်တွေ လန်းဆန်းသွားလိုက်တာနော်”

“အင်း ... ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ရောက်ရင် လိုရာဆုတောင်း”

“ဘယ်ဆုလဲ”

“ယောက်ျားပြန်ပြန်ရပါစေဆု”

“သွား ... နက္ခတ္တနော်”

“အင်း ... ဓာတ်လှေကားနဲ့ မတက်ဘူး၊ ဒီအတိုင်း တက်ပါ၊ ဒါမှ သဘာဝကျတာ”

စကားတပြောပြောနှင့် နက္ခတ္တ ရုက္ခလက်ကိုဆွဲပြီး ဘုရားရင်ပြင်ကို တက်လာကြချိန်မှာ ဘုရားရင်ပြင်ကနေ ပြန်ဆင်းလာသည့် ဘုရားရင်ပြင်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရုက္ခမျက်လုံးတွေ ကြောင်ငေးသွားသည်အထိ ရင်ခန့်ထိတ်လန့်သွားရသည်။

မြတ်စွာဘုရား ...

တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းလေရဲ့ ...။

ဦးဇော်နှင့် မထင်မှတ်ဘဲ အခုလို ဘုရားပေါ်အဆင်း ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်အတက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပက်ပင်းတိုးသွားသည့်အဖြစ်က ဘုရားကို ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့မရတော့ပြီမို့ ရုက္ခက ရုက္ခကို အပြုံးပြန်ချိ မျက်လုံးတွေနှင့် နှုတ်ဆက်လာသည့် ဦးဇော်ကို သူကြိုက်သည်၊ ကြိုက်သည် အပထား၊ အပြုံးတစ်ခုနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါတော့သည်။

“ဦးဇော် ... ဘုရားကို လာတာလား”

“အေး ... မင်းတို့ရော ဘုရားလာဖူးတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

၁၆၆ ရှင်မိထယ်

ရုက္ခစကားကို ဆုံးအောင်တောင် ပြောခွင့်မရလိုက်ဘူးနုက ရုက္ခကို မျက်နှာတည် မျက်နှာထားနှင့်ကြည့်ပြီး ရုက္ခ ထာမောင်းကို ပြုတ်ထွက်မတတ်ဆွဲပြီး တက်သွားတာက ရုက္ခရင်နှင့်ခနဲ ခံစားကြေကွဲသွားခဲ့ရလေသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ကြည့်လင်ကျေနပ်မှု မရှိတော့ဘူးလူရှေ့သူရှေ့မရှောင် ရုက္ခကို အနိုင်ကျင့်ပြတာ ရုက္ခစိတ်ထဲမှာ တော်အခံရခက်သွားခဲ့တာမို့ ဘုရားကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်သည့်အချိန်အထိ သူ့ကို ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့။

အဲဒီလို ရုက္ခ စိတ်ဆိုးသွားပြီး သူ့ကို ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ သူက ခနိုးခနွဲ ပြောလာသေးသည်။

“ဟ ... နှုတ်ဆိတ်လှချည်လား။ ဘာလဲ ... ပြန်တွေ့လို့ရလို့ အလွမ်းပိုသွားပြီထင်တယ်”

“ငါ့ကို မခနွဲပါနဲ့ နုကရ၊ ငါလေ နင့်ကို အရင်က စိတ်ဆိုး နှင်နှဲငါ ခဏခဏ ရန်ဖြစ်နေမိမှာပဲ”

“ဒါကတော့ မင်းအပြစ်နဲ့မင်း ခေါင်းငုံ့ခံနေရတာပဲ။ ငါကပြစ်ဆိုလို့ မြူတစ်မှုန်တောင် လုပ်မထားခဲ့ဖူးဘူး”

ရုက္ခ သူ့ကို နာကျင်စွာ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“စကားကောင်းကောင်း ပြောကြစို့ နုက၊ ဒီမှာ နုက ... ကို ငါ သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့လည်း မခံစားရဘူး”

ပြီး နင့်ကိုလည်း သည်းခံသလို သိပ်ချစ်တာတွေလည်း ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ နုက ... ငါတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆက်မယ့်ခရီးဟာ နားလည်မှု ရှိမှန်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားမလည်ဘဲ အရင်က အပြစ်ကို လက်ထောက်ပြပြီး အထင်သေးနေမယ်ဆိုရင် နှင်နှဲငါလမ်းခွဲကြမှာပဲ။ အဲဒီလို လမ်းခွဲမယ်ဆိုရင် နှင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ဟ ... မင်းက ငါ့ကို စိန်ခေါ်တာလား”

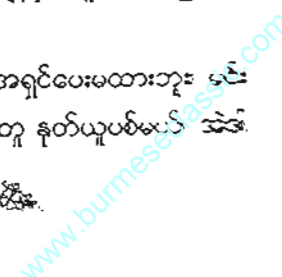
“မခေါ်ပါဘူး”

“အင်း ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း twist ငါ့ကိုလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပြီ ထင်တယ်။ အေး ... မင်းက သိချင်တယ်ဆိုတော့ ကိုယ်ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို ပြောပြရတာပေါ့ကွာ။ တကယ်လို့ မင်းက ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ ပြစ်ချက်တစ်ခုကို လုပ်လို့ ကိုယ် မင်းကို အရမ်းမုန်းတီးသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ လုံးဝမပေါင်းရမယ့်အဖြစ်အထိ နာကြည်းသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်”

သူ့မျက်လုံးတွေ ပြောရင်းနှင့် စိမ်းကားအေးစက်သွားသည်မှာ ရုက္ခ နှလုံးသားတစ်အုံလုံး ကြွတက်သွားမိသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ရုက္ခ ရင်နှင့်ကြေကွဲ ခံစားလိုက်ရချိန်မှာ သူ ဆက်ပြောလာသည့် စကားက ...

“ကိုယ် မင်းကို လူ့လောကမှာ အရှင်ပေးမထားဘူး မင်းကို လူ့လောကထဲကနေ ငါ့အသက်နဲ့ထပ်တူ နုတ်ယူပစ်မယ် ဆိုတာပဲ”

ကိုယ် မင်းကို မုန်းမယ်ဆိုတဲ့နေ့ရဲ့ အဖြေပဲ”

သူ့စကားသံထဲတွင် သူ တကယ်ရဲရဲဝံ့ လုပ်ဆောင်မည် ဆိုသည့် အားပါသဖြင့် ရုက္ခ သူ့ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အကြာ ကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူက ရုက္ခကို စူးရှစွာ ပြုံးပြလိုက်လျှင် ရုက္ခ နိုင်တွေ ငေးမောသွားရသည်။

သူ့ကိုလည်း ရင်ထဲက စကားတွေကို အဆွေးသံနှင့် ပြောမိသွားခဲ့သည်။

“ဒါဆို... နင်က သိပ်ရက်စက်တဲ့သူပဲ၊ ငါ အခုပြောတာ က မမြင်ရတဲ့ကံကြမ္မာကြောင့် တို့နှစ်ယောက် အဆင်မပြေ ထပ်ဖြစ် ဦးမယ်ဆိုရင် ပြောတာပါ။ ငါက ချစ်သူအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မရက် စက်တတ်ဘူး၊ နင်သာ ရက်စက်တာ”

“ရက်စက်တယ်ပဲပြောပြော၊ ဘာပြောပြော... ငါကတော့ ငါ့ကိုစွန့်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားမယ့်ချစ်သူကို အရှင်မထားဘူး”

ရုက္ခ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရသည်။ သူက တကယ်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောနေတာပင်။ သူ့စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်အောင်လည်း သူမက အတိတ်နိမိတ်မရှိ ပြောခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည်။

ဟား... ဒီပါးစပ် ဘာဖြစ်လို့ နိမိတ်မရှိတာတွေ မေးမိပါ လိမ့်။

မေးမိပြီးခါမှ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် အပြစ်တင်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို

ထက်ပဝါးနှင့် ခပ်ဖိစိအုပ်ကာ ...

“အမယ်လေး... ကြောက်လိုက်တာ၊ နင် ကြိမ်းဝါးပုံကြီး ဆို နှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကြိမ်းတာလဲ၊ ငါ ကြောက်လိုက်တာ၊ ညကျ အိပ်မက်တောင် မက်မယ်၊ ငါလေ နှင်ကိုသိပ်ချစ်တာပဲ၊ နင် ဘယ်လောက်ပဲ ချိုးနှိမ်ပြောပြော၊ ငါ့ကို ဘယ်လိုပဲ ထိခိုက်ပြောပြော နှင်လွှတ်ပါတယ်၊ ရှင်ကရော ငါ့လိုချစ်ရဲ့လား”

“လူလည်မလေး၊ ကျုပ်မှာ အပြစ်မရှိဘူးနော်၊ မင်းမှာသာ အပြစ်ရှိတာ၊ ကြပ်ကြပ်သတိထား... ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်၊ နီယဲ့ချစ်သူကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ထွက်လာတဲ့ ရင်ထဲကအဖြေ စာတော့ နံပါတ်တစ် ရုက္ခမေကို သဝန်တိုခြင်း၊ နံပါတ်နှစ် ရုက္ခမေ ဆို ချုပ်ချယ်လွှမ်းမိုးခြင်း၊ နံပါတ်သုံး ရုက္ခမေကို ဒီနှစ်လအတွင်း ထက်ထပ်လိုခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟယ်... ဆိုင်ထဲမှာ အာလုတ်သံကြီးနဲ့ အော်ပြောနေ ထာ နှင် မရှက်ဘူးလား”

သူ့အသံကျယ်ကျယ်ကြီးကို သူကတော့ မပြောတတ်၊ ရုက္ခ စာတော့ လူတွေကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် ကြည့်လာခဲ့တာကို အရှက် ကြီးပြီး မျက်နှာလေးကို ဆံပင်ဆွဲအုပ်ကွယ်ပစ်ပြီး သူ့ကိုလည်း အရှက်သည်းစွာ ပြောလိုက်မိတော့သည်။

သူကတော့ ရုက္ခ ရှက်သွားတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ...

“ဘာလို့ ရှက်ရမှာလဲ... ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်ပြောတာပဲ၊

ဒါနဲ့ဆို လက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားတာ ဒုတိယမြောက်နေ့၊ ဒုတိယမြောက်ရက် ခုနစ်သံပေါ့၊ ဟား ဟား ... ကဲ ပြော ... ဒီနှစ်လအတွင်းမှာပဲ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ကျွန်မ သဘောတူပါတယ်လို့”

“အင်း ... ဒီနှစ်လအတွင်း လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ကျွန်မ သဘောတူပါတယ်”

သူမက စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ပြီး မျက်လုံးကလေး နှိပ်ချပြီးမှ ပြောလိုက်တော့ သူ့အမူအရာကို မမြင်ရတော့ဘဲ သူ့စကားသံကိုပဲ ခံစားသိရှိလိုက်ရသည်။

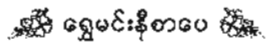
“အိုခေ ... ဒါဆို ကိုယ်တို့ နေ့ကောင်းရက်သာရွေးပြီး အိမ်မှာပဲ မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ကြမယ်နော်၊ ဟိုတယ်တို့၊ ဘာတို့အကုန်ကိုယ့်အနေနဲ့ အဲဒီလောက်ကြီး မေမေ့ကို မပူဆာရဲတော့ ရုက္ခ နှစ်လည်ပေးပါနော်၊ ဟင် ... ရုက္ခ”

သူက အသနားခံသည့် အသံလေးနှင့် တောင်းခံလာတော့လည်း ရုက္ခက နဂိုကတည်းက သူ ဘာပြောပြော ခေါင်းညိတ်လက်ချင်နေသည့် မိန်းမပီပီ သူ့ကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်မိပါတော့သည်။

“အင်းပါကွယ် ... မောင့်သဘော၊ မောင့်စိတ်ကြိုက်”

“ဘယ်လို၊ ဘယ်လို ... ပြန်ခေါ်ပါဦး၊ နားအရသာရှိလို့တာ”

“မောင်”

“အင်း ... ထပ်ခေါ်ဦးကွာ၊ မဝသေးဘူး”

“မြောင်း”

“ဟားကွာ ... ဟား ဟား၊ ကဲ ... မြောင်းဦး”

“အား ... နက္ခ”

ရုက္ခ နားတစ်ဖက်ကို ခပ်နာနာ လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။ နက္ခ လုပ်ရပ်တွေက ဆိုင်ထဲက ချစ်သူစုံတွဲတွေကို ပြုံးစိစိဖြစ်သွားသည် အထိ နက္ခလုပ်ရပ်ကို သဘောကျသွားပေမယ့် ရုက္ခကတော့ အရှက်ကြီးရှက်ပြီး မျက်နှာလေးကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကာ ခေါင်းလေးငိုက်ချပစ်လိုက်မိပါတော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ သူကတော့ ရုက္ခကိုကြည့်ပြီး ဟဟားဟား ရယ်မဆုံး သဘောကျသွားခဲ့လေသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ လမ်းဘေးက ထီးအမိုးလေးနှင့် မိုးထားသည့် အအေးဆိုင်ကလေးမှာထိုင်ပြီး နှစ်ယောက်သား တစ်လခွဲလောက် လိုသေးသည့် မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် လေရိုက်ဖို့ အားယူလိုက်ကြသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ မောင်က အအေးပုလင်းတွေမှာပြီး ပိုက်တံ လေးနှင့် ရုက္ခပါးစပ်နားတေ့ကာ စုပ်သောက်စေလိုက်ပြီး ပြုံးစိစိ မျက်နှာပေးနှင့် မချိုမချင်ကြည့်ကာ ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်လိုက်သဖြင့် ရုက္ခ က မကျေမနပ် နှုတ်ခမ်းစုသွားရလေသည်။

သူ့ကိုလည်း မကျေမနပ် မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်ရင်းက “အဲဒီ အအေးဆိုတဲ့အသံ ကြားတာနဲ့ ငါ မောင်ကို အမြင် ကတ်တယ်၊ ငါ့ကိုများ လူတွေကြားထဲမှာ အရက်ခွဲရက်လိုက်တာ၊

ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလို အရက်ခွဲတာ၊ မောင် ဘာတွေအရသာတွေ့သွားလဲ၊ ကဲ...ပြော”

“မင်းက အဲဒီကိစ္စအတွက် မကျေနပ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျေနပ်မလား”

“ဒါဆို မင်းလုပ်ရပ်ကရော ပုံစံကျလို့လား”

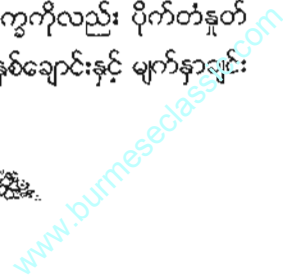
တစ်လုံးချင်း ရိုက်စစ်သလို မေးလာသည့် မောင်စကားကို ရုက္ခ ဘာမှပြန်မဖြေမိဘဲ နှုတ်ခမ်းကိုပဲ တင်းတင်းစွဲပစ်လိုက်သည်။

“ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်မို့လို့ အဲဒီလောက်အထိ ပညာပြတာ၊ နောက်ကို ကိုယ် မကြိုက်ဆုံးက မိန်းမဂုဏ်သိက္ခာမရှိ အနိမ့်ကျဆုံး ဖြစ်အောင် ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုယ် ပစ်စလက်ခတ် လွှင့်မပစ်ပါနဲ့၊ နောက် ပြီး ကျားကိုလည်း သွားပြီး မကစားပါနဲ့၊ ကိုယ်က သားကောင်ဖြစ် နေရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားကစားလို့ မရဘူးကွာ၊ ကဲ ကဲ... ကိုယ် တို့ ဒီအကြောင်းတွေ ဆက်မဆွေးနွေးတော့ဘူးကွာ၊ လှပတဲ့ ခေါင်း စဉ်ကို ပြောင်းတမ်းကြစို့”

“မောင်က ဘာခေါင်းစဉ်တပ်ချင်သလဲ”

“ရင်ခုန်မြူးကြ သံစဉ်ကမ္ဘာ”

ပြောပြောဆိုဆို မောင်က ရုက္ခသောက်တဲ့ ပိုက်တံလေးနှင့် ယှဉ်လျက် သူ့ပိုက်တံလေးကို ဆွဲယူပြီး ရုက္ခကိုလည်း ပိုက်တံနှုတ် ခမ်းတေ့စေကာ တစ်ပုလင်းတည်းနှင့် ပိုက်နှစ်ချောင်းနှင့် မျက်နှာချင်း ရိုက်သွားကြတော့သည်။

မျက်နှာချင်းကပ်မတတ် ဖြစ်သွားသလို ရင်ခုန်ဖြူးကြွသွား
သည် ခံစားချက်ရီရီ မျက်လုံးတွေနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်
ယောက် ရင်ခုန်မက်မောစွာ စိုက်ကြည့်နေကြပြီး အတော်ကြီးကြာမှ
မောင်က ရုက္ခပါးလေးကို တစ်ချက်ဆွဲဖျစ်ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်
သည်။

ပြီးတော့ ပါးစပ်ကလည်း ရှက်စဖွယ် ပြောလိုက်သေးသည်။

“ကောင်းလိုက်တာ”

“အို ... ဘာကောင်းတာလဲ”

“ဟဲ ဟဲ ... ရင်ခုန်လို့”

“ဟင်းနော် ... စကားပြောတာ ကြည့်ပြော၊ ငါ ယောက်ျား
ဆိုပြီး အသားယူမယ် မကြံနဲ့”

“ဟာ ... အသားတော့ ဘယ်ယူတော့မလဲကွ”

“ဘာလဲ ... မောင်နော်”

“ဟွန်း ... တစ်ကိုယ်လုံးယူ အား ... သေပါပြီဗျ ... ဟီး
ဟီး”

“ဟယ် ... အရှက်မရှိလိုက်တာ၊ လူတွေ ကိုပေါ့ရဲ့”

“အင်း ... ကိုပေါတို့အချစ်တွေဟာ အဲဒီလိုပါပဲကွာ”

သူက သူ့စည်းချက်နှင့်သူ ခေါင်းတယမ်းယမ်းလုပ်ပြီး ရုက္ခ
မျက်နှာကို အချစ်ရိုးတွေဝေစွာ စူးရီရီကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်တာကို
ရုက္ခက ရင်ခုန်ရုန်းကြွရကာ မျက်ဝန်းတွေကို ခေါင်းငုံ့မျက်နှာလှဲပစ်

ဆိုက်တော့သည်။

အဲဒီလို ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည့် အချိန်မှာပဲ သူက ကြည်လင်
ရွှင်ပျသည့် အသံဖြူးဖြူးကြီးနှင့် ...

“ဝေး ... နံပါတ်မှာတစ် လက်ထပ်ချင်တာ၊ အချစ် ...
အချစ်ကြောင့် မောင်တို့နှစ်ယောက် နောက်တစ်လခွဲလောက်ဆို လက်
ထပ်တော့မယ် ... ဟုတ်တယ်နော် ရုက္ခ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ် ... တကတဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေ
နှုန်းကို မသိဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ ... ပျော်ဖို့ကောင်းလို့ပါကွယ်”

“ပျော်ပါ ပျော်ပါ ... နေစရာမရှိအောင် ပျော်ပါ”

“ပျော်တယ် ပျော်တယ် ... နေစရာမရှိအောင် ပျော်တယ်၊
ဒါပေမဲ့ ဟိုခွေးသူခိုးကြီးဆီမှာ ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ်မလုပ်ရတော့ဘူး။

ငါ မင်းကို အဲဒီလူကြီးနဲ့ လုံးဝစိတ်မချဘူး”

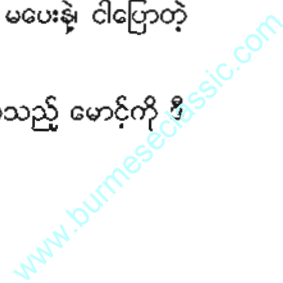
“ဟာ”

“မဟာနဲ့ ... ငါပြောတာကို လက်ခံ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး
ငါ အလုပ်ထွက်တော့”

“လက်ထပ်ဖို့ တစ်လခွဲလောက် လိုသေးတာပဲ မောင်ရယ်”

“လိုလိုကွာ ... ငါ့ကို လျှောက်လွှဲချက် မပေးနဲ့၊ ငါပြောတဲ့
စကားကို Yes (or) No”

ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားနှင့် မေးလာသည့် မောင်ကို ဒီ

တစ်ကြိမ်တော့ ဘယ်လိုမှ ဖိလာလုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ပြီမို့ ရုက္ခ
ခေါင်းညှိတ်လက်ခုံလိုက်ရတော့သည်။

“အင်း... Yes... Yes ပါသတဲ့ရှင်”

“ရော”

မထင်မှတ်ဘဲ မောင်က သူ့လက်ခုံကြီးကို ရုက္ခနှုတ်ခမ်း

ထိကပ်လာခဲ့တာမို့ ရုက္ခက အံ့သြသွားကာ ...

“ဟဲ့ ... ဘာလဲ”

“Yes လေ၊ လျှာနဲ့”

“ငါ့များ ဘာအောက်မေ့နေသလဲ”

“ခွေးသူ့ခိုးမလေးရဲ့ မအောက်မေ့ပါဘူးကွ ... ဟား ဟား”

မောင်က အလွတ်လပ်ဆုံး မျက်စိနှစ်လုံးပိတ်အောင် အော်
ရယ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ရုက္ခတို့နှစ်ယောက် အပျော်တို့
ဖျက်မယ့် လူတစ်ယောက် ရုက္ခတို့အရှေ့ကို တည့်တည့်ရောက်လာ
တာဖြစ်သည်။

“ဟာ ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံးစုံတွဲပါလား”

“ဟင် ... ဦးဇော်”

ဦးဇော်က အကြင်နာမျက်လုံးတွေနှင့် နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြီး
နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် ရုက္ခက အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ ဦးဇော်
ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဦးဇော် ... ဘယ်ကလုည့်လာတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ကိုယ်လည်း မင်းတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်
တော်တော်ပျော်သွားတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် အခုလို သင့်သင့်
တင့်တင့် ပြန်ဖြစ်သွားတော့ ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကို မင်း
ချစ်သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦး”

ဦးဇော် တောင်းဆိုလိုက်တော့မှ ရုက္ခ မောင့်ကို အလန့်တ
ကြီး မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ အေးစက်စက် မခိုးမခန့်
အောင်မျက်လုံးတွေက ဦးဇော်ကို တစ်ခုခု အနိုင်ယူပြောပစ်တော့မည်
မို့တာကို ရုက္ခ အသက်မရှူမိဘဲ သိနားလည်လိုက်ချိန် ... ထင်
တည့်အတိုင်းပင် မောင်က အကြမ်းဆုံးစကားလုံးတွေ သုံးချပစ်လိုက်ပြီ
ဖြစ်သည်။

“ရုက္ခ ... ကိုယ် အလိုမရှိဆုံး အရာက လူကြီးလူကောင်း
အန်ဆောင် မျက်နှာဖုံးစွပ်နဲ့ စကားပြောဖို့ပဲ နားလည်လား”

မောင်ပြောလိုက်တဲ့စကားကို ...

“ဟာ ... အသားလွတ်ကြီးပါလား ကိုယ့်ညီရာ၊ လူလူချင်း
လူမှုရေးရှိတယ်လေ၊ မင်းက တယ်ပြီး ဆက်ဆံရေးခက်ပါလား။

အေးလေ ... လူငယ်ဆိုတော့လည်း ချစ်သူအပေါ် သဝန်တိုစိတ်
သွေးက ဖုံးလွှမ်းပြီး အမှားတွေ ဖြစ်တတ်ကြတယ်၊ ကိုယ်က ကမ္ဘာ
ပေါ်မှာ မင်းတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို အလိုက်ဖက်ဆုံးလို့ ဂုဏ်ယူပေး
တာ၊ မင်း ရုက္ခအချစ်ကို ရတဲ့အတွက် သိပ်ကုသိုလ်ကောင်းတယ်
ဆိုလို့ပါ”

“ဒီထက်ပိုပြီး ကုသိုလ်ကောင်းတာကို ခင်ဗျား သိချင်သေးလား။ မကြာခင်ပဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်တော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် ဂုဏ်ယူတယ်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားကို Thank”

“အေးကွာ ... ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း”

မောင်က ဦးဇော်ထံ လက်ကမ်းပေးလိုက်သဖြင့် ရုက္ခမယုံနိုင်အောင်ဘဲ အံ့ဩသွားရပါသည်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးဇော်က ကမ်းပေးသည့် မောင်လက်ထဲ ပြန်လည်ဆုပ်အကိုင် ဦးဇော်ဆုပ်ကိုင်လာသည့်လက်ကို မောင်ရိုင်းပျရွာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး မျက်အိမ်တစ်ဖက် စုတူပစ်ကာ ...

“ဆောရီးပဲ”

ဟုဆိုပြီး ရုက္ခကို လက်ဆွဲကာ ကားပေါ်တက်ပြီး ကားတစ်စီး တရကြမ်း မောင်းထွက်သွားပါတော့သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ အခုလို ရိုင်းပျလွန်းသည့် မောင်အပြုအမူတွေကို ရုက္ခ အံ့ဩလွန်းလို ဘာစကားမှကို ဆက်မပြောနိုင်တော့တော့ပါ။

ရုက္ခက အံ့ဩပြီး ဘာစကားမှမပြောနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဦးဇော်ကတော့ ကျားကြီးပီပီ ကွဲမြီးတိုပြီး အမြီးတယမ်းယမ်းဖြစ်ကျန်ခဲ့တော့ သေချာသွားပါသည်။

ဦးဇော်ထိုင်သောရုံးခန်းသည် လေးလွှာမြောက် အပေါ်ဆုံးထပ်ဖြစ်ကာ အခန်းတစ်ခုလုံးကို ရုံးခန်းအဖြစ် သုံးထားသဖြင့် အတော်တူယပြန်ပါသည်။

ဒီရုံးထဲကို သုံးလေးခါလောက် ရောက်ဖူးခဲ့သဖြင့် ရုက္ခအတွက် ဒီရုံးခန်းအပြင်အဆင် တောက်ပသစ်လွင်ပုံက မဆန်းကြယ်တော့ပါ။

သူဌေးရုံးခန်းပီပီ စပါယ်ရှယ်ခင်းထားသည့် မြစ်မ်းရောင် ဆောက်တောက် ကော်ဖောက ရုက္ခ မှန်တံခါးဘုသီးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်ဆိုရင်ပဲ အေးမြစွာကြိုဆိုလိုက်သလို နိုင်ငံခြား တီးလုံးသံမြိုင်မြိုင်က ရုက္ခစိတ်ကို ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်းမသိအောင် ဆွဲလောင်

www.burmeseclassic.com

၁၇၀ ရှင်မိထယ်

ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ဒီအချိန်မှာ ရုက္ခ စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်ပြီး ရုက္ခဝင်လာတာကို ရီထွေထွေမျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် တရူးတနင်းစိုက်ကြည့်ပြီး စီးကရက်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မဲစွာနေသည့် ဦးဇော်တို့ငေးအကြည့် ... မတည်မပြုံးမျက်နှာထားကြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်ကြီးဆိုလိုက်သည်က ရုက္ခရင်ကို မွန်းခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကဲ ... ထိုင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရုက္ခ”

ရုက္ခကို သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာရှည်ကြီးမှာ လက်ညှိုးညွှန်ထိုင်စေပြီး ခပ်တည်တည်မေးလာသည်ကို ဦးဇော်ကို ရုက္ခ အားနာသွားရကာ ခေါင်းကလေးငုံ့ပြီး ခပ်တိုးတိုးလေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဦးဇော်က ကျွန်မခွင့်ယူတာကို ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးလားဟင်” အတန်ကြာ ငြိမ်နေပြီးမှ ...

ဦးဇော်ကို အားကိုးသည့်မျက်လုံးတွေနှင့် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဦးဇော်က ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး ဝေခွဲရခက်သော အပြုံးမျိုးပြုံးကာ ...

“ခွင့်မပြုဘူး၊ ခွင့်ပြုတာထက် ကိုယ်သိချင်တာ မေးမလို့သာ ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်ရက်ရှည်ယူရတာလဲ”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မကို သူက ဦးဇော်မာကတ်မှာ အလုပ်မလုပ်ခိုင်းတော့ဘူး၊ ကျွန်မနဲ့သူကလည်း နောက်တစ်လခွဲလောက်ဆို

လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတော့ သူ ထွက်ခိုင်းစေချင်သလို ကျွန်မက ထွက်သေးဘဲ ကျွန်မ လက်မထပ်ခင် တစ်လခွဲကို ခွင့်ယူကြည့်လိုက်တာပါ။ လက်ထပ်ပြီးရင် အလုပ်ပြန်ဆင်းမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ ဦးဇော်က ခွင့်မပြုဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မ အလုပ်ကနေ အပြီးထွက်ချင်လိမ့်မယ်”

“ဪ ... မင်းချစ်သူက ကိုယ်မာကတ်မှာ မင်းကို အလုပ်မလုပ်စေချင်တော့ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ဦးဇော်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချမတ်တတ်ထရပ်ပြီး သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲ ထိုးချေကာ ရုက္ခထိုင်သည့် ဆိုဖာခုံကြီးအနားမှာ တိုးရပ်လိုက်သည်တွင် ရုက္ခ ဦးဇော်ကို အားနာလွန်းလို့ ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့လိုက်တာက သူ့အတွက် ခွင့်ကြီးကြီးမိသွားရလေတော့သည်။

ရုတ်တရက် ရုက္ခနာခေါင်းဆီသို့ မွေးပွဲတဘက်ကြီးဖြင့် ပိတ်ချလိုက်တာကိုပဲ နောက်ဆုံးသိလိုက်ရကာ နာခေါင်းထဲသို့ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ကြီး တိုးဝင်သွားတာကို နောက်ဆုံးသိလိုက်ရပြီး ရုက္ခ အမှောင်ကမ္ဘာထဲသို့ ပစ်ကျသွားလေတော့သည်။

အဲဒီအမှောင်ကမ္ဘာကြီးက ဦးဇော်ရင်ခွင်တစ်ခုဆိုရင် ရုက္ခသည်မြေပျက်မတတ် ရူးသွားရတော့မှာဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရုက္ခ ကောင်းကောင်းသတိရလာသည့်အချိန်မှာတော့ ရုက္ခကို သားမယားတစ်ယောက်လို ဝိုင်ဝိုင်နိုင်နိုင် စိုက်ကြည့်နေသည့်သူ့ကို ရုက္ခ သွေးရှူးသွေးတန်း ဆေးလိပ်ပြာခွက်နှင့် ကောက်ပေါက်ပြီး ...

“လူယုတ်မာ ... ရှင်ကို ကျွန်မ သတ်ပစ်မယ်”

ဟု ကြိမ်းကာ သူ့ရုံးခန်းထဲက ကမူးရှူးထိုး ပြေးထွက်လာသည့် ရုက္ခသည် တိုက်ခန်းကို ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာတော့ နီနီမသိအောင် စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးထိန်းချုပ်ပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ် ထူနေရရ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ရုက္ခ ဘဝတစ်ခုလုံး ညစ်နွမ်းစုတ်ပြတ်သွားတာကို နီနီသိလို့မဖြစ်။ ရုက္ခဘဝကို ဟိုတစ္ဆေကြီး ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီဆိုတဲ့ စကားကို ရုက္ခ ဘယ်လိုမှ မပြောရက်အောင် ရင်တစ်ခုလုံး ပိတ်မှောင်မွန်းကျပ်ကာ ရုက္ခ တစ်ညလုံး အရူးတစ်ယောက်လို ဆောက်တည်ရာကင်းမဲ့သွားပြီး မျိုသိပ်ထားခဲ့သမျှ ပွင့်ထွက်သွားပါတော့သည်။

အဲဒီနောက် ရုက္ခ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပုံကြည့်ချင်လောက်အောင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အနာကြည်းဆုံး မုန်းတီးသွားရကာ ဆင်ရိုင်းမကြီးတစ်ကောင်လို အခန်းထဲ ကမူးရှူးထိုး လျှောက်ပြေးပြီး စားဖွဲ့ပေါ်မှာ အဆင်သင့်တင်ထားသည့် သနပ်ခါးတုံးကြီးနှင့် မှန်တင်ခုံကို

ပေါက်ချလိုက်ချိန်မှာတော့ ...

‘ခလွမ်း’

ဆိုသည့် ကွဲရှသံများက ရုက္ခနားထဲမှာ စည်မြိုင်သွားလေသည်။

“မှတ်ထား ဦးကိုကိုဖော် ... ရှင်ကို ဒီမှန်စအချွန်နဲ့ကို ထိုးသတ်ပြမယ်”

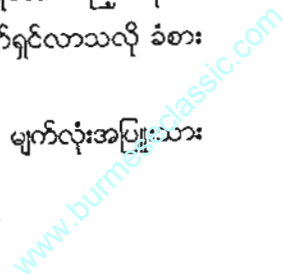
ရုက္ခ တကယ်ရှူးသွားရပါပြီ။ သနပ်ခါးတုံးနဲ့ ပစ်ခွဲလိုက်လို့ လဲကျသွားသည့် မှန်စအရှည်တစ်ခုကို ဆတ်ခနဲကောက်ယူပြီး ရုက္ခက သိုင်းမင်းသမီးလေးလို သွားကျားယားယား တစ်ယောက်တည်း စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

အား ... ဟား ... ငါ ရှူးသွားပြီ။ မောင်ရေ ... ငါ့ကို ကယ်ပါဦး။ ငါ့ဘဝကို ကယ်ပါဦးလို့ ရုက္ခ မိုးပေါ်တက်ပြီး အာခေါင်ခြစ်၍ အော်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

“အား”

ရှူးသွပ်စွာဖြင့် မျက်စိကို စုံလုံးမှိတ်ချကာ မျက်နှာကို အထက်ဖော်ပြီး အာခေါင်ခြစ်အော်လိုက်သည့်အချိန်မှာပဲ အခန်းတံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ဘွားခနဲ အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး နီနီ ရပ်လာသည့်အရိပ်က ရုက္ခကို သေရာသွားတဲ့နေရာကနေ ပြန်အသက်ရှင်လာသလို ခံစားထိုက်ရတော့သည်။

အဲဒီခံစားချက်မျက်လုံးတွေနှင့် နီနီကို မျက်လုံးအပြူးသား

ငေးအကြည့် ...

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အခန်းထဲမှာလည်း မှန်ကွဲစေ့
နဲ့ အော်လိုက်တဲ့အသံကြီးကလည်း နက်လိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ
ရုက္ခ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟယ် ... ရုက္ခ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင်”

အခုမှ ရုက္ခ အိပ်မက်က လန့်နိုးသွားသလို ကယောင်ထဲ
တမ်းဖြစ်သွားပြီး နီနီကို မျက်လုံးကြောင်ကြောင်တွေနှင့် မော့ကြည့်
လိုက်သည်။

နီနီက ရုက္ခ ကြောင်နေတာကိုကြည့်ပြီး ရုက္ခပခုံးနှစ်ဖက်
ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“ရုက္ခ ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ နင့်လူ ဖုန်းဆစ်
နေလို့ ငါလာပြောတာ၊ နင့်ဖုန်းလေ ဗီဒီယိုမှာမို့ ငါ ယူလာတယ်”

“ဟင် ... ဟင် ... ဘာ”

နင့်လူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ (ဟိုခွေးသူခိုးကြီးလား)

“ဘယ် ... ဘယ်သူဆက်တာလဲ”

“ဟာ ... ရူးတော့မှာပဲ၊ ဘယ်သူရှိရမှာလဲ ... နက္ခတ္တ”

“ဪ ... အင်း”

အခုမှပဲ ရုက္ခ အစာနှင့်နေသည့် မလုံးကြီး ဝမ်းတွင်းထဲ

ပြုတ်ကျသွားကာ ပိုပြီး ရင်နှင့်ကြေကွဲသွားရသည်။ ရင်နှင့်ကြေကွဲ
သွားသည့် ရုက္ခရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို နီနီအရှေ့မှာ မယော်လွင်
အောင် ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ပြီး ဝိုင်သံမပါအောင် နီနီ ယုံကြည်လက်
ခံအောင် ဟန်ဆောင်လိမ်ညှာလိုက်ရသည်။

“ငါ ... ငါ ... အိပ်မက်မက်နေတာ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ
မောင်က ... မောင်က ငါ့ကို မချစ်တော့ဘူးတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ငါ
ပေါက်ကွဲပြီး ယောင်ပြီး မှန်ကြီးကို သနပ်ခါးတုံးနဲ့ ပစ်ခွဲလိုက်တာ”

သွားပါပြီ။

ရုက္ခဆိုသည့် မိန်းမသည် မုသာဝါဒီတွေကိုလည်း ပြောင်
ကျကျပင် မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ချစ်သူကို လှည့်စားပြီး လိမ်ညှာ
လိုက်သေးသည်။

ဘာကြောင့်များ ရုက္ခ ဒီလို လိမ်ညှာလှည့်စားမှုကို ခံမင်ခဲ့
ရပါသနည်း။

အဲဒီလို လိမ်ညှာခဲ့တာကို ခံမင်ခဲ့လို့ အခု ယောက်ျားတစ်
ယောက်က ရုက္ခဘဝကို ရစရာမရှိအောင် အနိုင်ပိုင်းရယူသွားပြီဖြစ်
သည်။

အဲဒီလို အနိုင်ပိုင်းခဲ့တဲ့ ယောက်ျားကို ကျောခိုင်းပြီး ရုက္ခ
သိပ်ချစ်သည်ချစ်သူကို ပြန်လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ရုက္ခရင်ထဲမှာ ဘာ
သန့်ရှင်းမှုမှ မရှိတော့သလို ရုက္ခသည် အပျိုစင်မိန်းမတစ်ယောက်
မဟုတ်ခဲ့သည်က မောင်နှင့်ရုက္ခတို့ကြားကို စည်းတစ်ခု ခြားသွားခဲ့

ပြီဖြစ်သည်။

မောင်က သန့်စင်မွန်မြတ်တဲ့ လူပျိုယောက်ျားတစ်ယောက်၊ သူမက ညစ်နွမ်းသွားတဲ့ အပျိုမဟုတ်တော့သည့် မိန်းမတစ်ယောက်။

“ဟဲ့ ရုက္ခ ... ဘာတွေ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတာလဲ၊ ရော့ ... ဒီမှာ ဖုန်း”

“ဟင် ... အင်း”

အခုမှ လက်ရှိအနေအထားကြီးကို သတိရသွားကာ နီနီလက်ထဲက ငွေမှင်ရောင်ဖုန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး အတော်ကြီးကို တုန်လှုပ်သွားရသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနှင့်သွားမှန်းမသိသည့် ခံစားချက်တွေနှင့် ရုက္ခက နီနီမျက်နှာကို မကြည့်တော့ဘဲ နီနီကို ကျောခိုင်းကာ ငြင်းလိုက်မိပါတော့သည်။

“ငါ မဆက်တော့ဘူး၊ အိပ်မက်ထဲမှာ သူက ငါ့ကို ပါးရိုက်ထားတာ၊ ငါ သူ့ကိုနှာတယ်”

“ဟယ် ... ပေါက်ကရ အိပ်မက်တွေမက်နေတာ၊ ဟိုကဖြင့် သည်းသည်းလှုပ် ချစ်နေတာ၊ သွားပြောလိုက်တဲ့ ... ဆယ်မိနစ်ကြာလို့ ဖုန်းဖွင့်နားမထောင်ရင် ကျုပ်တို့တိုက်ခန်းကို အခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ်တဲ့၊ အမယ်လေး ... ကြောက်စရာကြီးနော်၊ နင့်လူ နင့်ကို သိပ်နိုင်စားတာပဲဟာ၊ လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ နင်ဟာ သူ့လက်ထဲက အရပ်တစ်ခုပဲ”

“လက်ထပ်ပြီးရင်”

ဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်းက ရုက္ခနှလုံးသားကို အကြေအကဲ ဆုံး ခံစားချက်ပြင်းသွားရကာ ရုက္ခ အရှားတစ်ယောက်လို မျက်လုံးတလယ်ကလယ်နှင့် ကူရာကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်သွားရသည်။

နီနီကိုလည်း ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ဆက်ငြင်းလိုက်မိသည်။

“ငါ ... ငါမောင်နဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး၊ ငါ ခေါင်းကိုက်လို့ စကားမပြောနိုင်ဘူးလို့သာ ပြောလိုက်တာ”

“ဟဲ့ ရုက္ခရဲ့ ... ခေါင်းမမာနဲ့ နင်ဟာလေ နင့်လူအကြောင်း နှင်အသိဆုံး၊ ညသန်းခေါင်ကြီး မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ ထိုက်ခန်းကို ပေါက်ချလာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဟင်၊ အိပ်မက်ကို များ စိတ်ကောက်တယ်လို့နော်”

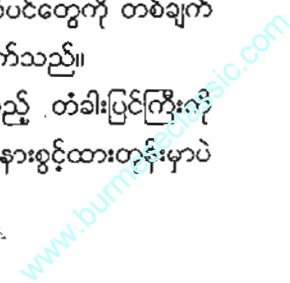
အိပ်မက်တဲ့ ... သွားပြီ။

ရုက္ခလောက် သူတစ်ပါးကို ယုံအောင်လှည့်စားတတ်သည့် မိန်းမက ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကိုယ့်ချစ်သူကို ဘယ်လိုလှည့်စားမှုတွေနှင့် ယုံကြည်အောင် လှည့်စားရမလဲ။

စဉ်းစားစမ်း ရုက္ခမေ ... စဉ်းစားစမ်း။

ရုက္ခက ဖိုးရိုးဖားရားဖြစ်နေသည့် ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်ကြမ်းကြမ်းသပ်ချလိုက်ပြီး စဉ်းစားခန်းဖွင့်လိုက်သည်။

ဆံပင်ကိုသပ်ချပြီး နီနီထွက်သွားသည့် တံခါးပြင်ကြီးကို အငိုဟယ်မဲ့ စိုက်ကြည့်ကာ မောင့်ဖုန်းသံကို နားစွင့်ထားတုန်းမှာပဲ

ဖုန်းလေးက တတူတူမြည်လာတာကို ရုက္ခက ချက်ချင်း ဖွင့်နားထောင်လိုက်ပြီး မောင့်ကို အသံဆွေး အသံမြည်သံမပေါက်အောင် ထိန်းပြီး ပြောလိုက်ရပါသည်။

“ဟယ်လို ... မောင် ... ငါ ပြောနေပြီ”

“ဟင် ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ဆယ့်တစ်နာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်ရှိသွားပြီ၊ ဟင်း ... ဘာလဲကွာ ... မင်းအချိုးက ရက်စက်မှုတစ်စက် ပါပြီလား”

“မောင်”

ရုက္ခ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး တိုးလျှိုပေါက်ပွင့်ထွက်သွားတော့သည်။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်ထိန်းထားလို့မရတော့အောင်ကို နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရတာဖြစ်သည်။

နှင့်စကားက ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ မျက်ရည်မကျမိအောင် ထိန်းလို့မရတော့ဘူး မောင်ရဲ့။

“ဟင်း ... ဘာလဲ ... မင်းအသံက တစ်ပြိုင်အဝေးတစ်နေရာက လှမ်းခေါ်လိုက်သလိုပဲ၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကိုပြောစမ်း”

“ငါ ... ငါ မိုးပေါ်ရောက်နေတယ်”

တကယ်ပြောချင်တာက ငါ့စိတ်နဲ့ငါ့ဝိညာဉ် မကပ်တော့ဘူးလို့ မောင့်ကို တင်ပြချင်တာပါ။

တကယ်ပြောဖြစ်ခဲ့တာက ဒီစကားလုံးပင်။ အဲဒီလို အဆစ်အစပ်မရှိ ပြောလိုက်တဲ့ ရုက္ခရဲ့စကားကို သူက အရမ်းအံ့သြသွား

ဖြင့် ငြိမ်သွားပြီးမှ အံ့သြမှုတွေ လုံးထွေးနေသည့်အသံကြီးနှင့် ...

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာ မိုးပေါ်ရောက်နေတယ်လဲ”

“မောင် ... အခု ဘယ်က စကားပြောနေတာလဲ”

“ဟင် ... မောင့်အခန်းထဲက”

“ဒါဆို မောင် ဝရန်တာကို ထွက်လိုက်၊ ငါလည်း ဝရန်တာကို ထွက်မယ်၊ အခုထွက်လိုက်နော် မောင်”

“အင်း ... အင်းပါကွာ၊ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး၊ ဒီမိန်းမလေးတော့နော်”

‘မောင်ရယ်’ လို့ပဲ ရင်ထဲမှာ မချီတင်ကဲ ရေရွတ်ပြီး စီးကျနေသည့်မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်ကာ အိမ်ရှေ့ဝရန်ဘာဆီသို့ ထွက်ရပ်လိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ မောင်လည်း ဝရန်တာကိုရောက်ပြီလား။

ငါကတော့ ရောက်နေပြီ။ ညသန်းခေါင်ယံအချိန်မှာဆိုတော့ လပြည့်ညလည်းဖြစ်တော့ မိုးကောင်းကင်က ကြယ်ကလေးတွေက တလက်လက်ပေါ့။

အဲဒီကြယ်လေးတွေထဲက အလှဆုံး အတောက်ဆုံး ဝှုပ်ကြယ်ကြီးက ဘယ်သူလို့ နင်ထင်သလဲ မောင်။

အလှဆုံး အတောက်ဆုံး ဝှုပ်ကြယ်ကြီးက ငါပဲပေါ့။

“ရုက္ခ”

“ဟင်”

ရုက္ခ အတွေးတွေက နုက္ခရဲ့ခေါ်သံအောက်မှာ နစ်မြှုပ်
ပျောက်ကွယ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီးမှ ရုက္ခက မမေ့မလျော့ သတိ
ရသွားကာ စီးကျလာသည့် ဝိုးတဝါးမျက်ရည်များနှင့် မြောက်ဘက်
ထီးထီးမှာ တစ်ပွင့်တည်းပြူးပြီး လင်းနေသည့် ဝှုပ်ကြယ်ကြီးကို မော့
ကြည့်ကာ ရင်ထဲက စကားလုံးတွေကို တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်
သည်။

“မောင်”

“ဟင်”

“ဝရန်တာမှာ ရောက်နေပြီ”

“အင်း”

“ဒါဆို မိုးကောင်းကင် မြောက်ဘက်အရပ်ကို မော့ကြည့်
လိုက်စမ်းပါ”

“အင်း... ကြည့်နေပြီ”

“ဘာတွေလဲဟင်”

“ကြယ်တွေ”

“အင်း... မောင် ဝှုပ်ကြယ်ကြီးကို တွေ့လားဟင်”

“အင်း... တွေ့တယ်”

“ဟော... ဟို မြောက်ဘက်ထီးထီးအရပ်မှာ ဝှုပ်ကြယ်ကြီး
အမြဲလင်းလက်တောက်ပနေလို့ သူ့မှာ ပူပင်သောကမရှိဘူး မထင်ပါ
နဲ့ မောင်၊ သူလည်း မျက်ရည်ကျပြီး ငိုတတ်ပါသေးတယ်”

“ဟင်... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မင်းပြောတဲ့ စကား
တွေက ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုကြီးခံစားရမှန်း မသိဘူးကွာ၊ ရုက္ခ...
မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ မင်း ငါ့ကို မကျေနပ်နေတာလား”

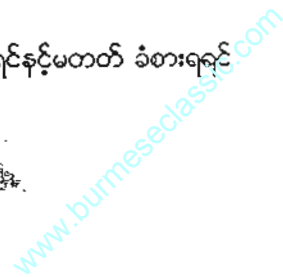
“ဟင့်အင်း... ကျေနပ်ပါတယ်၊ မောင့်အစီအစဉ်အတိုင်း
ငါ အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီ၊ မောင် ကျေနပ်ရဲ့လား”

“ကျေနပ်ပါတယ်၊ မင်းအတွက် အလုပ်တစ်ခု ကိုယ်ရှာနေ
တုန်းပဲ၊ မင်း ဘာမှအားမငယ်နဲ့၊ ဒါပဲ ကိုယ်လိုချင်တာ၊ ကိုယ်တို့
မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်္ဂလာဖိတ်စာအပ်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ရင် ကောင်းမ
လား၊ ကိုယ်ကတော့ ဒီမှာ မင်္ဂလာဖိတ်စာကို Computer နဲ့ စိတ်တိုင်း
ကျ စီနေတာ၊ သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းတာပဲကွာ၊ မင်းနဲ့ တစ်အိမ်တည်း
သာဆို ဘာမှမလိုအပ်တော့ဘူး၊ မင်းကို အရမ်းချစ်တာပဲ... သိ
လား”

“ဘာပြောတယ် မောင်”

ရုက္ခ မခံစားနိုင်တော့အောင် ရင်ပွင့်သွားတော့သည်။ ရင်
ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်လွန်းလို့ မျက်ရည်တွေနှင့် ဝရန်တာလက်
တန်းကနေ ဝှုပ်ကြယ်ကြီးကို မော့အကြည့်... ဝှုပ်ကြယ်ကြီးက ရုက္ခ
ကို လှောင်နေသည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ရုက္ခနည်းတူ
လိုက်ပြီးငိုနေပြီလား။

ဝှုပ်ကြယ်ကြီးရယ်... နင်လည်း ရင်နှင့်မတတ် ခံစားရရင်
ငါ့လို မျက်ရည်ကျမှာပေါ့နော်။

ရုက္ခရင်ထဲမှာ ဘာမှစုစည်းလို့မရအောင် ကြေကွဲမျက်ရည်များနှင့် ရှုပ်ကြွယ်ကြီးကို အဖော်စပ်နေသည့်အချိန်မှာပဲ သူ့ရဲ့ လှိုက်ယင်တုန်ခါသည့် အသံကြီးက ရုက္ခကို ပိုပြီး ရှူးဖျသွားတော့သည်။

“မင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲလို့ပြောတာ ကိုယ့်အနားမှာ အခုမင်းရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွာ၊ နွေးနွေးထွေးထွေးဖက်ထားချင်လို့ သိလားဟေ့၊ နောက်တစ်ခု ထပ်ပြောဦးမယ် ... အသေအချာနားထောင်နေရုံကွာ၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ရုက္ခနဲ့ တစ်ထေရာတည်း တူတဲ့ သမီးချောကလေး ကိုယ်လိုချင်တယ်ကွာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ရုက္ခ တကယ်ကို နားပင်းသွားရပြီဖြစ်သည်။

“အို မောင်ရယ် ... ဒီစကားမျိုး နောက်တစ်ခါ မပြောတော့နဲ့၊ မပြောပါတော့နဲ့နော်”

ရုက္ခ မျက်စိမှိတ်တောင်းပန်ပြီး အသက်ရှူရပ်သွားကာ အရပ်ကြီးပြတ်ပစ်ကျသွားသလို ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်မိသည်အထိ ရုက္ခ ပစ်စလက်ခတ် ကိုယ်ခန္ဓာကြီး လွတ်ကျသွားခဲ့တာကို မောင်က မသိဘဲ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသံကြီးနှင့် ပြောခဲ့လေသည်။

“ဟင် ... လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် ပေးနိုင်မှာပေါ့နော်၊ ဟား ဟား ... ဒီကောင်က လောဘာခပ်ကြီးကြီး”

ဘာခံစားမှုမှမရှိဘဲ အပျော်ရွှင်ဆုံးရယ်မောနေသည့် မောင်စိတ်ဝိညာဉ်ထဲသို့ ရုက္ခ ခဏဝင်ရောက်ခံစားကြည့်ချင်သည်။

အခုလို ပျော်ရွှင်နေတဲ့ မောင်ဘဝထဲသို့ ရုက္ခရဲ့ ညစ်နွမ်း

စုတ်ပဲ့လှသည့်ဘဝကို သမားရိုးကျဖြင့်ပြောလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပြောရက်နိုင်ပါ။ (ငါ နင့်ကို ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ မောင်ရယ်)

“ဟင် ... ငြိမ်သွားလိုက်တာကွာ၊ ပိတ်နဲ့ လုံးထွေးပြီး ရင်ခုန်သွားပြီထင်တယ် ... ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကို သမီးလေး အရင်ဆုံး မွေးပေးမယ် မဟုတ်လားကွာ”

မပြောပါတော့နဲ့ ...

မပြောပါတော့နဲ့ မောင်ရယ် ...

ငါ အသက်ထွက်သွားတော့မယ်။

“ရုက္ခ ... ဟာကွာ ... ကိုယ် စိတ်တိုလာပြီ”

ရုက္ခ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပစ်ပြီး မျက်ရည်တွေ တရဟော ဇီးကျသွားတော့သည်။

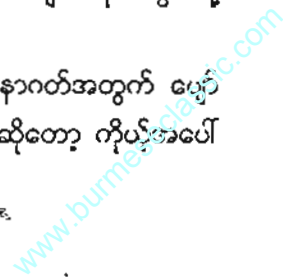
“ဟာ ... ဒုက္ခ”

“အင်း ... အင်း”

“ဘာ ... အင်းတာလဲ”

“မောင် ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ ဖြစ်လာရမှာပေါ့၊ အိပ်ချိန်ရောက်နေပြီ မောင်၊ နင် မအိပ်ချင်သေးပေမယ့် ငါ အိပ်ချင်ပြီ၊ အခုတောင် ဖုန်းပြောရင်းနဲ့ တစ်ချက် တစ်ချက် ငိုက်သွားလို့ နည်းထိန်းထားရတယ်”

“အေးပါကွာ ... မင်းက ကိုယ့်အနာဂတ်အတွက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆွေးနွေးပွဲဝင်တာကို ငိုက်တယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်အပေါ်

၁၉၄ ရှင်မိထယ်

တန်ဖိုးထားမှန်း သိသာသွားပါပြီကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရာ၊ ဂျီမကျပါနဲ့၊ ဒီမှာ ဘာဖြစ်မှန်း
မသိဘူး။ ခေါင်းထဲ အရမ်းမူးပြီး အိပ်ချင်နေတာ၊ ကဲ ကဲ ... မောင်
ဆန္ဒအတိုင်း ရစေရမယ်”

“ဘာကို ရစေရမှာလဲ”

“သမီးလေး”

“ဟေး ... ပျော်သွားပြီကွာ၊ ကတိနော် ... ကတိ
တယ်ကွာ၊ ပျော်ပါတယ်နော် နကွ ပျော်တယ်နော်၊ ဟေ့ကောင်မလေး
ဖုန်းမပိတ်နဲ့ဦး၊ ကောင်မလေးကို မွေးမွေးပေးမလို့ ဟေ့ သိုသို
သိသလိုနော်”

မောင် အပျော်လွန်ပြီး အာရွှင်နေတာကို ရုက္ခရင်ခုန်
မရှိတော့။ သူ့ရဲ့အကြင်နာ အနမ်းတွေကိုလည်း လေနဲ့ဖမ်းပြီး ချွတ်
မကြည်နူးနိုင်တော့ပါ။

အခုချိန်မှာ ရုက္ခဘဝက မောင်နှင့် အကွာကြီးကွာခြားသွား
ခဲ့ပေပြီ။ မောင်ပျော်နေသည့်အပျော်တွေကို ကြေကွဲစွာ နားထောင်
ရင်းနဲ့ပဲ တိတ်ဆိတ်ကြေကွဲစွာ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့သည်။

အသံ နီ ငါး

“နေစမ်းပါဦး ... သူက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ထွက်
မတွေ့ရတာလဲ၊ သက်သက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်
နေတာ”

မောင့်အသံက စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေ လုံးထွေးပျော်ဝင်နေတာ
ကို ရုက္ခက နာကျင်ငေးမောစွာ ငြိမ်သက်နားထောင်နေမိသည်။

မောင့်ကို ဒီအချိန်မှာ ထွက်တွေ့ဖို့ စိတ်ကူးလည်းမရှိဘဲ
ဒီအတိုင်းကြီး ငုံ့ပစ်နှုတ်ခမ်းသားနုကို ဖိကိုက်ပြီး ကြေကွဲခံစားနေ
သည့် အချိန်မှာပဲ နီနီအသံက စိတ်ရှုပ်ထွေးသလို ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ညကလည်း ကျွန်မ ပြောရဦးမယ်၊ ရှင့်ကို အိပ်မက်ထဲမှာ
စိတ်ဆိုးပြီး သနပ်ခါးတုံးကြီးနဲ့ မှန်ကိုပစ်ပေါက်လိုက်တာ မှန်ကြီး

www.burmeseclassic.com

တစ်စစဖြစ်သွားပြီ။ ရှင်က အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ကို မချစ်တော့ဘူးလို့ ပြောလိုတဲ့၊ ညကတည်းက သူ စိတ်ကောက်နေတာ၊ ကျွန်မတော့ ရုက္ခကိုကြည့်ပြီး ရယ်ပဲရယ်နေချင်တော့တယ်”

“ဘယ်နှမိနစ် အရူးထချင်နေမှန်းမှမသိတာ၊ အရူးကျနေတာပဲ၊ အိပ်မက်ကလည်းကွာ၊ နေဦး... ကျွန်တော် သူ့အခန်းဆီ လျှောက်သွားလိုက်မယ်”

“ဟင်”

ရုက္ခ ဒီနေရာမှာတင် အသက်ထွက်သွားရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ။

အို... မောင်ရယ် ငါ့ဆီမလာပါနဲ့။

မလာပါနဲ့... မလာပါနဲ့... လို့ ငါ့တားမြစ်ပါရစေမောင်း။

ရုက္ခ စိတ်ထဲကနေ လှမ်းတောင်းပန်နေဆဲမှာပဲ ရုက္ခ အိပ်ခန်းတံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ညစ်နေသည့် မောင့်အသံကြီးက ဩဇာကြီးစွာ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ရုက္ခ... မင်း ဘာကိစ္စ ငါ့ကို ဒီလို ကလန်ကဆန်လုပ်ချင်ရတာလဲ၊ ဒီမှာ ဖိတ်စာစီဖို့ ကွန်ပျူတာရိုက်ပြီး ဖိတ်စာအပ်တော့မယ့်ဆဲဆဲကို အလကားသက်သက်လျှောက်ပြီး ကလေးကလား ဆန်နေတာ၊ အိပ်မက်မက်ပြီး ငါ့ကို စိတ်ကောက်နေရတယ်လို့ ဒါကြောင့် ညက အသံသိပ်မကြည်တာ၊ ရုက္ခ... ပြောနေတယ်ကွာ၊ တံခါးဖွင့်ကိုယ် သိပ်စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူး”

ဘယ်လိုမှ အခန်းထဲမှာ နေလို့မရတော့ပြီမို့ ရုက္ခသည် ပုဆောင်းရောင်းဖြစ်နေသည့် ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် ထပ်ပြီး မျက်နှာကို အဆွေးအပူရုပ်မပေါ်အောင် ကရင်ပတ်ကလေး ထစ်ချက်နှစ်ချက် ရိုက်လိုက်သည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ ဇီထွေထွေအပြုံးတွေနှင့် နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြလာသည့် မောင့်မျက်နှာက ရုက္ခရင်ကို အတိုင်းအတာမဲ့ နာကျင်လှိုင်းရိုက်သွားရလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ရှက်ကိုမရှက်ဘူး၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးအိပ်ခန်းရှေ့ကနေ စောင့်နေရတယ်၊ ကိုယ့်သိက္ခာကို နည်းနည်းမှ ပြန်မထောက်ဘူး၊ မင်းလုပ်ချင်တာသာ စွတ်ရွတ်လုပ်နေတုတ်လား၊ လာခဲ့ အဲဒီညဉ့်ဆိုးက ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

မောင်က ရုက္ခလက်ကိုဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရုက္ခက မောင်ဆွဲခေါ်ရာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ မောင်နှင့် ယှဉ်လျက် ကျေတကျ လိုက်ပါရင်းမှ နွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မောင်လက်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ရင်ကွဲနာကျသွားရပြီဖြစ်သည်။

“ကော်မီ သောက်ပြီးပြီလား”

“ဟင်အင်း”

“ဒါဆိုလည်း ဆိုင်ကျမှပဲ သောက်တော့”

မောင်က ရုက္ခ အူလည်လည်ဖြစ်နေတာကို စိတ်မရှည်ဖြစ်

ပြီး ရုက္ခဆံပင်တွေကို လက်နှင့်ထိုးဖွကာ နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး ပြောလိုက်တော့ နီနီက ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားတော့သည်။

နီနီမျက်နှာ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားတော့မှ မောင်က ရှက်သွားသည် မျက်လုံးတွေနှင့် ခပ်ဝါးဝါး ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူးကွာ”

ဆိုတဲ့ စကားက ရုက္ခကို အထိနားသွားရသည်။ ရင်ထဲမှာ နာလွန်းလို့ သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ နီနီကို မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲ ပြုကာ ...

“နီနီ ... ငါ မောင်နဲ့ လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး မောင့်ကားနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“ဟိုထိပ်က Cafe ဆိုင်လေးမှာပဲ ထိုင်ကြရအောင်နော်”

မောင်ညွှန်ပြသည့် ဆိုင်ကလေးကို မကြည့်ဘဲ ရုက္ခ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ရုက္ခ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလို့ သူ့ကိုမကြည့်တယ်ဆိုတာ သူက မသိဘဲ တက်တက်ကြွကြွဖြစ်နေတာ ရုက္ခကြည့်နေရင်းနှင့် ဘယ်လိုခိုင်ချင်သွားမှန်းမသိ ခံစားချက် ပြင်းသွားရသည်။

ဪ မောင်ရယ် ... နင်ကတော့ ငါ့အဖြစ်ကို ဘာမှမသိ ရှာဘူး။ ငါ့မှာတော့ နင်နဲ့ဝေးရမယ့်ဘဝကိုတွေးပြီး ဘယ်လိုမှဖြည့်ဆည်းလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

“ရုက္ခ ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဆိုင်ရောက်သည့်အချိန်အထိ အာစီးမိနေသည့် ရုက္ခကို မောင်က မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ဆိုလိုက်တော့ ရုက္ခ ဘာမှမဖြစ်သလို မျက်နှာလေးကို ဆတ်ခနဲ မော့ပစ်ကာ ပြောင်ညာပစ်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

မျက်နှာကို ကြည့်လင်အောင် ပြင်ဆင်ရင်း မောင့်ကို ပြုံးပြ မျက်တော့မှ မောင်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ ...

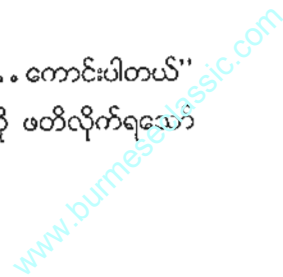
“အဲဒီလိုလေး လန်းစမ်းပါ အချစ်ရာ၊ ကိုယ် ညက မင်္ဂလာ စာအတွက် Computer စာစီနေတာ၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး”

Computer ရိုက်ထားသည့် စာရွက်ကလေးကို မောင်က နှုတ်ပေးလာတော့ ရုက္ခက စာရွက်ကိုမယူဘဲ မောင်ဖြန့်ပြထားသည့် စာရွက်ထဲက စာသားတွေကို မျက်ရည်များနှင့် ဆို့နှင့်စွာ စိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ရည်မကျအောင် စိတ်ကို အောင့်ထိန်းကာ စာကိုမဖတ်ဘဲ ဆံပင်ဖြင့်မျက်နှာကို ခပ်ကွယ်ကွယ်ပြုလိုက်သည်။ မျက်နှာကို မောင်မမြင်အောင် ကွယ်ထားခဲ့ပေမယ့် လက်ကိုတော့ နောက်ကိုပစ်ပြီး မောင်က သည့်စာရွက်ကို လုံးဝကိုင်မကြည့်ခဲ့ပါ။ (အသားတွေ တုန်နေတာကို မောင် လက်တွေ့ကျကျ တွေ့မြင်မှာ စိုးရိမ်လို့ပါ။)

“ဟာ ... ဒီလက်နှစ်ဖက်က ဘာဖြစ်လို့ နောက်ပစ်ထားရတာလဲ၊ စာရွက်ကို ကိုင်ဖတ်လေ”

“မြင်နေရတာပဲ မောင်ရယ်၊ ရတယ် ... ကောင်းပါတယ်”

Computer ရိုက်ထားသည့် စာရွက်ကို ဖတ်လိုက်ရသော်

လည်း မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံနေသဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ချေ။

အား ... ငါ ရူးသွားတာပဲကောင်းတယ် မောင်ရဲ့။

နင်နဲ့ငါ မပေါင်းရတော့ဘူး။ တို့နှစ်ယောက် ဝေးပြီ။ ဝေးပြီ (အချိန်မီ ပြင်ဆင်ခွင့် မရတော့ဘူး။)

မောင် ... ငါ့ရဲ့မိတ်ပစ်တွေကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့၊ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။

ရုက္ခ တစ်ယောက်တည်း ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့သည့်အဆုံး ရင်ဘတ်ထဲက အဆွေးတွေကို မျက်ရည်တွေအဖြစ် ကျရုံးစွာ ပေးဆပ်လိုက်ပြီး မောင်ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုချင်စိတ်တွေက စားပွဲပေါ်မှာပဲ မျက်နှာအပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟင် ရုက္ခ ... မင်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောပါဦး”

မောင်အသံက အံ့ဩမှုတွေ လုံးထွေးပျော်ဝင်သွားသလို အေးစက်စက် မောင်လက်ဖျားတွေက ရုက္ခပခုံးကို တနင့်တနဲ့ ဆုပ်ကိုင်လာသည်တွင် ရုက္ခ အရူးအမူး ရင်ပွင့်သွားရလေတော့သည်။

ငါ ရူးပြီ ရူးပြီ မောင်။

ငါသေချင်တယ်၊ မောင် ငါ့ကို ကယ်ပါဦး၊ ကယ်ပါဦး မောင်ရဲ့။

“ရုက္ခ ... ငါ့ကို ရူးအောင်မလုပ်စမ်းနဲ့၊ ငါ့ကိုပြောစမ်း”

မင်း ငါ့ကိုပြောစမ်း၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ရူးသွပ်တော့မယ်၊ ပြောပါ ... ပြောစမ်းပါ၊ ငါ ပေါက်ကွဲတော့မယ်”

မောင်က ပြောရင်းနှင့် ရုက္ခမျက်နှာကို ဆွဲပင့်လိုက်ပြီး ရင်နှင့်နေသည့် (ကူရာကယ်ရာမဲ့) မျက်လုံးကြီးတွေက ဒီဆိုင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်မသွားဘူးလို့ ပြောလို့မရတာမို့ ရုက္ခက ဆတ်ခနဲ ထရပ် ဖော်လိုက်ကာ ...

“မောင် ... ငါတို့ တစ်နေရာရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြစို့”

ဆိုပြီး မောင်အရှေ့ကနေ မျက်နှာမော့ အသက်အောင့်ပြီး လူတွေကို ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ဘဲ လှည့်ထွက်ကာ ရပ်ထားသည့် ကားပေါ်မှာ တက်ထိုင်လိုက်သည်။

ရုက္ခ ကားပေါ်တက်လိုက်တော့ ...

မောင်ကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် ခံစားချက်တွေကို အံ့ကြိတ်ထိန်းပြီး ကားကို လှူရှင်းသည့် လမ်းမတော်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့ပြီး သစ်ပင်အရိပ်ကြီးကြီးအောက်မှာ ထိုးရပ်လိုက်တော့သည်။

အဲဒီနောက် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ကျောက်ရုပ်မယ်ဖြစ်နေသည့် ရုက္ခကို အနောက်ကနေ ခပ်တင်းတင်းဆွဲပတ်ပြီး အရူးအမူး အနမ်းတွေ ခြွေလာခဲ့သည်တွင် ရုက္ခက ရင်ခုန်အားမရှိတော့ဘဲ သူ့ရဲ့ အနမ်းရွေးရွေးတွေကို တွန်းလွှတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ရုတ်တရက် ပြုမူလိုက်သည့် ရုက္ခအပြုအမူကြောင့် မောင်က

မခံစားနိုင်သည့် မျက်လုံးသေတွေနှင့် အံ့ဩဖူးဝေစွာ စိုက်ကြည့်လာ ချိန်မှာ ရုက္ခက အံတစ်ချက်စိကြိတ်ပြီး မျက်နှာကို အထန်ဆုံး မော့ တင်းကာ တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်ပါသည်။

“ညက အိပ်မက်ထဲမှာ မောင်က ငါ့ကို လက်ညှိုးငေါက် ငေါက်ထိုးပြီး မင်းကို ငါ မချစ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ မင်းလို မာယာများ တဲ့ မိန်းမကို ငါ တစ်သက်လုံး လက်မတွဲနိုင်ဘူးတဲ့၊ မောင် ... နင် ငါ့ကို အဲဒီလိုပဲ စိတ်ထဲက ထားနေမှာပါ။ ဒါကြောင့် အိပ်မက်ထဲမှာ နင့်စိတ်က လာပြီးပေါ်နေတာ၊ ငါ နင့်ကို ချစ်ခဲ့ရတာ ရင်နာတာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိဘူး”

“ဘာ ... မင်း ရှုံးနေသလား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိကွာ ငါက၊ ကျွတ် ... အိပ်မက်မက်ပြီး မင်းမှန်ကို ပစ်ခွဲခဲ့တာ ဒါလား၊ ကြား မကြားဖူးပါဘူး၊ မင်း စကားဆင်ခြင်ပြောပါ၊ ဘယ်နှယ်ကွာ ... မကြာ ခင် လက်ထပ်ရမယ့်ငါ့ကို စော်စော်ကားကား စိတ်ထဲကနေ အပြီး တွေ့ထားပြီး ည၊ညအိပ်မှာပေါ့၊ ငါက လူရမ်းကားကြီးဆိုပြီး”

“ဘာမှမတွေ့ဘူး၊ မောင့်စိတ်က ရန်လိုပြစ်မှားနေလို့ ဒီမှာ အိပ်မက်အဖြစ် လာထင်တာ၊ မောင် နားလည်လား၊ ငါကတော့ ကိုယ့်ကို မချစ်လို့ စွန့်သွားတဲ့လူကို ဘယ်တော့မှ မလွမ်းဘူး၊ သူ့ကို ကိုယ်က ဆက်ပြီးချစ်နေခဲ့ရင် ရူးသွပ်ရာ ကျမှာပေါ့၊ လုံးဝပဲ၊ နင် ငါ့ကို မချစ်တဲ့နေ့၊ ငါကလည်း နင့်ကို စွန့်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့နေ့ပဲ”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ကိုယ့်ကို ခြိမ်းခြောက်ပြောနေရအောင်

အခုလိုတဲ့ကိစ္စက အဲဒါကြောင့် ဟုတ်လား၊ သွားပြီး သေလိုက်ရအောင် ဆယ်ခါပြန် သွားသေလိုက်၊ ရတယ် အရှုံးမ၊ ကျနေတာပဲ”

“မောင် ငါ့ကို မအော်နဲ့”

“တောက် ... ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့နေတာ ငါးစိပ်သည် တဲ့ ... တော်ပြီကွာ၊ ကားထဲက ဆင်းတော့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆက်မယ်၊ မင်း အရှုံးထတိုင်း ငါလိုက်မထနိုင်ဘူး၊ ဒါကိုများ အူလိုက် အသည်းလိုက် ငိုနေလိုက်တာ၊ သားသေမအေ ကျနေတာပဲ”

သားသေမအေထက် ဆိုးတယ် မောင်လို့ ဘယ်တော့မှ မြော့ခွင့်မရှိသည့် ရင်ထဲက အနက်ရှိုင်းဆုံး ခါးသီးမှုတွေနှင့် ရင်တွေ နှင့်ထွက်မတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။

နောက်ထပ် ဘယ်လို စကားလုံးမျိုးနှင့် မောင့်ကို လမ်းခွဲ ဖို့ စကား ပြောရမှာပါလိမ့်။

ငါ နင့်ကို လိမ်ရမှာ စိတ်တွေနှင့်နေပြီ ရင်တွေကွဲနေပြီ မောင်ရယ်။

ရှုကွ ရင်ထဲက ကြေကွဲခံစားမှုတွေကို ... နကွကို ရင်နှင့် ကြေကွဲစွာနဲ့ပဲ ကြေကွဲသံတွေ မပါအောင် ရှုကွ ထိန်းပြီးပြောလိုက်ပါ တော့သည်။

“ငါ မေမေတို့ကို အရမ်းသတိရတယ် မောင်၊ အခုဆိုရင် မေမေ့ငါ မတွေ့တာ နှစ်တွေကြာပြီ၊ ဖေဖေကတော့ ရှမ်းပြည်နယ် ဆက်မှာလို့ ကြားပေမယ့် သူမှ ငါ့ကို လာမတွေ့တာပဲ၊ မေမေကတော့

www.burmeseclassic.com

ငါ့ကို အမြဲ ဆက်သွယ်ခဲ့တယ်။ ငါပြောချင်တာက ငါ မေမေတို့ဆီမှာ နင်နဲ့ လက်မထပ်ခင် တစ်နှစ်လောက် သွားနေချင်တယ်။ နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်လိုက်ရင် မေမေတို့မှာ တစ်နှစ်လောက် အလွမ်းပြေ ဘယ်နေ ဖြစ်တော့မလဲ၊ လက်မထပ်ခင် မေမေတို့နဲ့ အတူနေချင်သေးတယ်”

“ဟာ ... လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့စကားကို မပြောစမ်းနဲ့၊ ပြန်ပြင် ပြောစမ်း၊ မင်းစကားကို”

“ပြန်ပြီး မပြင်နိုင်ဘူး မောင်၊ ငါ့ကို ဒေါသမဖြစ်ဖို့ ကြိုပြော ထားတယ်နော်၊ ငါ မေမေတို့ဆီ တစ်နှစ်လောက် ပြန်နေပြီးမှ နင်ကို လက်ထပ်မယ်”

“ရက္ခ”

မောင်အသံက ကျားတစ်ကောင်လို ဟိန်းထွက်သွားတာကို ရက္ခက အံ့ကြိတ်မျက်နှာလွှဲပြီး ...

“နက္ခ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ရက္ခ ... မင်း အဓိပ္ပာယ်လုံးဝမရှိတဲ့ စကားကိုမပြောနဲ့ ငါ ပါးရိုက်မိတော့မယ်”

“လက်မခံလို့ကို မဖြစ်ဘူး မောင်၊ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ဟာကွာ ... သေတော့မှာပဲ”

အံ့ကြိတ်သံကြီးနှင့် ရင်မချီစွာ ရေရွတ်လိုက်သည့် မောင့် အသံက ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ပွင့်ထွက်သလို မောင်လက်သီးကလည်း ကားတံခါးပေါင်ကို ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ပစ်ဝင်သွားလေသည်။

အို ... မောင် အခုလို အစွမ်းကုန် ပေါက်ကွဲသွားတာကို ရက္ခ ဒီအတိုင်း မကြည့်ရက်တော့ဘဲ မောင့်လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားရင်း

“မောင် ... မောင် ... မလုပ်ပါနဲ့၊ လက်တွေ ... မောင်

လက်တွေ အနာတရဖြစ်ကုန်ပြီ၊ မောင့်ကို ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာမှ အနာတရ မရစေချင်ဘူး၊ ငါ ... ငါ ...”

မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုသည့် စကားသည် ရင်ထဲမှာပဲ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

အို ... ငါ ဒီစကားကို မပြောသင့်တော့ဘူး။

ဒီအချိန်မှာ ဒီစကားတွေ မပြောသင့်တော့ဘူး။

ရက္ခ မောင့်ကို ရူးသွပ်စေမယ့် အရာတွေ ထိုးမပေးရက်နိုင် တော့ပါ။

“ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာမှ အနာတရ မဖြစ်စေချင်ဘူး ...

ဟုတ်လား၊ အသုံးမကျတဲ့စကား၊ အသုံးမကျတဲ့ ဇော်ကားမှု၊ နေပါဦး ကွ ... ဒီတစ်နှစ်လုံးလုံး မင်းက မင်းအမေနဲ့ ပြန်နေမယ်ဆိုတော့ တစ်သက်လုံး မင်းအမေကို မင်းက မတွေ့ရတော့ဘူးလားကွ၊ ဘာ အခုမှ ပလီပြီး လာပြောတာလဲ၊ မင်း ငါ့ဆန္ဒကိုကျော်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရဘူး၊ ငါ ခွင့်မပြုဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ မောင် ... ငါပြောတာက”

“ဟေ့ ... မင်း ဘာမှထပ်မပြောတော့နဲ့၊ မင်းမှာ အသိုင်း အပိုင်း ဒီမှာမရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်းလုပ်ချင်တိုင်း အခုလက်ထပ်မယ်

၂၀၆ ရှင်မိလယ်

အခု လက်ထပ်တာနဲ့ နောက်နှစ်မှ မရဘူးကွာ ငါက ဒီမှာ ဂုဏ်အသိုင်း အပိုင်းနဲ့နေတာ၊ ငါ့တန်ဖိုးကို မင်း နားလည်ပါ။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ တစ်နှစ်လုံးလုံးကြီး ငါက ဘယ်လိုလုပ် ခွဲနေနိုင်မှာလဲဟင် ... ဟင် ရုက္ခရုံ၊ ကလေးချစ်သူလုပ်တိုင်း ကစားနေတာ မဟုတ်ဘူးကွာ မကြာခင် လက်ထပ်ကြမယ့် ချစ်သူတွေလေ”

ရုက္ခ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့။ ပြောနိုင်ခွင့်လည်း မရအောင် သူက ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ဪ မောင်ရယ် ... နင်ရဲ့ခွေးတွေတဲ့ အနမ်းတွေဟာ ငါ့ဘဝမှာ အသည်းပေါက်တာပဲ ဖြစ်တော့မယ်။ (ငါ့နဲ့မတန်တော့ဘူး။)

ငါ ... ငါ ... နင့်အနမ်းတွေကို မခံယူရဲတော့ဘူး။ ငါ့စစ်မှန်တဲ့မိန်းမ မဟုတ်တော့ဘူး။

ငါက နင့်အတွက် (မနမ်းထိုက်တဲ့ပန်း) ဖြစ်သွားပါပြီ။ နင် မနမ်းထိုက်တာ ငါ မြင့်မားလွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ညစ်နွမ်းလွန်းလို့ပါ မောင်။

မောင်နှင့်ပြဿနာဖြစ်ပြီး တစ်လကြာတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာတော့ ရုက္ခရင်ကို ရူးသွပ်စေသည့်ဖုန်းက ရုက္ခကို နှလုံးသားတွေ တိုးယိုပေါက် ပွင့်ထွက်သွားအောင် ထိုးမွေ့လိုက်ပါတော့သည်။

“ရုက္ခလား ... ကိုယ် မင်းနဲ့ စကားပြောစရာရှိတယ်၊ ဖုန်းမပိတ်ပစ်နဲ့နော်၊ မင်း ဖုန်းပိတ်ရင် ကိုယ် မင်းတိုက်ခန်းကိုလာပြီး အခုပြောမယ့် စကားတွေကို ပြောရလိမ့်မယ်၊ နားလည်နော်၊ မင်းကိုယ့်စကားကို နားထောင်ပါ”

အမိန့်သံနှင့် ပြောလာပြီဖြစ်တဲ့ ဦးကိုကိုဇော်အသံကို ရုက္ခ နားခါးလွန်းလို့ ‘ဝူး’ခနဲ အော်ဟစ်ဆန့်ကျင်ပစ်လိုက်ပြီး ပက်ပက်စက်ဆဲပစ်လိုက်ချင်သည်။ စိတ်ထဲကနေပဲ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဆဲပစ်လိုက်

ပြီး ရုက္ခ သူ့ဖုန်းကို မပိတ်ရဲအောင် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ငယ်ထိပ်ကို ပြေးဆောင့်သွားရလေသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ ရင်ထဲမှာ ဘောင်ဘင်ခတ်တုန်လှုပ် သွားပြီးမှ သူ့ရဲ့ဩဇာသံယောင်ယောင်နှင့် နှာခေါင်းသံကြီးက ရုက္ခ နားထဲကို ခါးခါးသီးသီး ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

“ရုက္ခ ... ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်ပါ။ ကိုယ် မင်းတစ် ယောက်တည်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ကောင် မဟုတ် ဘူးနော်”

“မပြောနဲ့ ... မကြားချင်ဘူး၊ မကြားချင်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ ဘာ စကားမှ မပြောဘူး”

ရုက္ခ အသိစိတ်လွတ်သွားသလို မျက်စိစုံလုံးမှိတ်ချပြီး အာ ခေါင်ခြစ် အော်ပစ်လိုက်သည်။ (သေချင်လိုက်တာ၊ ငါ သေချင်တယ်)

“စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ ရုက္ခ၊ ကိုယ်ပြောတာ သေချာနား ထောင်ပါ။ မင်း ဒီထက် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဆုံးဖြတ်ရင် ကိုယ် ဘာဂုဏ်သိက္ခာမှ မထောက်တော့ဘူး၊ ကိုယ် မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ စိစဉ်နေပြီ။ မင်း ဘာမှငြင်းဆန်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ အေး ... ငြင်းခဲ့ ရင်လည်း ကိုယ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံဘူး”

“ဟင်”

ရုက္ခရင်ထဲမှာ ကွက်လပ်မည်းကြီး ဖြတ်ပြေးသွားပြီး မျက်ရည် ပူစီးကြောင်းတို့ စီးကျလာချိန်မှာ သူ ဆက်ပြောလာသည့် စကားအသံ

ကို ရင်ပူစွာ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ်အချစ်ဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခိုင် ဆိုင်ရလိုမှုတစ်ခုအတွက် အစွန့်ဆုံး ဂုဏ်သိက္ခာကျခဲ့ပြီးပြီ နားလည် တယ်နော်၊ မင်းနဲ့ကိုယ်ဟာ ဘယ်အဆင့်လဲဆိုတာ ရှင်းတယ်နော်၊ အေး ... မင်းစိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို ခါးသီးမုန်းတီးနေလည်း ရတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို အမြဲတမ်းချစ်ပြီး အလိုလိုက်နေမှာပဲ၊ အခု လောက်ဆို မင်းဆီမှာ ကိုယ့်ရင်သွေးလေး”

“အို ... ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ ရှင့်ကို လည်း ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မနဲ့ကိုဖက်ပြီး ခေယယ တောင်းပန်တောင် ဘယ်တော့မှ ရှင့်ကို ကျွန်မ မယူဘူး၊ မယူဘူး၊ ရှင့်လောက် ယုတ်မာတဲ့ယောက်ျား၊ စုတ်ပဲ့တဲ့ယောက်ျား အစုတ်အပြတ် ကောင်ကြီး၊ ရှင့်ကိုမုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်”

ရုက္ခ သွေးပျက်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် လက်ထဲက ဖုန်းကို ဖျတ် ခနဲပိတ်ပြီး အခန်းနံရံမှာ ပစ်ပေါက်လိုက်တာကို အစအဆုံး တွေ့မြင် သွားသည့် နီနီက တအံ့တဩ ရင်ဘတ်ဖိပြီး ရုက္ခဆီကို လျှောက်လာ ခဲ့လေသည်။

“ရုက္ခ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ နင့်ကြည့်ရတာ သွေးပျက် တုန်လှုပ်စရာကြီး၊ နင့်လူနဲ့ ဘယ်လိုအိုးစားကွဲပြန်ပြီလဲဟာ၊ လက်ထပ် ခါနီးမှ ညစ်လိုက်တာ”

“ဟင် ... မောင်က ... ဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

မောင်ရယ်... ငါ့အသည်းနှလုံးတွေ ကြော့ကျခြေမြှုပ်ကုန်ပါပြီ။ နင့်လို ဖြူစင်မွန်မြတ်လွန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ငါ့ရဲ့ မစင်ကြယ်တော့တဲ့ မိန်းမဘဝ မထိုက်တန်တော့လို့ ငါ့ကို ဒီလိုလိမ်လည်ခွင့်လေးတော့ ပေးသနားပါနော်။

ဒီလို တောင်းပန်နေသည့်အသံတွေ၊ အခုလိုပြောလိုက်သည့် ရုက္ခစကားတွေကို မောင်သာ ကြားခဲ့ပါလျှင်ဆိုသည့် အတွေးက ရုက္ခကို ပိုပြီးရင်နင့်ကြော့ကွဲသွားသည်။

“အလကားပါ၊ ယောက်ျားတွေက သိပ်အကြံပက်စက်တယ်၊ ကြောက်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်၊ ငါ အခု ခံစားနေရပြီ နီနီ၊ နင်ချစ်သူမထားတာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဘာခံစားချက်၊ ဘာကြော့ကွဲဘာအနာတရမှ မရှိဘူး၊ ငါလေ... ငါ သူ့ကို အဲဒီလိုလူလို့ လုံးဝမထင်ခဲ့မိဘူး၊ သူ... သူ... ငါ့အပေါ် လုံးဝသစ္စာမရှိဘူး၊ သူ... သူ အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်နေတယ် နီနီ”

“ဟာ... မဟုတ်နိုင်တာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကိုနက္ခရွှေဟာ အဲဒီယောက်ျား မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နင်ကိုက လျှောက်ပြီး အထင်မှားနေတာ၊ အမယ်လေး... နင်တို့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်လေ ဂုက္ခရဲ့၊ သေလိုက်စမ်း”

မောင့်စိတ်ဓာတ်ကို အပြီးသိထားသည့် နီနီက မောင့်ဘဝက ကာကွယ်ပေးလိုက်တော့ ရုက္ခ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဆွံ့အံ့သွားပြီး မှ ဇွတ်မှိတ်ငြင်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ မောင်ကလေး ငါ့ကို မချစ်တော့ပါဘူး၊ ငါကလည်း မောင့်ကို မချစ်နိုင်တော့ဘူး၊ စိတ်ကုန်ခမ်းသွားပြီ၊ ငါ့အချစ်တွေ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ပေးလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ငါတို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲမှဖြစ်တော့မယ်၊ လက်ထပ်ခင် သဘောထားမတိုက်ဆိုင်လို့ ကွဲလိုက်တာ၊ အလပ်မဖြစ်ဘူးပေါ့ဟာ”

“ဟာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ လက်ထပ်ခါနီးရက်ပိုင်းလိုမှ ဒီလိုကောက်ဖြစ်တာ ငါမယုံဘူး၊ ငါ နက္ခရွှေကို မေးကြည့်မယ်”

“အို... နင် ဘာမှဝင်ပါစရာ မလိုဘူး၊ ငါ့ကိစ္စ ငါ အပြတ်ရှင်းမယ်”

ရုက္ခ နီနီအရှေ့မှာ ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်ရပ်တည်လို့ မရတော့ချေ။ ဒီထက် ဟန်ဆောင်နေရင် ရုက္ခ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို နီနီ အားလုံးရိပ်မိသိရှိသွားတော့မှာ သေချာတာမို့ နီနီအရှေ့ကနေ ဂရုမစိုက်သည့်စတိုင်လ်ဖြင့် ချာခနဲ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ရုက္ခ အခုလို ပြောင်းလဲသွားတာကို နီနီကတော့ အမုန်းကြီး မုန်းသွားမှာ သေချာသွားလေသည်။

“ကဲ... လာ... အင်းယားကန်ရောက်မှ ပြဿနာရှင်းကြ

တာပေါ့”

ရုက္ခ လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲကိုင်ပြီး ကားထဲကို အကြမ်းပတမ်း ဆွဲသွင်းလိုက်သည့် မောင့်ကို ရုက္ခက အာခံဖို့စိတ်ကို အတင်းဆုံးထားကာ မျက်လုံးကို ပြူးသထက် ပြူးအောင် ပြူးတင်း ထားလိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ မောင်ကတော့ ရုက္ခ ရင်ထဲ ခံစားချက်တွေကို ဘာမှမသိဘဲ ဒေါသအလုံးလိုက်ရင်ဖြင့် ကားကို တရကြမ်းမောင်းကာ အင်းယားကန်စောင်း တစ်နေရာမှာ တိခနဲ ထိုးရပ်ပစ်လိုက်သည်။

အဲဒီနောက် နှုတ်ကားတံခါးကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ပေးကာ ရုက္ခ ကို ကားပေါ်ကနေ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲချပြီး ဒေါသမိုင်ကုန် လွှတ်တော့ မည့် မျက်လုံးနီနီတွေနှင့် ...

“ကဲ ... မင်း ... မင်းဇာတ်ထုပ် မင်းနိုင်အောင် ကစမ်း တောက် ... အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမကွာ၊ ငါက ဘယ်မိန်းမနဲ့ ဖောက် ပြန်နေသလဲ၊ မင်းကို ငါ ဘယ်တုန်းက ... ဟာ ပြောစမ်း၊ ဒီမှသာ ဝါဒီတွေ ဘယ်ကလေးနဲ့ ဝင်လာတာလဲ၊ အဖိုးမတန်တဲ့ အစုတ်အပွဲ စကားတွေ ဘယ်က ဘယ်လိုတတ်လာခဲ့ရတာလဲ၊ ဟေ ... လက် ထပ်ခါနီးမှ ခေါင်းအမျိုးမျိုးကွဲအောင်”

မောင့်အသံက ဒေါသနှင့် ကြေကွဲမှုတွေ လုံးထွေးနေသလို ရုက္ခကတော့ မောင် ဆုပ်ကိုင်ခါယမ်းနေသည့် လက်နှစ်ဖက်အောက် မှာ အရပ်တစ်ရပ်လို အရပ်ကြိုးပြတ် ပစ်လဲကျသွားတော့သည်။

ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း အရုပ်ကြိုးပြတ် ပုံကျသွားအောင် ရင်ကွဲ နာကျသွားပါပြီမောင်လို့ ရုက္ခ ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ဘဲ မောင့်ကို အစိမ်းကားဆုံးဖြစ်အောင် ရက်ရက်စက်စက် ကျောခိုင်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ချက်ဖြင့် အစိမ်းဆုံးစကားလုံးကို မောင့်မျက်နှာတည့်တည့်စိုက်ကြည့် ပြီး ပြောချလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ငါ နင့်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မထပ်နိုင် လို့ နီနီယုံလောက်အောင် နင့်ကို အပြစ်ချလိုက်တာ၊ ငါ နင့်ကို မလိုအပ်တော့တဲ့အဆုံးမှ ဒီစကားမျိုး ပြောတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ငါ့အပေါ် တစ်သက်လုံး ဩဇာလွှမ်းမိုးပြီး အနိုင်ယူတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို ငါ သိပ်မုန်းတာ၊ ငါ နင့်ကို လုံးဝဆက်ချစ်လို့ မရ သလို လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီး ခြားသွားပြီ”

“ကဲ ... အဲဒါ လက်ထပ်ဖို့ အဝေးကြီးခြားဦး”
‘ဖြောင်း’ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ သူမ ကိုယ်လုံးလေး အေးရှ သို့ ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုး ပစ်ကစားချိန်မှာ သူက ရုက္ခကိုယ်လုံးကို အနောက်ကနေ ဖမ်းဆွဲပြီး သူ့အောက်ကို ဆွဲလှည့်ကာ ရင်ချင်းအင် မတတ် ဆွဲကပ်စေပြီး ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးတွေနှင့် ...

“ပြောစမ်း ... ထပ်ပြောစမ်း၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ အဝေးကြီး ခြားသွားပြီလို့လေ”

အို ... အရှင်ဘုရား၊ ကျွန်မ မျက်လုံးထဲမှာ ဘာမှမမြင်ရ တော့ပါလား။ ကျွန်မ ဘာစကားမှ မောင့်ကို ပြောလို့မရတော့ပါလား။

ငါ ဘာကြောင့် ဒီလို နှင့်ကို ရက်စက်စကားပြောရတယ်၊
ဘာကြောင့် မုသားသုံးရတယ် ဆိုတာကို ငါ မောင့်ကို ဘာမှပြောခွင့်
မရှိတော့ပါဘူး။

ပြောခွင့်လည်း မရတော့ပါဘူး မောင်ရယ်။

သစ်ပင်ကြီးကိုဖက်ပြီး အားရပါးရ ရှိုက်ငိုနေသည့် မောင့်ကို
ကြည့်ပြီး ရုက္ခ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မောင်ဖက်ထားသည့် သစ်
ပင်ကြီးမှာ မျက်နှာကလေး အပ်ချကာ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို
အားရပါးရ တနင့်တနဲကြီး ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

အို ... မောင်ရယ်။

ငါ ရူးပြီ ... ရူးပြီကွယ်။

လို့ပဲ အော်ပစ်ချင်သည်။

ပြီးတော့ မောင်ရင်ခွင်ထဲမှာ လွမ်းချင်းညည်းပစ်ချင်ပါသည်။

အို ... မောင်လည်း ငါ့လိုပဲ ထပ်တူခံစားနေရလို့ ယောက်ျားကြီးတန်ခိုး
ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်တာပေါ့။

'ခင်ဗျားဇနီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ' ဆိုသည့် ဆေးခန်းက
ဆရာဝန်ရဲ့စကားက မောင်ကို ကမ္ဘာပြိုကျသွားစေခဲ့သလို ရုက္ခကို

လည်း အမှောင်ကမ္ဘာထဲ ပစ်ကျသွားတော့သည်။ (အမှောင်ကမ္ဘာကြီး
ထဲမှာ ရုက္ခ)။ ဗလားနုတ္တိ မောင်မည်းတိတ်ဆိတ်သွားရပြီဖြစ်သည်။
မှောင်သွားသည့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေနှင့် မောင်နှင့်အတူ ဆေးခန်း
ထဲက ထွက်လာပြီးမှ အခု မောင်က သစ်ပင်ကြီးကိုဖက်ပြီး ငိုနေသည့်
မောင်ပုံရိပ်က ရုက္ခကို သွက်သွက်ခါ ရူးသွားရပါတော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ငါ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ပျောက်ကွယ်သွားပြီး သေဆုံး
သွားရင်ကောင်းမှာ။

သိပ်ကောင်းမှာပါ။ ဆိုပြီး ရုက္ခ ကိုယ့်တဝကိုယ် ကျိန်ဆဲနေ
သည့် ခဏအတွင်းမှာပဲ မောင်ရဲ့အသည်းအူပြတ်မတတ် ဆွေးကြေ
နေသည့် အသံကြီးက ရုက္ခနှလုံးသားကို ညှို့ယူ (အလွမ်းညှို့) သိမ်း
ပိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟင် ... ဒီကိုယ်ဝန်၊ ကိုယ်ဝန်က ... ဟိုခွေးသူတောင်
စားဟာ၊ ဟား ... ငါ .. ငါ သွားပါပြီ၊ ငါက လူမဟုတ်တော့ဘူး၊
အရှင်လတ်လတ် ငရဲမီးအလောင်ခံနေရတဲ့ ငရဲသားဖြစ်နေပြီ၊ ငါ့ရင်
ဘတ်ထဲကို ဝင်ကြည့်ပါဦး၊ ငါ့ကို ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငါ
... ငါ မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ
ရုက္ခ၊ မိုက်လိုက်တာ ... မိုက်လိုက်တာ၊ ငါ ယုံတောင် မယုံဘူးကွာ
ငါ သေပစ်လိုက်ချင်တယ်”

မောင်က ရုက္ခ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဒေါသကို မျိုချနိုင်
ခဲ့တာ ရုက္ခ အံ့ဩလွန်းလို့ မောင်ကို သစ်ပင်ကြီးမှာ မျက်နှာအပ်

ငိုရှိုက်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အဲဒီခဏအတွင်းမှာ မောင်က ရုက္ခ ကိုယ်လုံးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းပွေ့ပြီး တိုးညှင်းသော ကြေကွဲဆိုနှင့်သံဖြင့် ရုက္ခ အံ့ဩမယ့်နိုင်အောင် မေးလာခဲ့လေသည်။

“ငါတို့ ဒီကိစ္စကို ဘာလုပ်ကြမလဲဟင်”
“ငါ မသိဘူး။ ငါ သေချင်တာပဲ ရှိတယ်”

“သေလို့ရမလား၊ မင်း ဖြစ်ပြီးသမျှကို ဖြေရှင်းရမယ်၊ ဒီကောင် မင်းကို အရကြတာ၊ တောက် ... ငါသတ်ပစ်ချင်တယ်၊ ဟောဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ငါချစ်တဲ့မေမေရယ်၊ ငါချစ်တဲ့ မိန်းမရယ် သာ မရှိဘူးဆိုရင် ငါ ဒီကောင်ကိုသတ်ပြီး ထောင်ကျခံတယ်”

“မပြောပါတော့နဲ့ မောင်ရယ်”

ရုက္ခ မောင်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစရာမကျန်အောင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားပါသည်။

“အခုမှ ငိုမနေစမ်းနဲ့၊ မျက်ရည်သုတ်စမ်း၊ အကြောင်းအရာ ကို ရှင်းစမ်း၊ ဘယ်လိုအစီအစဉ်လုပ်မလဲ၊ ဘာပုံစံချမလဲ စဉ်းစား၊ မင်း ငါ့ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုသဘောထားလိုက်တော့၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ဖာတ်လမ်းက ပြီးဆုံးသွားပြီ၊ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီ”

ပြောရင်းနှင့် မောင်က အရမ်းဝမ်းနည်းသွားလို့ ၁င်သည်။ မျက်နှာကြီးကို ထက်သိပ်ပင့်မော့ပြီး အံ့ကြိတ်သွားလေသ ။

အဲဒီလို ဝမ်းနည်းချက်တွေ တနင့်တပိုး ဖြစ်၊ ကုသည့် မောင်ကြည့်ပြီး ရုက္ခလည်း ဘာတွေပြောမိလို့ ပြောမိမှန်းမ ဒိအောင်

သတိလွတ်သွားရပြီဖြစ်သည်။

ရုက္ခ ဘာတွေပြောလို့ ပြောမိမှန်း မသိတော့။

“အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ သဘောထားလိုက်ပါ မောင်၊ ငါ့ကိစ္စ ငါဆက်ရှင်းမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင် ... ငါ မောင်အပေါ်ကို ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သစ္စာဆိုပြီး ကျိန်ရဲပါတယ်”

ဆိုသည့်စကားသံက ရုက္ခနားထဲမှာ ဝိုးတဝါးကြားလိုက်ရ ပေမယ့် မောင့်မျက်နှာကြီး ညှိနှိုင်းသွားတာကို အထင်သား တွေ့မြင် လိုက်ရပါသည်။

“အဲဒီစကားတွေ ပြောရမယ့်အချိန် မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ မင်းကိစ္စ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ၊ အဲဒီတစ်ခွန်းပဲပြော”

“ငါ သူ့ကို လက်မထပ်ဘူး”

“လက်မထပ်တော့ မင်းက ဘာလုပ်မလဲ”

“သူနဲ့လွတ်ရာ၊ မောင်နဲ့ဝေးရာ မေမေရှိတဲ့ နိုင်ငံကြားကို သွားနေမယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ မင်းက ကလေးကို မင်းလိုဘဝမျိုးကို ရောက်စေချင်လို့လား၊ မိဖုံဖုံတာဝန်မရောက်ရင် မင်းကလေး ဘာဖြစ် သွားမလဲ၊ မင်းထက် အခြေအနေဆိုးသွားမယ်”

“တော်ပါတော့ မောင်၊ ငါ မကြားချင်ဘူး၊ လုံးဝမကြားချင် ဘူး၊ နင် ငါ့ကို ဘာမှမပြောပါတော့နဲ့၊ ငါ့ကို ငဲ့ညှာရင် တိုက်ခန်းကို ပြန်ပို့ပါနော်၊ ငါ့ရဲ့ဒီခံစားချက်တွေက အိပ်မက်တွေပါ”

“အေး... မင်းက အိပ်မက်ထင်ပေမယ့် အိပ်မက်မဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝ၊ လက်တွေ့ဘဝမှာ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်စလုံး ဘဝပျက်ခဲ့တာ... နားလည်လား၊ ဒီမှာ မင်းကို ငါ စကားတစ်ခွန်း အပြတ်ပြောမယ်၊ မင်း သူ့ကို လက်ထပ်ရမယ်”

ရှုကွ မောင့်ကို ယောင်ပြီး မော့ကြည့်ကာ အံ့ကြိတ်မျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“လုံးဝ လက်မထပ်နိုင်ဘူး မောင်၊ ငါကလည်း နင့်ကို အပြတ်ပြောတာပဲ၊ ငါ့ကိစ္စ ငါရှင်းမယ်၊ ငါ တော်ပြီဟာ”

ရှုကွ ပြောရင်းနှင့် အသံတိမ်ဝင်ကာ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်များကို မောင့်အရှေ့မှာ မောင်ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားအောင် ဆက်မကျနိုင်အောင် အံ့ကြိတ်ထိန်းပြီး မောင့်အရှေ့ကနေ ချာခနဲလှည့်ကျောခိုင်းပစ်လိုက်တော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ မောင်ကလည်း ရှုကွကို ရှုကွနည်းတူ ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည် ထင်ပါသည်။

“ရှုကွ... နင့်ကို ဒီလောက်အထိ မာယာများတဲ့မိန်းမလို့ ထင်ခဲ့မိတာ ငါမှားတာပဲ”

“ဟင်... ဘာလဲ နီနီ၊ နင် ငါ့ကို ဘာပြောလိုက်တယ်” ရုတ်တရက် ရှုကွ အသက်ရှူရပ်သွားကာ နီနီကိုလည်း တယောင်ကတမ်း မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

နီနီက ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးတစ်ခုနှင့် ရှုကွကို အထင်သေးစွာကြည့်နေတာကို မြင်တော့မှ နီနီ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ရှုကွ တန်းသဘောပေါက်သွားတော့သည်။

“နင့်ကို အစတုန်းက မိန်းမရိုးလေးလို့ သတ်မှတ်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ ရှင်က လက်ထပ်ခါနီး ချစ်သူကို ရယ်ရုံပစ်ခဲ့ပြီး ပဲ...”

နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ လက်ထပ်ပါ့မယ်ပေါ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဖိတ်စာအပ်ပြီးမှ တခြားယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ ဒါ မိန်းမကောင်းအလုပ်မှ မဟုတ်တာ”
အို ... နီနီက ငါ့ကို စွပ်စွဲပြောဆိုရက်ပြီပေါ့။

ငါက သံစွာမရှိတဲ့ မိန်းမ၊ သူဌေးကို အပိုင်လိုချင်တဲ့မိန်းမ
ငွေမက်တဲ့မိန်းမလို့ နင် စွပ်စွဲချင်တာ စွပ်စွဲလိုက်စမ်းပါ။ စွပ်စွဲလိုက်စမ်း
ပါ နီနီ။

ငါ ရင်ကျောပြီး ခံမယ် နီနီလို့ ... စိတ်ထဲက ဟစ်ကြွေးနေ
သည့် ရုက္ခ သံစဉ်များနှင့်အတူ ရုက္ခရဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေက မျက်ရည်
များအဖြစ် ကူးပြောင်းသွားရလေသည်။

ဒီအချိန်မှာ ရုက္ခ ဘာကိုမှ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်နိုင်သည့်အင်
အား မရှိတော့ဘဲ နီနီကိုယ်လုံးလေးကို ပြေးဖော်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

နီနီကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ပြီး ငိုရှိုက်နေရင်းမှ ငိုရှိုက်သံ ဗလုံး
ဗထွေးဖြင့် ...

“နီနီ ... နင် ငါ့ဘဝကို ဘာမှနားမလည်ဘူးနော်၊ နင်
... နင် ငါ့ကိုစွတ်ပြီး အထင်မသေးပါနဲ့၊ ငါ မောင့်ကိုမချစ်လို့မဟုတ်
ဘူး၊ ငါ့မှာ ဟိုတိရစ္ဆာန်ကြီးရဲ့ Pregnant ရှိနေပြီ၊ သူ ငါ့ကို အရယူ
ခဲ့တာ”

“ဘုရားရေ ... Boss က နင့်ကို အရယူခဲ့တာ ဟုတ်လား”

ဘုရား ... ဘုရား မယုံနိုင်စရာပဲ၊ Boss ဟာ အမယ်လေး ... ငါ
ထင်တယ်၊ Boss နင့်ကို ဘယ်လိုမှ လက်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊
ရက်စက်လိုက်တာ၊ ငါ ... ငါ နင့်ကို အထင်လွှဲခဲ့တာတွေကို တောင်း
မန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

ရုက္ခ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်တော့ဘဲ အူပြတ်မတတ် ငိုကြွေး
ပြီး နီနီကို တင်းသထက်တင်းအောင် ဖက်ထားလိုက်သည်။

နီနီကလည်း ရုက္ခကို ပြန်လည်ဖက်ထားပြီး စိတ်မကောင်း
သည့် ကြော့ကွဲဆိုနှင့်သံကြီးနှင့် ...

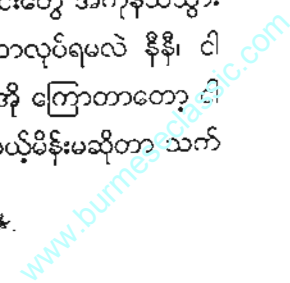
“အေးဟာ ... ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ငါထင်
တယ်၊ Boss နင့်ကို တအားချစ်တယ်ဆိုတာ”

“တော်စမ်းပါဟာ”

“အေးဟာ ... နင်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာက
ထည်း လက်ထပ်ခါနီးမှ”

နီနီက ကြော့ကွဲသံကြီးနှင့် ဆိုလာလျှင် ရုက္ခ ပိုပြီး ဝမ်းနည်း
သွားပါသည်။ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ မျက်နှာကြီးကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့်
မိအုပ်ပြီး ...

“မောင်လေ ... မောင် ငါ့အကြောင်းတွေ အကုန်သိသွား
ပြီ သူ ငါ့ကို မခွဲခွာရက်ဘဲ ခွဲခဲ့ရပြီ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ နီနီ၊ ငါ
ဒီလူကို လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ သက်ကြားအို ကြောတာတော့ ငါ
လုံးဝလက်မခံဘူး၊ ငါက သူ့ကို လက်မထပ်မယ့်မိန်းမဆိုတာ သက်

ကြားအိုကြီး သိစေရမယ်မှတ်”

“ဟင် . . . အဲဒီလိုလည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်နဲ့လေ သူဌေးက နင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ စိစဉ်ပြီလား”

“စိစဉ်နေပြီ Sedona မှာ နောက်တစ်ပတ်အင်္ဂါနေ့ ညှော်ခွေ တယ်လို့ ဟိုတစ်နေ့က ဖုန်းနဲ့ ပြောလာတယ်”

“နင်တို့ လူချင်းတွေ့သေးလား”

ရုက္ခ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သပြေသီးမှည့်ရောင် ပြေးသွားရုံ ဖြစ်သည်။ နီနီမေးတဲ့ လူချင်းတွေ့သေးလား စကားကိုလည်း ဘာကြီး ဖြေရမှန်းမသိ ရင်ထဲမှာ ကျုံးရှုန်းပြီးပဲ အော်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

“မတွေ့ဘူးဟေ့၊ မတွေ့ဘူးလို့”

တကယ်တော့ မနေ့က နေ့လယ်က သူ နီနီမရှိတုန်း တိုက်ခန်းကို ပေါက်ချလာပြီး လက်ထပ်မယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ရုက္ခကို ခြိမ်းခြောက်လာတာကို နီနီကို ရုက္ခ ဘယ်လိုမှ ဖွင့်မပြောချင်လောက်အောင် အော့နှလုံးနာလိုဖြစ်သည်။

အဲဒီနေ့က ရုက္ခကိုများ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘာဘာညာညာ ခြိမ်းခြောက်လျက် ရုက္ခက လက်ထပ်ပွဲကို ကလန်ကဆန်လုပ်ရင် သူက ရုက္ခကို ဘယ်လိုချုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့အကြောင်း လူသိရှင်ကြားဖြစ်အောင် ကြေညာနိုင်ကြောင်း ကြေညာခဲ့တာ နားထဲမှာ ခါးသီးလွန်သည်။

“ရုက္ခ . . . မင်း ကိုယ်စိစဉ်ထားတဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို အေးအေး

ဆေးဆေး လက်မခံလို့ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လုပ်မယ်ကြံရင် ကိုယ်မင်းကို တိုင်းသိပြည်သိကို မင်းနဲ့ငါဟာ လင်မယားဖြစ်ကြောင်း သတင်းစာမှာ ကြေညာမှာပဲ”

“ရှင် အရှက်မရှိလို့ ကြေညာတော့လည်း ကျွန်မက ဖျက်ပြရမှာပေါ့၊ စောင့်ကြည့်လိုက်လေ”

“ရုက္ခ . . . မင်း ငါ့ကို တစ်ကွက်ကြော့ကြိမ့် မစဉ်းစားနဲ့နော်၊

အေး . . . မင်းကြိုထားတဲ့ အကြံထဲမှာ မင်း ငါ့ကို မလိုချင်လို့ ကမ္ဘာပတ်ပြေးတောင် ငါက အမိဖမ်းနိုင်တယ်၊ မင်း တန်ခိုးနဲ့ လကမ္ဘာပေါ် တက်ပြေးလည်း ငါက လိုက်တက်နိုင်တယ်”

“မပြောတော့နဲ့ နာဘူးကြီး၊ နာဘူးသံနဲ့ ကျွန်မကို ဘာစကားမှ လာမပြောတော့နဲ့”

ရုက္ခ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားပြီး ရုက္ခ ကိုယ်လုံးကို သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် တစ်သားတည်းကပ်အောင် သိမ်းဖက်ထားသည့် သူ့လက်တွေကို ရှိတဲ့အင်အားနှင့် ကုန်းပြီးကိုက်ဆွဲပစ်လိုက်တော့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူက ရုက္ခ ကိုက်ဆွဲလိမ်တာကို မနာနိုင်ဘဲ တဟားဟား အော်ရယ်ပြီး ရုက္ခနှုတ်ခမ်းကို သူ့နှုတ်ခမ်းကြီးနှင့် အကြာကြီး ဖိကပ်ထားပြီးမှ ရင်ထဲက အရမ်းခံစားချက်ပြင်းသည့် အချစ်စွမ်းအင် ပြည့်လွန်းသံကြီးနှင့် ပြောလာခဲ့သည်မှာ . . .

“အဲဒီလို နှုတ်ခမ်းပါးလေးက စွာတဲ့စကား ထွက်ခမ်းပါး

အဲဒီအသံ အဲဒီဟန်တွေကိုပဲ ကိုယ်က သိပ်ချစ်တာ၊ မင်းကို ငါ အသည်းအသန် ချစ်တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်လေ၊ အဲဒီလို အသည်းအသန် ချစ်လို့လည်း အခုလို အသည်းအသန် အရယူခဲ့တာပေါ့ မိန်းမရယ်”

သေလိုက်စမ်း ရုက္ခ။

သွားပြီး သေလိုက်စမ်း။ ကမ္ဘာအပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ရုက္ခ သေပစ်ဖို့ပဲ ရုက္ခ တတ်နိုင်ပါတော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ရုက္ခ သူ့ကို ဘယ်လိုအင်အားမျိုးနှင့်မှ တွန်းလှန် နိုင်သည့်အား မရှိတော့သလို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေနှင့် သူ့ကို ပေးဆပ်ရသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားရပြီဖြစ်သည်။

စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ များပြားလွန်းသည့် အဲဒီညမှာပဲ တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖုန်းလာခဲ့သည်မှာ ...

“ရုက္ခ ... ရုက္ခရှိလား၊ ငါ ရုက္ခကို တွေ့ချင်တယ်၊ ခေါ်ပေး ကြပါ၊ ခေါ်ပေးကြပါ”

ဆိုပြီး ဖုန်းထဲကနေ အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ထား သည့် မောင့်အသံကြီးက ရုက္ခကို ရင်ကွဲနာကျသွားလေတော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ရုက္ခ ဘာခံစားချက်မှ မရှိတော့သလို ရင်တစ်ခုလုံး ဗလာ သက်သက် ဖြစ်သွားပြီးမှ ရေနစ်သူ 'ဘွား'ခနဲ ရေပေါ်တစ်ခါ ပေါ်လာ သလို ကူရာ ကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်သွားကာ လှိုက်ဆိုသံ ဗလုံးဗထွေးနှင့် သူ့ကို ပြန်ပြီး သတိပေးလိုက်ရသည်။

“မောင် ... ငါပါ၊ မောင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ ငါ စကားပြောနေတယ်လေ”

“ဟား ... ငါ မင်းကို စကားပြောမယ်၊ ပြောမယ်ကွာ၊ ငါ့ နှလုံးသားတွေ အက်ဆစ်ရည်လို ပွက်ပွက်ဆူနေပြီကွာ၊ ငါ့ကို ဘယ်သူ့ မှ မသနားကြတော့ဘူးလား၊ ဟား ... လောကကြီး မကောင်းဘူး ကွာ၊ ဒီလိုမကောင်းတဲ့ လူ့လောကကြီးမှာ ငါမနေတော့ဘူး၊ ငါ ထွက်ပြေးမယ်၊ မိုးပေါ် ပြေးမယ်၊ နတ်ပြည်တက်မယ်၊ နတ်တွေနဲ့ပဲ စကားပြောတော့မယ်၊ လူတွေနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး၊ ခံစားရလွန်းလို့ ... ခံစားရလွန်းလို့”

မောင့်စကားကို ရုက္ခ မျက်ရည်တွေနှင့် အသက်အောင့် နားထောင်နေရင်းမှ ...

“မောင် ... အရက်တွေ အရမ်းသောက်ထားတယ် ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဆို ဒီထက်ပိုသောက်ပြမယ် ... မှတ်ထား၊ ဟေ့ ... မင်း မနက်ဖြန် ငါ့အိမ်ကိုလာခဲ့၊ ရှစ်နာရီနော်၊ တစ်မိနစ် မစွန်းစေနဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

၂၂၆ ရှင်မိဿယ်

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဖုန်းကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ကြီး ခေါင်
အုံးပေါ်သို့ အရပ်ကြီးပြတ် ဘုတ်ခနဲ ပြတ်ကျသွားပါတော့သည်။
သူ့လက်တင် အရိုးကြီးပြတ် ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်။
ဘဝတစ်ခုလုံးချစ်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အရ
ကြီးပြတ်ဖြစ်ပြီး ပုံလျက်လဲကျသွားခဲ့တာပင်ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ရှစ်နာရီ အချိန်မှာတော့ မောင်နှင့်
အောက်မှာချင်း ဆိုင်ဖြစ်လိုက်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရုက္ခတို့နှစ်ယောက်
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာစကားမှ မပြောမိကြဘဲ တွေ့တွေ့
သေးငေးနှင့် သေဆုံးနေသလို တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြသည်။
နှစ်ယောက်သား ဘာစကားမှ မပြောဘဲ အကြာကြီး တိတ်
ဆိတ်နေပြီးမှ အရင်ဆုံး စတင်လှုပ်ရှားသူမှာ ရုက္ခပင် ဖြစ်သည်။
“ငါတို့ တွေ့ကြုံဖို့ လိုသေးလို့လား မောင်”
“လုံးမလို့တော့ပါဘူး၊ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဝိတ်ဆိုတာ
အင်တယ်၊ ဝေးပြီဆိုတာ သိရက်သားနဲ့ လက်မခံနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ပိုပြီး ပို
အောင်နာကျင်ခဲ့ရတယ်”

၂၂၇ ရှင်မိထယ်

“ငါတို့ စိတ်ကို အလိုလိုက်ရင် မှားသွားမှာပေါ့ မောင်...
“မမှားပါဘူး၊ ကိုယ် မင်းကို မပြစ်မှားတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ကိုယ်လေ ... ကိုယ် ... ဟာကွာ၊ ကိုယ် မင်းကို စကားပြော
သေးတယ်၊ ဒီတစ်ခါ ... ဒီတစ်ခါပါပဲ၊ ဒီတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးထဲ
ဆိုခြင်းပါပဲ”

ရုက္ခ ရင်နှင့်ကြေကွဲစွာ မောင်ကို ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်
တကယ့်ကို မယုံနိုင်စရာပါပဲ။

ရုက္ခတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ဟာ အသက်ရှင်လျက် သေ
သည့် ခံစားမှုတွေနှင့် ရပ်တည်ပြီး မပျော်ပိုက်သည့်ဘဝမှာ အသိ
ရပ်တည်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဘယ်လောက် နာကျင်ခါးသီးစရာ ကောင်းလိုက်သည့်
တစ်ခုလဲ။ အို မောင်ရယ် ... ငါလေ ငါ နင့်ကို ဘာစကားမှ မ
နိုင်လောက်အောင်ကို ဆွံ့အံ့သွားရပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ နင့်ရဲ့နောက်ဆုံးဆိုတဲ့ စကားလေးကိုတော့ ငါ
နာနာနဲ့ ဖြေရှင်းပေးရပါဦးမယ်။

“နောက်ဆုံးဆိုတဲ့ စကားကို မပြောပါနဲ့မောင်၊ ဒီလောက်
မှာ မောင်ရော ငါပါ အသက်ရှင် ရပ်တည်နေဦးမယ်ဆိုရင် ငါ မောင်
အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ခင်မင်ပါရစေ၊ ငါလေ ...
မောင်နဲ့ဝေးရာကို ထွက်သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တော့
မောင်ကို ငါ ကျောမခိုင်းရက်ဘူး၊ မောင်နဲ့အတူနေရတဲ့ ဘဝတစ်ခု

ရဲ့ပေမယ့် မောင်နဲ့ စကားပြောနေရရင် ငါကျေနပ်တယ်”

ရုက္ခ ပြောရင်းနှင့် ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ အသံပျောက်သွားကာ
မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့အောင် မျက်ရည်တွေ
ထပ်ပေါက်ချင်း ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာချိန်မှာ မောင်မျက်နှာက ပိန်းခနဲ
ရွှဲသွားပြီး ဘာကိုမှလည်း သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ခဲ့တော့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ...
မောင်စကားသံကိုတော့ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

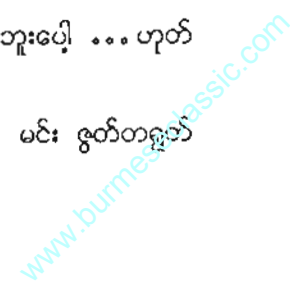
“မင်း ကျေနပ်တယ်ဆိုပေမယ့် မင်းဟာ သိပ်မကြာခင်မှာ
ထက်ထပ်ရတော့မယ်လေ၊ အဲဒီအကြောင်းကို ကိုယ်ပြောမလို့ ကိုယ်
မင်းဆီက ကတိတစ်ခု လိုချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်
မင်းထက် မသွားခင် မင်းအတွက် စိတ်ချမ်းသာသွားချင်တယ်”

“ဟင် ... မောင်က ဘယ်ကိုထွက်မှာလဲ”

“မင်းနဲ့ဝေးရာ တစ်နေရာရာပေါ့”
အဝေးတစ်နေရာသို့ မျက်လုံးလွှဲရင်း ဆို့နှင့်သံတိုးလျှလျဖြင့်
ပြောလာသည့် မောင်မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း ရုက္ခ ရူးမသွားအောင်
နည်းထိန်းထားရသည်။

“ဒါဆို တစ်သက်လုံး မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်

“ဟုတ်တယ်၊ မလိုအပ်တော့ဘူးလေ၊ မင်း ဇွတ်တရွာသံ

လျှောက်မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့၊ မင်း ဒီကောင်ကို လက်ထပ်ဘူးဆိုရင် မင်းကလေးလေးဟာ ဥတပ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်သွားမှာပေါ့...။

နောက်ဆုံး မင်းကလေးဟာ သမီးလေးသာဖြစ်ခဲ့ရင် မင်းလို့ အဖြစ်မျိုးထက်ဆိုးတဲ့ ဘဝရောက်ခဲ့ရင် မင်း ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ အဲဒီအတွက် မင်းကို ငါ စိတ်ချချင်တယ်၊ မင်း သူ့ကို လက်ထပ်မှပြန်မယ်”

မောင့်ကို ငေးကြည့်ရင်း ရုက္ခ ကျောက်ရုပ်မယ်ကို ခလုတ်နိပ်လိုက်သလို ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ခေါင်းမခါနဲ့ ... ခေါင်းမခါနဲ့ မင်း ဆက်ပြီးငြင်းနေဦးမယ်ဆိုရင် မင်း ဘာဖြစ်သွားမလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် မောင် ... ငါ ဒီအရွယ်ရောက်မှ လောကကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်နိုင်ပြီ”

“မင်းက ... အေးလေ မင်းလိုမိန်းမမျိုးက ဟုတ်တာပေါ့။ ဘာဆန်းမှာလဲ၊ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားမယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာပဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်ပြီး အဖေပိုတဲ့ကလေးကို ဘယ်လိုလူရာသွင်းမလဲ၊ အဲဒါပေါ့ကွ ... ငါဆိုတာ ပျောက်လို့မရဘူး၊ မိခင်မိဖုရား မင်းမှာပါလာပြီ”

အဲဒါ မျိုးစေ့ပုန်နဲ့ ပင်ပမာန်ခဲ့တာကွ၊ မင်းအမေမျိုးစေ့ပုန်နဲ့ မင်း ဒီဘဝရောက်တယ်၊ မင်းက ထပ်ပြီး မင်းအမေအချိုးမျိုးချိုးခဲ့တယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းချတဲ့မျိုးစေ့ကွ ဒီထက်ဆိုးမယ်”

နှင့်နှင့်သီးသီး ပြောလာသည့် မောင့်စကားကို ရုက္ခ အံ့သြထွန်းလို့ ရင်ထဲမှာ တိုးလျှိုပေါက် ပွင့်ထွက်သွားလေသည်။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ရုက္ခက ရင်ဘတ်ကို ထက်နှင့်ဖိကာ ...

“မောင် ... ငါ့ကို အဲဒီလောက်အထိ ပြောရက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိဘူး။ အခု ငါ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကလည်း မျိုးစေ့မကောင်းလို့ ငါ့ အကျင့်ပျက်ခဲ့တာလို့ ပြောချင်တာလား”

“ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောကို ပြောခဲ့တာ၊ မင်းပုံစံက အဲဒီပုံစံဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်ဦးမလဲ”

ပြတ်သားလွန်းသည့် မောင့်ကိုလည်း ရုက္ခက အပြတ်သားဆုံး ပြောလိုက်မိပါသည်။

ငါကလည်း ပြတ်နိုင်ပါတယ် မောင်ရယ်။

“ကောင်းပြီ မောင် ... ဒီလောက် ငါ့အပေါ် စေတနာထားတာကိုပဲ ငါက ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်၊ ငါ သူ့ကို လက်ထပ်မယ်၊ နောက်တစ်ပတ် အင်္ဂါနေ့မှာ Sedona မှာ မင်္ဂလာပွဲရှိတယ်၊ မောင် ကျေနပ်ရဲ့လား”

မောင့်ပျက်လုံးတွေ ဒဏ်ရာရ သားကောင်လို စူးရဲနာကျင် ဆိပ်တက်သွားချိန်ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် အဆိပ်ပွန်းသွားသည့် မောင့်ကို ရုက္ခ တွေ့တွေ့ပြီး စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ သတိရသွားကာ မောင့်ပခုံးကို တစ်ချက်

အားပေးသလို ဖျစ်ဆုပ်နှစ်သိမ့်လိုက်ပြီး ...

“မင်္ဂလာပွဲကို မောင် လာဦးမလား”

“မင်းက လာစေချင်တယ်လား”

“ဟင့်အင်း... ငါ့ချစ်သူကို ငါ အဲဒီလောက်အထိ မရက်စက်စေချင်ပါဘူး။ ငါလေ ကိုယ့်ခံစားချက်တွေကို သိုသိုသိပ်သိပ် ဖျိုသိပ်နိုင်အောင် ထိန်းချုပ်ဖို့မယ်လို့ ... မောင့်ကို ကတိပေးဖို့ တယ်။

တစ်ခုတော့ရှိတယ် မောင်၊ နင်နဲ့ငါဟာ အခုသိပ်ချစ်ရတဲ့ သူငယ်ချင်း မဖြစ်တော့ပေမယ့် ငယ်ငယ်တုန်းက ခင်တဲ့သူငယ်ချင်း အဖြစ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲနိုင်ပါဘူးနော်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ်တို့က ကြမ္မာကြောင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မမှန်းဘဲ လမ်းခွဲခဲ့ကြတာ၊ ဂုဏ်ယူဖို့တောင် ကောင်းပါသေးတယ်နော်”

မောင့်အသံက လောကကြီးကို သရော်သလိုလိုနှင့် ကြေကွဲဆို့နှင့်သံကြီး ပေါက်သွားလေသည်။

“ဪ မောင်ရယ် ... ငါလို မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ နင် ဒီလောက်အထိ မခံစားထိုက်ပါဘူးဟာ”

ရှုကွဲစိတ်ထဲက ပြောနေသည့်စကားကို ဘာမှမသိသည့် မောင့်ကို ရှုကွဲ မကြည့်ရက်တော့ဘဲ မောင့်အရှေ့ကနေ ချာခနဲ ကျော့ခိုင်းကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး မောင့်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ငါ ပြန်တော့မယ် မောင်၊ ငါ နင့်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့တာပဲ”

ရှုကွဲ မောင့်အရှေ့ကနေ နတ်တန်ခိုးနဲ့သာ ကိုယ်လောင်

ချောက်ပြီး ပြေးထွက်ချင်ပါသည်။

အဲဒီလောက်အထိ ရှုကွဲ ရပ်တည်ရသည့် ဘဝကြီးကို စိတ်ဓာတ်အားဖြစ်သည်။

“ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ နေမင်းကြီး လင်းလက်တောက်ပပြီး

နွေးထွေးချိုမြိန်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားကတော့ ကြယ်တာရာလေးလို လင်းလက်အား မရှိတော့သလို နွေးထွေးချိုမြိန်မှုတွေလည်း မရှိတော့ပါဘူး”

ရင်ထဲက စကားတွေနှင့် မိုးကောင်းကင်က တလက်လက် ထောက်ပနေသည့် ကြယ်ကလေးတွေကို သူ ငေးကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ ခေါင်းကလေးမိုရပ်နေသည့်နောက် ငါးရက်ကြာရင် သူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ရတော့မည့် ချစ်သူလေးကိုလည်း သူ အပြုံးရိုရိတွေနှင့် နွေးထွေးစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ချစ်သူလေးကလည်း သူ့ကို မော့ငေးအကြည့်နှင့် တည့်တည့်မတ်မတ် တိုးသွားပြီး သူ့မျက်လုံးတွေ သေဆုံးသူလို

အသက်မဲ့သွားချိန် ရုက္ခ အသံတိုးဖျော့ဖျော့လေးက သူ့နှလုံးသားကို
မီးလောင်တိုက်သွင်းချလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“မောင် ... ငါတို့ ဒီတစ်ညပဲ ချစ်သူဘဝမှာ အလွတ်လပ်
ဆုံး နေရတော့မှာ၊ နင် ငါ့ကို ရင်ထဲက စကားတွေ တစ်လုံးမကျန်
ဘာပြောချင်သလဲ”

“ဟင် ... ငါ ... ဘာပြောရမှာလဲ၊ ဘာမှမပြောတော့ပါ
ဘူးဟာ”

ဆိုသည့် မောင့်အသံက ရုက္ခ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို ရဲ့ဝ
တောင်းခတ် နီရဲသွားသည်အထိ ရုက္ခ ငိုချင်စိတ် ပြင်းပြသွားရသည်။
သို့သော် ရုက္ခ မငိုပါ။

ဒီအချိန်က ရုက္ခ ငိုရမယ့်အချိန် မဟုတ်တော့။

ရုက္ခ ရင်ထဲက ရင်တွင်းစကားတွေကို နက္ခရင်ထဲမှာ တစ်
သက်လုံး ပြောမမတ် ဖြစ်ကျန်ခဲ့အောင် ပြောရမည့်အချိန် ဖြစ်နေတော့
သည်။

ရင်ထဲက စကားတွေကို ပြောချင်လို့လည်း အခုလို သီတင်း
ကျွတ် လပြည့်ညမှာ သိမ်ကြီးဈေးကုန်းတံတားကြီးပေါ်မှာ ငိုးကောင်း
ကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်၊ ပျပျလေးမြင်ရသည့် အောက်က ကား
သွား ကားလာကို ဝံ့ကြည့်လိုက်နှင့် ရုက္ခရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းခြင်း
အမှတ်တရတွေ အပြည့်အဝ ယူထားခဲ့သည်။

ဟုတ်တယ်လေ။

ဒီတစ်ညပဲ ရုက္ခ ချစ်တဲ့ ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှာ ရုက္ခ ခိုဝင်ရ
တော့မှာ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ရုက္ခ သူ့ကို အကြောသင့်ဆုံး အမှတ်တရ
စကားတွေကို ရုက္ခ ရွေးပြီး ပြောချင်တာ ဖြစ်သည်။

ပြောချင်လို့လည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ လင်းပိုပြီး ကံဟားပေါင်
ကို လက်ထောက်ထားရင်းမှ မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ
မြောက်ဘက်အရပ်က ရူဝံ့ကြယ်ကြီးကို လက်ညှိုး ညှိုးပြလိုက်ပြီး ဟေင့်
ကို ခပ်တိုးတိုးလေး စကားဆိုလိုက်သည်။

“မောင် ... ရူဝံ့ကြယ်ကြီး လင်းလက်ကောက်ပနေတာ
အားမကျဘူးလားဟင်”

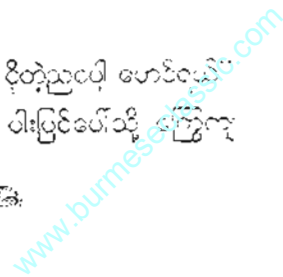
မောင်က ရုက္ခစကားကို သဘောပေါက်ကာ စီငေငေ မျက်
လုံးတွေနှင့် မှီခိုင်းတင်ချက်ခါပြီး ...

“အားမကျပါဘူးကွာ၊ သူ့လည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ငိုရင်
ငိုဦးမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော် မောင်၊ ငါ နင့်ကို ပြောခဲ့သလိုပေါ့၊ ရူဝံ့
ကြယ်ကြီး အမြဲလင်းလက်ကောက်ပနေလို့ သူ့မှာ ပူပင်သောက
ပရိဘူးလို့ မထင်ပါနဲ့၊ သူ့လည်း မျက်ရည်ကျတက်တယ် ဆိုတာလေး
မောင် အဲဒီညကို မှတ်မိလား”

“အင်း ... မှတ်မိပါတယ်”

“အဲဒီညက ငါ ဘဝပျက်တဲ့ည၊ ငါ ငိုတဲ့ညပေါ့ မောင်လေး”
ပြောရင်းနှင့် ရုက္ခ မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မကြွေကျ

သွားပြန်ပြီ။ ဒီအချိန်မှာ မောင်ကတော့ အသက်မဲ့သည့် မျက်လုံးတွေနှင့် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ငေးကြည့်နေခဲ့လေသည်။

အဲဒီလို မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေပေမယ့် မောင်မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေပဲ ပြည့်နေမယ်ဆိုတာကို ရုက္ခ အာရုံခံစား သိရှိထားပြီး ဖြစ်သည်မို့ မောင်ပခုံးကို ခပ်နွဲ့နွဲ့လေး ဝှိုချပြီး မောင်ရင်ဘတ်ကြီးကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲဖက်ကာ ရင်ထဲက အပြောချင်ဆုံး စကားတွေကို တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်သည်။

“ရုပ်ကြယ်ကြီး ရှိနေသရွေ့ ငါနဲ့အတူ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ငါဆိုတဲ့ ရုက္ခမဟာ လောကကြီးကို ငိုကြွေးခြင်းနဲ့ အရှုံးပေးခဲ့ရတဲ့ မိန်းမပါလို့ နင် အမြဲသတိရနေပါ မောင်”

မောင်က ဘာမှမပြော။ ရုက္ခကိုယ်လုံးကိုလည်း မပွေ့ဖက်တော့ဘဲ တံတားပေါင်တန်းကိုပဲ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသည့် လက်အစုံဖြင့် ဖိဆုပ်ထားသည်။

ဒီအချိန်မှာ မောင်က ဘာစကားမှ မပြောနိုင်အောင် ဝမ်းနည်းခဲ့ပေမယ့် ရုက္ခကတော့ မောင်ဘဝမှာ ပုံပြင်ဖြစ်အောင် ရင်တွင်းစကားတွေကို မောင်ကို ဝမ်းနည်းဆို့နှင့်စွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ပြီးတော့ ... ဒီ သိမ်ကြီးဈေး ကုန်းတံတားကြီးပေါ်မှာ ငါတို့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ညက ငယ်ကျွမ်းဆွေတွေ ရင်ဖွင့်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကိုလည်း အမှတ်ရပါ ...။

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ နက္ခရွေ့နဲ့ရုက္ခမေ အသက်ရှင်နေသရွေ့

ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ နာမည်ချင်းသာ Equality ဖြစ်ပြီး ဘဝချင်းက Equality မဖြစ်ရတဲ့ ဘဝတစ်ခုကိုလည်း သတိရပါ။

နောက်ဆုံး ပြောချင်တာကတော့ မောင်ရယ် ... ဒီကမ္ဘာပေါ်ကြီးမှာ မောင် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသရွေ့ ရုပ်ကြယ်ကြီး ရှိနေတယ်ဆိုတာကို မေ့မထားဘဲ မိုးကောင်းကင်ကို အမြဲမော့ကြည့်ပြီး ခဲရဲ့စကားသံတွေကို အမြဲအမှတ်ရပါလို့ ... နော်”

ရုက္ခ စကားတွေကို အရှေ့ လေဖြူးဖြူးမှတစ်ဆင့် ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားအားလုံး ကြားသွားကြမည်ဆိုလျှင် ...

အထူးသဖြင့် ချစ်သူတွေကို အရမ်းချစ်တတ်ကြသည့် ချစ်သူစုံတွဲတွေသာ ကြားခဲ့ရပါလျှင် ...

အဘယ်သို့သော ခံစားချက်မျိုး ခံစားရပါမည်နည်း။ သူတို့ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးနှင့် ခံစားရ ... ခံစားရ ရုက္ခနှင့်နက္ခကတော့ ဒီကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှာ သဘာဝလေကို ရှူရှိုက်နေသရွေ့ကတော့ တနင်္ဂနွေကို ခံစားနေရတော့မှာဖြစ်သည်။

ဤခံစားချက်နှင့်ထပ်တူ မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မောင်နှင့် မြိုင်တူ မော့ကြည့်ပြီး ...

တကယ့်ကို အစစ်အမှန် ကျွန်မ ရုက္ခ ဝန်ခံပါတယ်။ ဝန်ခံပါသည်။

ရုက္ခ ... ရင်ထဲမှာ မောင်ကို တစ်သက်လုံး မေ့လို့မရသည့် အချစ်တွေ

၂၃၀ ရှင်မိထယ်

နှင့် ချစ်ခဲ့တာ့ကို ဒီစာဖြင့်အမျှက် ခံစားချက်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကွယ်သွားမည် မဟုတ်တော့ပါ။ ဒီခံစားချက်တွေဟာ ရုက္ခ ရင်မှာ အပြဲရှိပြီး အပြဲခံစားနေရမှန်းပင် ဖြစ်သည်။

ပရိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း

ရှင်မိထယ်

ရှင်မိထယ် ထွက်ရှိပြီးသော လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၁။ မောင့်ကိုမှန်းတယ်
- ၂။ နှလုံးသားနှင့် အပ်နှင်းပါတယ်
- ၃။ ချစ်သောညီမ
- ၄။ ကိုကိုနားလည်ပေးပါ
- ၅။ စကားကြီးသုံးခွန်းသံယောဇဉ်
- ၆။ နှလုံးသားထဲကသွေးသစ္စာ
- ၇။ တို့နှစ်ယောက်ရင်ခုန်ရသောနေ့
- ၈။ ပဲကိုပဲချစ်တယ်
- ၉။ သဘောကျကျေနပ်ခြင်း
- ၁၀။ မင်္ဂလာဂွတ်ဖိဂျယ်
- ၁၁။ နှလုံးသားတစ်ဖက်ရင်စွန်း
- ၁၂။ လက်ခုပ်ထဲကရေ
- ၁၃။ ဤဥပမာ
- ၁၄။ ဒီလိုမှပေါ့
- ၁၅။ ချွက်သေမရှိတဲ့ငါနှလုံးသား
- ၁၆။ ချစ်မိသည့်ရင်
- ၁၇။ မနွေးထွေးသောရင်ခွင်
- ၁၈။ ပူးစာရွေးတဲ့နတ် (ဗွီဒီယို)
- ၁၉။ ၁၅၀၀ ထက်ပြင်းသော
- ၂၀။ မိုးပျံချစ်ခြင်း
- ၂၁။ နတ်သမီးကလေး
- ၂၂။ တွယ်တာစရာဒီတစ်ယောက်တည်း